

FERICIRE ÎN DOI
SANDRA BROWN

CAPITOLUL 1

- Acum mă ascuți tu pe mine, Paddy!

- Sunt sătul să-ți aud vocea, se auzi un mormăit de pe patul de spital.

- Iar eu sunt sătulă și obosită de scâncetul tău ca de cățeluș bătut! Ah, se gândea ea. Acum, acesta era un nou mod de comportare. Nu-l mai folosise înainte.

La privirea plină de protest a bărbatului, tânăra femeie ridică o mână pentru a-l atenționa să tacă.

- Doctorul Simpson spune că poți să ieși afară de aici în următoarele două sau trei săptămâni. În cazul în care cooperezi cu asistentele și lucrezi cu adevărat la terapie. Amândoi știm cât de mult vrei să ajungi acasă.

Să nu îndrăznești să le faci o săptămână grea acestor oameni. Terapia ta este esențială dacă vrei să-și recapeți întreaga funcțiune a membrilor. În ușă, o tânără asistentă, își ascunde un zâmbet cu mâna și continuă să observe disputa, deja de acum familiară.

Patrick Halloran zăcea înțepenit pe perne, privind furios la fiica lui, Kate. Un păr lung, roșcat care se ondula în dreptul umerilor, ochi căprui, jucăuși, cu puncte minuscule, aprinse de flacăra mâniei. Cu o înălțime de un metru și cincizeci, cântărind cu puțin peste cincizeci de kilograme, ea vibra de o energie, ca a unui ciclon cu greu stăpânit.

Purta ceea ce devenise pentru ea uniformă, atunci când nu era la birou. Jeanși decolorați și un tricou pe care scria: ȚI-AI ÎMBRĂȚIȘAT ASTĂZI AVOCADO-UL? în picioare purta niște teniși uzați, legați cu șireturi rupte. Stătea acum cu mâinile în șolduri, dând ultimele ordine printre dinții strânși.

El tresări atunci când ea adăugă: - Dacă numai una din aceste asistente îmi raportează că ai refuzat să cooperezi la terapie, pentru o singură zi, voi veni aici personal după servicii și am să te țin treaz toată noaptea, dacă trebuie, numai să te fac să execuți aceste exerciții.

La un oftat lung și greu al celui din pat, jena îi întunecă fetei trăsăturile și ea se aplecă repede spre el.

Kate Halloran nu-și amintea ca tatăl ei să fi avut vreodată părul negru. Începuse să-i albească pe la vreo douăzeci și cinci de ani, înainte ca ea să se nască. Acum, părul des și alb cădea pe fruntea lui îngustă. Pielea aspră și bronzată o moștenise de la anii petrecuți lucrând pământul sub soarele californian, piele ce contrasta cu ochii verzi, în jurul cărora erau schițate riduri adânci. Cu toate că tatăl avea în jur de cincizeci de ani, ea încă se gândea că este unul dintre cei mai frumoși bărbați pe care-i văzuse vreodată.

-Mai lasă-mă în pace, Katie, și dă-i voie unui om bătrân să se odihnească, mormăi el.

-Uh! Un bătrân. își trecu ușor buzele peste obrazul lui și zâmbi. Apoi, reluându-și tonul furios, ea murmură: adu-ți doar aminte ce ți-am spus, Paddy. Un singur raport negativ și vin alergând.

Îi spunea Paddy de când era fetiță, imitându-i pe prietenii lui. Prima dată când l-a numit așa, bătând din picior cu furie, el a fost atât de șocat, încât pur și simplu a izbucnit în râs. Dar de atunci, el știa că, de câte ori îi spune pe numele ăsta, ea vorbește serios.

- Pleacă acum, Kate. încetează să mă mai pisezi ca o mahalagioaică. Lasă-mă să dorm. Ea îi strânse mâna și pentru un moment se îmblânzi.

- O.K. Te iubesc, tati. Noapte bună.

El o privi pătrunzător, atins și jenat de schimbarea ei. Se simțea mult mai bine cu vorbele dure și cu țipetele de împotrivire decât cu scenele de tandrețe.

- Să conduci atentă. Ai un drum lung înaintea ta. Tuși pentru a-și alunga emoția.

- Of, of. Și conduc de când aveam optsprezece ani. Mă voi descurca.

- Doar s-o iei încet. Știi că îmi fac griji.

- Vei avea multe altele de care să te îngrijorezi, dacă nu ești gata să vii acasă în următoarele două săptămâni. Devine greu, Paddy. Sunt obosită să te mai duc în spate. Ea se cutremură tocmai la ceea ce spusese. Dar era pentru binele lui. După o clipă, ea întrebă: rămânem o echipă, Paddy? El zâmbi la fraza lor favorită.

- Da, Katie, fetițo. Rămânem o echipă. Ea-i trimise prin aer un sărut și el își întinse mâna validă, ca și cum l-ar fi prins.

Cu o nouă izbucnire de energie, ea ieși în grabă din cameră și coborî în coridorul spitalului. La camera asistentelor, a fost salutată cu afecțiune. De trei luni de zile lungi, ea conducea de la San Jose până în Peninsula Monterey, în fiecare vineri, după muncă, pentru a-l teroriza pe tatăl ei, împingându-l pe drumul dificil, până la refacerea totală. Doctorul Simpson și întregul personal știau că, fără devotamentul lui Kate, Patrick Halloran, un irlandez încăpățânat, cu un temperament la fel de iute ca al fiicei sale, probabil, ar mai fi încă într-o stare de totală neajutorare, de la comoția cerebrală avută. Ea a folosit acest temperament, răspunzându-i cu vorbe dure la vorbe dure, pentru a-l face să lupte. Progresarea lui a fost atât de totală, încât se părea că întoarcerea acasă era o chestie de săptămâni.

În tăcerea camerei sale, Patrick Halloran se îndreptă încet, în așa fel încât să poată vedea parcare. Când silueta subțire a fiicei lui intră în raza luminilor, el se încăpățâna să-i urmărească fiecare mișcare, până când ea dispăru în interiorul mașinii de culoare închisă, în timp ce luminile farurilor se îndepărtau, el se lăsă jos, căzând pe gânduri.

Era mândru de Kate. Ea avea un sentiment puternic a ceea ce era și a ceea ce dorea să fie. Și a fost întotdeauna dornică să muncească din greu pentru a-și atinge țelurile.

Iată cum se descurcase de una singură în liceu și la colegiu. Întotdeauna prima, în ciuda timpului petrecut să-l ajute pe el, în muncile fără sfârșit de la fermă. Printre primii în momentul absolvirii colegiului. Când avea ceva mai mult de zece ani, știa să conducă un tractor mai bine decât cei mai mulți dintre bărbați și

munca alături de toți ceilalți, la cele mai grele munci, fără a se plânge. Dar, uneori era îngrijorat. Nu i-au bătut apropo-ul câțiva dintre prietenii lui că ea era puțin prea voluntară și asta nu era spre binele ei? Ceea ce voiau să spună cu adevărat, bineînțeles, se referea la faptul că el i-a permis - nu a încurajat-o - prea mult să se poarte ca un băiat. Exact cum i-a încurajat dragostea pentru sporturi. Pentru că ei au fost întotdeauna o echipă, numai ei doi; în mod natural, ea a împărtășit dragostea pentru orice formă de sport. În timp ce se apropia de adolescență, ea se descurca cu golful, tenisul și squash-ul și chiar reușea să-l bată din când în când. Patrick suspină. Oh, au fost și băieți. O grămadă. Când cineva e atât de drăguță cum e Kate, băieții erau obligați să observe, roind ca albinele la polen. Dar, așa cum au scos în evidență de multe ori prietenii lui, un tată ca Patrick Halloran era o concurență dificilă pentru orice tânăr. El și Kate aveau o legătură specială, cu care au încercat să supraviețuiască durerii provocate de pierdere, atunci când Katherine a murit, lăsând un soț amețit și o fiică înspăimântată, de opt ani.

Dar prietenii lui nu înțelegeau, se gândea el iritat. Pur și simplu ei nu i se întâmplase niciodată să pretindă că e timidă sau neajutorată. Și câți băieți erau doritori să-i stea prin preajmă și erau respinși de fiecare dată când provocau așa o ființă mărunțică precum Kate. La un joc de tenis, sau chiar dame? Ea sfârșea întotdeauna prin a învinge. Era făcută pentru a învinge. Un Halloran nici nu cunoaște o altă cale.

Prin ploaia mărunțică care a învăluit autostrada de pe coastă, Kate manevra mașinuța, din când în când masându-și ceafa pentru a ușura tensiunea. Cu o mână, își ridică masa de păr bogat care îi atârna pe spate. Pentru o clipă, fu neatentă, apoi se strecură pentru a-și alunga momentul de disperare, forțându-se să fie atentă.

Cu toate că nu era un șofer neatent, îi plăcea viteza și chiar lua curbele într-o agrafă strânsă și sigură. După atâtea drumuri pe această autostradă, a încetat demult să mai vadă frumusețea aspră a peisajului din nordul Californiei: valurile care se spărgeau de faleza stâncoasă; plajele nisipoase, albe, nesfârșite, punctate cu bucăți de lemn aduse de curenți; căsuțe plăcute, cuibărite în golfurile înguste și orașele care ofereau o ușurare plăcută față de ritmul nebunesc al marilor orașe. Deja trecuse un an de când plecase de acasă, chiar de când a absolvit colegiul și s-a hotărât pentru o carieră care a dus-o în Silicon Valley. A avut nevoie de o eternitate înainte de a înceta să-i lipsească unduirea terenurilor agricole și comportamentul aspru al unui tată care a crescut-o descurcându-se

singur. Independența dură a lui Patrick Halloran a întărit-o pe fiica sa. În ciuda dorului de casă, ea și-a înfipt bine picioarele în pământ și și-a găsit locul în noul ei mediu. Kate se întrebă cu un oftat dacă devenise plictisită. Ca adolescentă, visase la o lume de cucerit și un cavaler pe un cal alb. Și totuși, de fiecare dată când aceste vise erau aproape gata să se realizeze, întotdeauna găsea o scuză pentru a tinde spre un țel mai înalt.

În loc să împărtășească dragostea tatălui său pentru agricultură, ea a ales o carieră mai provocatoare, în domeniul tehnologiei avansate, competiția dură a industriei electronice.

În cea mai mare parte a timpului, n-ar fi schimbat locul cu nimeni. Seara aceasta era excepția. În seara asta, se simțea istovită. Rutina acestor week-end-uri a stors-o. În ultimele trei luni, a traversat coasta în fiecare vineri, imediat ce și termina serviciul, și a făcut drumul de întoarcere acasă în fiecare duminică seara. Departe de luminile strălucitoare din zona golfului San Francisco, într-un orașel adormit de pe lângă orașul Carmel, ea conducea de obicei la căsuța curată de la fermă, împacheta, și se grăbea la spital. Acolo, își petrecea orele cicăindu-l pe tatăl ei pentru a urma recomandările medicului, pentru a recăpăta suficientă putere să se întoarcă acasă.

Prima fază se încheiase, își spuse cu slabă satisfacție. Cel puțin va reuși cât de curând să-l scoată pe tatăl ei refăcut din spital, unde se zbătea să-și revină după o comoție cerebrală ușoară. Ușoară. Cuvântul îi suna discordant. Pentru un bărbat ca tatăl ei, un om care rezista cu încăpățănare de unul singur, puternic independent, aceste ultime luni au fost un coșmar imens. Era un cultivator de avocado, un om al pământului, obișnuit să înceapă de jos și să muncească o zi întreagă, plin de satisfacție. Anii au format un bărbat uscățiv, cu o piele aspră, un om dur, care n-a cerut nimic niciodată și nici n-a dat. Kate a fost întotdeauna mândră de el și niciodată atât de mult ca acum. Părea că temperamentul lui irlandez s-a ascuțit de când cu boala și ea a folosit acea mânie clocotitoare pentru a-l forța să lupte.

Ea știa că el își stabilise un ritm mai liniștit pentru acești ultimi ani. Cu timpul, el învățase de la libertatea de care se bucurau prietenii lui pensionați. Și totuși, era mândru de munca grea pe care o făcea. Era mulțumit de fiecare dată când avea câștiguri incredibile și o recoltă record.

Deseori se mândrea cu faptul că încă putea să-i bată pe amicii lui la tenis și la golf după o zi întreagă de muncă la fermă. Ea strânse de volan. Și o va face din nou, chiar dacă o va costa toată munca ei, numai pentru a supraveghea refacerea lui totală.

Trecându-și degetul mare peste al treilea deget al mâinii ei stângi, în mod ciudat gol, Kate a simțit, pentru un moment, un junghi. A încercat să se convingă singură că ar fi mult mai ușor să se bazeze pe cineva pentru un timp. Dar nici un bărbat, nici măcar un bărbat răbdător ca Joe, nu putea accepta să trăiască în chinul nesfârșit, pentru a aștepta o femeie al cărei viitor va fi determinat de soartă.

- Nu poți păstra ritmul ăsta pentru totdeauna, îi argumenta el. De ce nu renunți la servicii și nu te căsătorești cu mine? Atunci ai să poți să alergi la Carmel, să ai grijă de nevoile tatălui tău. El i-a spus totul cu acel ton răbdător al unei persoane care știe că are dreptate. Propria-i voce devenise ciudat de calmă.

- Nu pot să mă las bătută acum, Joe. Dar nu te îngrijora de mine. Paddy e responsabilitatea mea. Am să am grijă de el singură. A fost atât de simplu. Va fi întotdeauna. După șocul inițial, care a urmat ruperii logodnei, Kate și-a dat seama că experimenta un ciudat sentiment de ușurare. Dacă ea și Joe s-ar fi iubit cu adevărat, ar fi putut fi în stare să reziste acestei furtuni. Poate că se îndepărtau unul de altul încercând să se agate unul de altul, doi oameni prinși în viața alertă a unei industrii care cerea atât de mult membrilor săi. Un zeu nesătul, cerând mereu idei noi, tehnologie nouă. Dar un sâmbure de adevăr o necăjea, în adâncul minții ei. Ea a fost cea care a forțat nota, nu Joe. Ea îl reținea în mod inconștient pe Joe, folosind orice scuză pentru a amâna stabilirea datei, pentru că ea nu voia să se căsătorească și atunci, boala tatălui său i-a arătat o cale de ieșire. Dintr-o dată, a văzut totul foarte clar. O viață cu Joe ar fi putut fi sigură, fără cerințe și - plicitisitoare. Dragostea n-a fost suficient de puternică. Lipsa acea reacție chimică dintre ei. A căutat o magie care pur și simplu nu era acolo.

Motivul pentru care a fost inițial atrasă de liniștitul, prosperul Joe, era faptul că ea și tatăl ei erau firi atât de explozive? Era cel mai drăguț, cel mai ușor de dirijat bărbat pe care l-a cunoscut vreodată. Era nu numai drăguț, dar chiar gentleman. A dus-o plin de mândrie ca să-i cunoască familia. Vorbea despre casa pe care o vor cumpăra, mobila care-i plăcea. O certa cu blândețe în legătură cu dezordinea caraghioasă din apartamentul ei, insistând să-i angajeze un decorator cu bun gust. De câteva ori s-au certat. Nu, se corecta ea în gând. Ea s-a certat. Joe nu era de acord cu ea, și apoi aștepta ca ea să adopte, în timp, felul lui de a gândi. La început, faptul acesta a mulțumit-o. Dar în final, era încă unul dintre milioanele de lucruri care începuseră să o irite.

În timpul acestor călătorii de una singură, a trecut toate acestea în revistă de sute de ori. Și totuși, nu avea alte răspunsuri. Poate că Paddy avea dreptate când o

avertiza că și-a stabilit pentru sine niște standarde imposibile. Poate. Dar exista un ciudat sentiment de libertate în ușurarea ei.

Va supraviețui. Nu-i spunea tatăl ei întotdeauna, că ea moștenise cele mai bune trăsături de la strămoșii ei - fața unui înger, abilitatea unui spiriduș și chiar optimismul sfinților? Adăugat la toate acestea, el îi spunea, invariabil, cu un zâmbet - temperamentul iute ai unei vrăjitoare rănite. Ea chicoti, gândindu-se de câte ori o tachinase el în legătură cu temperamentul ei irlandez.

Un halou de lumini văzute ca prin ceață de la popas, îi ieși în fața ochilor, imediat ce executa curba, pe autostrada de coastă. Acest motel restaurant era unul dintre jaloanele din călătoria ei săptămânală. Motelul "Coast" servea întotdeauna preparate proaspete de pește și o excelentă supă de casă. Dar cel mai mult, pentru Kate, însemna că mai are doar o oră și jumătate de condus plictisitor înainte de a ajunge în apartamentul ei.

Înăuntru, gazda zâmbi imediat ce văzu figura familiară a lui Kate, și o conduse la o măsuță de lângă cămin. Dându-și jos treniul, Kate oftă, studie meniul, comandă repede, apoi se lăsă pe spate, simțind nevoia să se ușureze de acest week-end de pe umerii ei.

Bărbatul de la bar a urmărit-o cu privirea în timp ce intra. Ceața serii provoca în părul ei roșcat străluciri ca diamantele și îi răsucise șuvițe groase în cârlionți, ondulându-i vârfurile. Ochii lui se îngustară în timp ce ea își dădea jos haina și privirea lui trecu ușor peste silueta ei subțire, zăbovind asupra rotunjimilor moi ale sânilor care se zăreau sub tricoul pe care îl purta. Pe când descifra cuvintele imprimare peste pieptul ei, el zâmbi.

Când chelnerița se îndepărtă, tânăra femeie se întoarse privind fix focul. Flăcările se reflectau în ochii ei castanii dansând, săltau și aruncau umbre moi peste pomeții înalți ai obrazilor, dându-i pielii ei umezite de ploaie sclipiri de satin și aprinzând luminițe roșii în părul ca o flacăra.

El sorbi din băutură și continuă s-o privească, știind că acolo, în umbră, era liber să se încânte de vederea ei, fără a părea insolent. Îi plăcea să se uite la ea. Ceva în legătură cu ea îl făcea să se simtă bine. Simțea privitor la ea ceva legat de un spirit liber, o inocență a tinereții. În seara asta era puțin îngrijorat de afacerile lui și de cei implicați în ele, și se gândea ce plăcere ar fi să audă o voce moale, feminină, scoțând triluri de râsete, și să simtă o atingere care să nu sugereze altceva, în afară de tandrețe.

Chelnerița îi aduse lui Kate o băutură și bărbatul fu surprins. Ea nu părea destul de în vârstă pentru a consuma alcool.

Atunci când castronul cu supă fierbinte a fost pus în fața ei, fără să se grăbească, savura supă de moluște, aburindă, simțind cum i se împrăștie căldura în membre. Imediat ce chelnerița îi luă castronul gol și servi peștele proaspăt, Kate își masă umărul înțepenit și obosit, simțindu-se relaxată cum nu mai fusese de zile întregi.,

- Cum a fost supă? o întrebă chelnerița.

- Nemaipomenită. Exact ce aveam nevoie.

Vocea moale traversă camera, auzibilă din umbrele unde stătea bărbatul privind. A fost un lucru impulsiv, în mod ciudat, un lucru care nu-i stătea în caracter unui bărbat ca el. Dar, văzând-o preocupată și singură la masă, știind că amândoi vor trebui să înfrunte în curând noaptea ploioasă, îi făcu semn chelneriței.

Un moment mai târziu, ea se apropie de masa lui Kate, ducând un al doilea pahar de vin alb.

- Ce este asta? Nu l-am comandat. El putu să-i audă murmurul de protest, străbătând încăperea. Chelnerița îi șopti, dădu din cap în direcția lui și puse paharul pe masă. Perplexă, Kate fixă conturul întunecat al feței bărbatului, față ce părea înghițită de umbre la barul slab luminat. Un bărbat care agăța femeii, se gândi ea cu răceală. Cu o insistență fermă, ea dădu paharul înapoi.

- Nu pot să accept. Tonul ei spunea mai mult decât vorbele.

Cu o ridicare din umeri, chelnerița plictisită înapoie băutura bărbatului de la bar.

- Îmi pare rău, murmură ea, înainte de a se îndrepta spre o altă masă.

În timp ce continua să o privească pe tânăra femeie, se simți dintr-odată dezamăgit. A fost un gest prostesc, cam romantic. El ar fi trebuit să știe că putea s-o ofenseze, și să-și închipuie că el a avut în cap și alte motive.

Știa că ar trebui să plece. Încă avea un drum lung până la oraș și mâine, în mod special mâine, va avea nevoie să fie odihnit. Și totuși zăbovea, bucurându-se, privind pentru ultima oară trăsăturile ei delicate, în timp ce își bea cafeaua și se uita fix în flăcările tremurătoare.

În final își plăti nota și-și îmbracă treniul. Aproape în același timp, el se ridică, trăgându-și pe umeri haina și punând banii pe bar. Fără a plănui asta, el ajunse la ușa restaurantului în același moment cu ea. El se opri, ținând ușa deschisă pentru ea și zâmbind înspre fața ei ridicată în sus. De aproape, el putu să vadă ochii mici și strălucitori și să simtă dinspre ea o prospețime de apă și săpun.

Ea ezită pentru o fracțiune de secundă, observându-l cu o detașare rece, apoi își întoarse repede privirea, supărată pe neobrăzarea lui. El înghiți nodul care i se puse în gât. Mânia ei era vizibilă, pe trăsăturile ei deschise, expresive. Îi înroșea obraji și trimitea flăcări care țâșneau ușor din acei ochi mici caprui.

Afară, îndată ce porni cu Porsche-ul lui pe autostrada de coastă, două faruri se rotiră și alunecară în spatele lui, la o viteză mai mică.

Prima reacție a lui Kate, la vederea lui de aproape, a fost un șoc. Cu acei ochi negri, pătrunzători, cu părul negru și mustață, arăta prea bine. Acest tip de bărbat nu are nevoie să agate o străină la un restaurant de pe marginea drumului. Din comportament și după mașina scumpă pe care o conducea, era mai mult decât convinsă că el ar putea avea o grămadă de femei.

Poate gestul lui a fost pur și simplu unul de bunățate. Ea își alungă acest gând imediat. Absurd! Bărbații nu cumpără băutură pentru femei străine numai din bunățatea inimii lor. Se simți străbătută de plăcere că, cel puțin, bărbatul care a încercat să-i atragă atenția era plăcut la vedere. Dar trebuie să fi fost și alte femei singure în încăpere. Ce l-a făcut să se fixeze pe ea?

Tot încercând să caute un sens al incidentului, începu s-o doară capul. Era prea preocupată de altele, ca să-și mai piardă energia gândindu-se și la asta.

După ce i-a urmărit luminile din spate câteva mile de-a lungul autostrăzii, în cele din urmă l-a pierdut din vedere. Ea și-a cumpărat mașina pentru că se știa că are un consum redus de combustibil. Era pentru ultima oară când intenționa să fie practică. Următoarea, își promise ea, va fi pentru viteză.

Apoi gândurile i se întoarseră înapoi, la motivul pentru care făcea aceste triste călătorii în week-end și începu să tremure în mașina întunecată.

Era sigură în seara aceea de un singur lucru. Propriul ei pat va fi foarte plăcut la vedere.

- Ai auzit despre noul director executiv, care vine astăzi de la Compu-Tech? Am auzit că a spart câteva timpane vorbind despre ineficientă, după ce s-a uitat peste rapoartele lunare. Și apoi a aflat că trebuie să lucreze cu echipa lui Mac Snowdon și să le fixeze calificativele înainte de a putea să-și aleagă dintre ceilalți din personalul biroului.

Blonda plinuță, cu pistrui pe față, se opri cu pena de păr în aer, pentru a o privi fix prin oglindă pe femeia care vorbise.

- Glumești! Sărmana Kate. Cum crezi că are să se descurce?

Femeia mai înaltă își aranja un cerceș, își tapă părul și ridică din umeri.

- Știu ce să fac. Am să încep să-mi recapitulez cunoștințele de dactilografie în cazul în care domnul Limbă Lungă mă trimite înapoi la biroul de dactilografie.

Atunci când cele două femei au părăsit camera de toaletă a biroului, Kate ieși din vestiar și-și studie imaginea din oglindă. Era agitată. Se simțea ca o persoană care trage cu urechea, dar puțina conversație pe care tocmai o surprinse îi

confirmă faptul că "Radio Șanțul" biroului era operativ și folositor. Nu existau secrete la Computer International, în ciuda enormității sale.

După ce își spală mâinile, Kate adăugă niște fard pe buze și-și trecu furioasă peria prin părul roșcat care cădea în unduiri ușoare pe umerii ei. Cu mișcări repezi își răsuci părul într-un coc simplu, îl fixă cu agrafe și verifică efectul. Își puse peria în poșetă și, în mod provocator, își înălță capul. Știa totul despre Andrew Carlson, - președintele-proprietar al companiei, care a fuzionat de curând cu gigantul ei patron, Computer Internațional. El îl înlocuia pe șeful ei care ieșea la pensie, Mac Snowdon, ca vicepreședinte executiv. Și Mac I-a dat foarte clar de înțeles că Andrew Carlson va fi un șef greu de mulțumit. El voia libertatea de a-și alege singur echipa. Postul ei și cele ale tuturor persoanelor din departament erau primele vizate.

Dragul și bătrânul Mac. El a avertizat-o în legătură cu înlocuirea lui. Mac era singurul de la Computer International care avea cunoștință de necesitățile apărute datorită bolii tatălui ei, dar el credea totuși că ea ar putea să-și asigure viitorul la C.I., în ciuda programului dur pe care și-l stabilise. Atât cât îi plăcea lui să-i reamintească lui Kate, era bună. Chiar foarte bună!

Își încleșta dinții și se îndreptă spre biroul ei. Domnul Andrew Carlson va afla ce înseamnă să ameninți un Halloran. Nu era vorba numai despre a se întoarce pe partea cealaltă și a se juca de-a mortul cu el. Acesta era un război.

După ce-și așează poșeta în dulap și-și descoperi mașina și computerul, Kate se gândi din nou la dosarul personal pe care-l văzuse, despre noul șef. La treizeci și trei de ani, ei urma să fie unul dintre cei mai tineri directori executivi, la firma lor internațională. Acreditările lui erau impresionante. Iar aici, în Silicon Valley, povestea lui era una obișnuită. El își începuse propria-i firmă de computere într-un garaj mic, după ce absolvise Stanford-ul, cu note maxime. După trei ani, firma lui mică a fuzionat cu o firmă electronică mai mare, unde el a urcat cu ușurință scara socială în cadrul corporației. El era un nume recunoscut încă înainte de a împlini treizeci de ani. Atunci când a fost sugerată fuziunea cu Computer International, toată lumea s-a gândit că mica lui Compu-Tech va fi înghițită în totalitate de imensa companie, o corporație multinațională. Dar, după ce negocierile au fost încheiate, Andrew Carlson nu numai că a ieșit cu fața curată, ci în prezent, într-o poziție de egalitate cu directorii executivi ai marii companii. Fix la ora nouă, atunci când ușile liftului se deschiseră cu un zgomot lin, Kate era perfect calmă, gata pentru prima întâlnire cu șeful ei.

Auzi bătaia ușoară în ușa ei și își ridică privirea. Mac Snowdon o oprea să-l vadă pe bărbatul din spatele lui. Oprindu-se în fața biroului ei, Mac își puse

amândouă mâinile pe suprafața biroului și-i întâlnește privirea, făcându-i cu ochiul în așa fel încât numai ea putu să vadă. Apoi se îndreaptă și spuse cu voce tare:

- Drew Carlson, aceasta este noua ta asistentă, Kate Halloran.

În timp ce Mac se dădea la o parte, ea înțepeni, întrebându-se dacă celălalt bărbat a putut să-și dea seama de șocul pe care încerca să-l ascundă cu disperare. Nu exista nici o îndoială cu privire la fața aceea arogantă și frumoasă, sau mustața aranjată și neagră, care îl făcea să semene cu un actor de film chipeș și sigur de el. Acesta era noul ei șef! Era față în față cu bărbatul misterios pe care-l întâlnise la motel cu o seară înainte.

CAPITOLUL 2

Ea îl studie în tăcere, doar în mod vag conștientă de umerii largi de sub costumul închis la culoare cu care era îmbrăcat. Privirea ei se ridică în sus, spre buzele pline și senzuale, dar care nu zâmbeau, un bronz perfect de California, și ochii negri, care nu arătau nici o idee de căldură sau recunoaștere. Și totuși, ea observă scurta inspirație, ușoara îngustare a ochilor, când s-au văzut prima dată. Era la fel de șocat ca și ea. Ea încercă doar să sperie că se poate controla la fel de bine ca și el. Părul lui negru și des a fost tăiat foarte scurt, și totuși câteva șuvițe erau ușor ondulate. O tunsoare proaspătă, ca să impresioneze personalul, se gândea Kate cu răceală. El își întinse mâna și ea o strânse cu fermitate.

- Domnule Carlson; bine ați venit la Computer International, spuse ea glacial, aruncându-i un zâmbet slab.

- Mulțumesc, domnișoară Hadley.

- Halloran, îl corectă ea.

- Corect. Zâmbetul lui, observă ea, era ușor strâmbat dându-i înfățișarea unui pungaș. O măsură cu privirea, apoi își întoarse fața spre ușa biroului lui Mac - acum biroul lui. După ce ușa se închise în spatele lor, ea putu să audă vocea lui Mac, spunând:

- Kate poate să te ajute să intri mai ușor în obiceiurile de pe aici. Se va dovedi de neînlocuit. Replica seacă fu plină de sarcasm.

- Pentru asta e plătită. Și, după raportul pe care l-am citit, plătită chiar foarte bine. Ea se încruntă la ușa închisă. În ochii unui mitocan! Lasă-I pe domnul Mare și Tare să-și găsească singur drumul pe aici. Acesta e bărbatul care, în mod clar, îi vizează postul! Mai rău decât atât, bărbatul care a încercat să o agate cu o seară înainte. Un bărbat care arată mai mult ca un pirat, decât ca un vrăjitor al computerului, sau un executiv al unei companii multinaționale. Nu va primi

ajutor de la ea. Iritată, bătea darabana cu degetele pe birou. Calmează-te. Să nu faci nici o greșeală copilărească.

Își reaminti că, dacă nu avea să găsească o cale de a lucra cu acest bărbat, se va afla din nou la biroul de stenografe, cu o reducere de salariu. Nu are importanță ce trebuie să facă pentru a-și păstra slujba, o va face și nimeni n-o va prinde vreodată plângându-se. Adevărul adevărat era că își iubea munca. A muncit din greu pentru a deveni asistenta unui director. A supraviețuit la presiunile afacerilor. Munca era cea care o făcea să continue, era motivul ei pentru a se ridica din pat în fiecare dimineață. Va face tot ce se aștepta de la ea, și mai mult dacă trebuie. Indiferent că lui Andrew Carlson îi place de ea sau o urăște, el nu va găsi nici un motiv s-o înlocuiască.

Cei doi bărbați au rămas în spatele ușii închise aproape o oră. Când monitorul de pe biroul ei a târâit, aproape a sărit în sus, anticipând parcă chemarea.

- Da, domnule?

- Intră, te rog, domnișoară Hallon.

- Halloran. Kate strânse din dinți. Se trezi dintr-o dată ridicându-se în picioare, mergând țeapănă, în timp ce deschidea ușa și trecea peste carpeta groasă de culoarea stridiei, conștientă de ochii tăioși care, într-o examinare rapidă, o măsurară rece din cap până în picioare. Verificarea lui îi cataloga costumele negru, bluza albă de mătase de prima calitate și pantofii simpli din piele de vițel. Există o singură notă mai stridentă în ținuta ei profesională, brățara delicată de aur de la gleznă, un dar special, pe care îl purta întotdeauna. Era foarte diferită față de hoinara udă leoarcă pe care el o văzuse cu o seară înainte.

- Ei, Kate, eu am plecat, spuse Mac Snowden cu acel minunat accent scoțian care îi făcea cuvintele sacadate și optimiste.

- Oh, Mac...

- Nici un cuvânt în plus. Ne-am luat deja rămas bun.

Și-au luat rămas bun, de mai multe ori, la cina oficială de acum o săptămână în urmă. Mac se aplecă, depuse un sărut patern pe obrazul ei și ieși în grabă pe ușă. Totul se întâmplase prea repede. N-a fost pregătită pentru asta. Ea se aștepta ca el să rămână pentru prânz și să joace rolul de tampon între ea și acest nou-venit. Dar, bineînțeles, acesta nu era deloc felul lui Mac. El s-a grăbit pentru că nu voia să stea în calea înlocuitorului său. El voia ca acest bărbat să preia hăturile fără nici un obstacol. Kate stătea zgâindu-se la ușa închisă, simțind un nod în gât. Se întoarse și văzu privirea lui țintuindu-o, lucru care a făcut să i se ridice căldura în obraji.

- Ai vrea să recapitulăm împreună niște date, domnișoară Hanley? Cuvintele repezi au pleznit-o, făcând-o atentă. El trase un scaun lângă al lui și deschise o mapă groasă.

- Halloran. Voia să bată din picior de supărare.

El își înalță privirea, ridicând întrebătoare o sprânceană.

- Halloran, repetă ea din nou, supărată în mod inexplicabil la refuzul acestui bărbat de a-și aminti un lucru atât de simplu.

El părea să-și dea seama pentru prima dată cât de supărată era și bătu cu palma în scaun.

- Da, Halloran. Voi ține minte. Iși dădu jos haina și o agăță pe spătarul scaunului lui. Avea o construcție athletică, realiză Kate, ceva ce ea a admirat întotdeauna la un bărbat.

- Lătratul meu este, în mod sigur, mai rău decât mușcătura mea, Halloran. Stai jos. N-am să-mi înfig colții în tine.

- Dacă o faci, are să-ți pară rău. Am o piele foarte groasă.

- Bun. Vei avea nevoie de ea, murmură el, cu o urmă de aprobare. El studie linia zeflemitoare a gurii ei, părând să o observe pentru prima dată, apoi întrebă: Ai o soră mai mică? Ea clipi, știind unde vrea să ajungă, dar neputând să îl oprească.

- Nu. Sunt singură la părinți.

- Atunci tu ai fost aseară. Nu era o întrebare. Era o constatare. Ea încuviință, întâlnindu-i privirea. El rânji, în timp ce deschidea un dosar și împrăștia paginile pe biroul lui.

- Te-ai transformat în mod drăguț. Ea roși până în vârful urechilor, apoi privi fix. în mod intenționat, la hârtii.

- De unde ați vrea să începem, domnule Carlson? Aș putea să vă explic ce am făcut până acum pentru noul circuit integrat. Sau preferați să aruncați o privire pe dosarul companiei din Paris pe care intenționăm s-o transformăm?

- Vom începe cu noul integrat.

- În regulă. Echipa de laborator a lucrat la acest proces aproape un an. Credem că suntem înaintea oricărui competitor.

- Bun. O privi în ochi, în timp ce-i vorbi. Baniii dintotdeauna, se gândea ea. Ea îi citise dosarul. Câteva generații de sănătate și bunăstare. Se vedea. Un bărbat ca acesta n-ar ști ce înseamnă să mergi la o universitate locală și neînsemnată, muncind la fermă până să cazi din picioare, apoi să stai treaz toată noaptea tocind pentru examene. El îi observă încruntarea.

- Ceva nu e în regulă?

- Nu. Se întoarse din nou la muncă. Pentru următoarea oră și jumătate, ei au

lucrat, cu capetele apropiate, trecând prin dosarul care a fost elaborat în ultimele nouă luni, în legătură cu o firmă franceză, pe care Computer International intenționa să o achiziționeze.

În ciuda faptului că era iritată de prezența lui, se simțea intrigată de mintea lui iscoditoare. A pus toate întrebările la subiect, acceptând aproape imediat problemele exacte.

- Vorbește-mi despre această companie din Franța. Vocea lui era tăioasă, autoritară. Ea nu avea nici o îndoială că era obișnuit să dea ordine și să-i fie executate fără întrebări. Avea un fel de a țintui cu acei ochi furtunoși, de câte ori se uita la ea, forțând-o să-i susțină privirea, chiar dacă ar fi preferat să se uite în altă parte. Bărbatul avea o prezență dominantă.

Alungându-și distragerea de moment, își forță mintea să rămână atentă la informațiile din fața lor. În timp ce ea vorbea, ochii lui nu i-au părăsit fața nici o clipă. Începu să se întrebe dacă el poate vedea prin piele. Când, în cele din urmă, i-a răspuns la toate întrebările, mulțumindu-l total, el închise dosarul.

- De câte ori ați fost la Paris tu și cu Mac? întrebă el.

- Mac a fost acolo de două ori, luna trecută. Au fost numai discuții preliminare. N-a avut nevoie de mine. Ea nu a adăugat faptul că Mac a fost bun s-o lase pe dinafară, știind că detesta să-l știe singur pe tatăl ei în timp ce era în spital.

- Cum naiba ai... El își înghiți vorbele pe care le rostise la mânie, și numără, în minte, până la zece, înainte de a continua, cu un ton perfect controlat: atunci, bănuiesc că primul nostru drum la Paris se va reduce la orbul condus de orb.

Kate își stăpâni mânia pe care o simțea că țâșnește din ea. Însemna un alt punct împotriva ei. Ea avea numai cunoștințe secundare în legătură cu afacerea din Paris

- Uite... Halloran. Kate avu un moment de satisfacție că cel puțin îi folosea numele corect. Apoi zâmbetul ei slab dispăru, în timp ce el adăugă:

- Hai să lămurim acum niște lucruri. El expiră pentru a se liniști, încercând să se controleze, apoi spuse foarte calm: știu cum circulă bârfele într-o companie ca asta. Ești obligat să le auzi de la cineva, așa încât vom clarifica lucrurile de acum. Când am preluat postul de la Mac Snowdon, am vrut să am libertatea de a-mi alege singur echipa. Mac a insistat, spunând că meriți o șansă. Mi-a garantat că vei avea toate cunoștințele de care am eu nevoie și că te vei dovedi valoroasă.

- Pot să vă asigur...

- Lasă-mă să termin, se repezi el. Îmi dau seama că ești cam nouă în domeniul acesta. Un asistent trebuie să fie exact ceva -cineva care poate să mă asiste. De

acum încolo, oriunde vei călători, mă aștept să fii lipită de spatele meu, ca umbra mea. Fiecare dosar pe care-l voi citi îți va fi trecut imediat ție. Aștept ca tu să îți minte fiecare informație și voi aștepta un raport în scris, pe biroul meu, în fiecare dimineață, cu o evaluare completă a lucrurilor la care ne putem aștepta, problemele pe care să le rezolvăm, numele din formațiunea europeană cu care ar trebui să devin familiar. Vei deveni computerul meu foarte personal. Este clar? În urma discursului său, ea privi în jos fixându-și cu intensitate pumnii strânși. Apoi îi întâlni privirea îngustată.

- O, da, vă înțeleg, domnule Carlson. Total. Ea inspiră prelung, apoi se ridică în picioare, lângă el, sperând, cel puțin, în avantajul înălțimii. Mă tem că zvonurile v-au luat-o înainte. Toată lumea de pe aici pare să se distreze pariind pe rezultatul întâlnirii noastre. De vreme ce amândoi suntem sinceri... Ridică un deget, ca pentru a-l atenționa. Nu știu ce credeți despre felul în care am obținut postul acesta, dar adevărul este că l-am obținut fiind cea mai bună din departamentul meu. Am fost aproape un an asistenta lui Mac și, dacă vă luați ceva timp ca să verificați fișa, veți afla că mi-a făcut un raport strălucitor. De acum încolo, spuneți-mi doar ce vreți să fac și cum vreți să fie făcut, și eu voi avea grijă de restul. Cu un zâmbet înghețat, ea întrebă: mai doriți ceva, domnule? Ochii îngustați o examinărilor meticuloasă, ridicându-se de la piciorul care bătea cu nerăbdare în podeaua carpetată, la lănțișorul subțire de aur care-i înconjura glezna, apoi sus, la șoldurile ei, la sânii agitați, zăbovind insistent pe despicătura întunecată dintre ei, apoi lunecând în sus spre linia batjocoritoare a buzelor ei. Ea se aștepta ca, în clipa următoare, să se uite în tavan. În loc de asta, fără nici o urmă de emoție, el îi spuse, nepoliticos:

- Citește aceste dosare și introdu-le în computer. Vreau un raport complet pe biroul meu dimineață. De asemenea, sună-i pe Matt Johnson și pe Bill Davies la laborator. Stabilește o întâlnire. El își privi ceasul de la mână. Astăzi la prânz, dacă sunt liber. Se opri. Nu, pentru a doua problemă, am s-o sun pe secretară. Mai am și alte lucruri de discutat cu ei. O expedie brusc: asta e tot, deocamdată. Kate se întoarse brusc, cu spatele rigid, ținându-și capul sus în timp ce traversa încăperea spre ușa care le separa birourile. Ea nu știa că bărbatul de la birou o privea admirativ. Dosarul pe care-l citise nu-l pregătise întru totul în legătură cu ea. Femeia inteligentă și ambițioasă din dosar suna destul de diferit față de concentrarea intensă de energie care tocmai ieșise înțepată din biroul lui. În timp ce începea să se obișnuiască cu liniștea, își dădu seama că încăperea era goală fără ea. În intimitatea biroului ei, Kate își apăsă fruntea cu pumnii strânși, simțind cum crește antipatia ei pentru Andrew Carlson, ca mânia din gâtul ei.

Voia să izbească în masă, să țipe, să arunce cu ceva. De ce și-a pierdut liniștea în fața acestui bărbat? Ce va face cu temperamentul acesta al ei? El a fost atât de rece, atât de reținut, chiar și atunci când a putut să-i vadă un mușchi tremurător în bărbie. Avea nevoie să facă ceva care s-o ajute să rămână în mizeria asta îngrozitoare și poate, datorită frustrării, să trântescă o vază de flori de perete. În timp ce introducea dosarul în computer, fierbea datorită răcelii acestui bărbat. Ce săcâială să reamintească de seara de dinainte! Și apoi să confirme că el n-a vrut-o ca asistentă. Să-și silabisească regulile mucegăite, ca și cum ar fi scris o carte despre cum să conduci un birou. Ar distruge bărbatul și aroganța lui! Va fi obligată să petreacă mult timp cu acest dominator...

Ea se încruntă, concentrându-se. El se aștepta ca ea să îl însoțească la Paris. Nu numai o dată, ci de câte ori ar fi dorit el. Dacă avea de gând să-și păstreze slujba, atunci nu vor exista rugăminți, oricât de important ar fi motivul. Totul va fi diferit acum, realizează ea cu inima strânsă. Tot ce avea de făcut era să menționeze că tatăl ei are nevoie de ea, și că nu dorea să călătorească pentru câteva săptămâni, și noul ei șef va avea motivul care lipsea pentru a o înlocui din post.

Cum avea să se descurce cu asta? Tot timpul cât au lucrat împreună în biroul lui, n-a zâmbit nici o singură dată și nici nu și-a înmuiat tonul. Era clar că el o antipatiza la fel de mult, cât îl antipatiza și ea pe el.

Avea nevoie de ceva preocupare ca să-i distragă gândurile. Puțin mai târziu, computerul ei începu să se blocheze. Să-l repare - ar fi exact lucrul de care avea nevoie pentru a înceta să mustăcească în legătură cu Andrew Carlson.

CAPITOLUL 3

- Ești gata pentru prânz, Halloran?

Kate înlemni la vederea lui Andrew Carlson rezemat insolent de ușa biroului ei. Îndreptându-se, își trecu o mână pătată de cerneală peste sprânceană, îndepărtând o buclă rătăcită și lăsând o dungă neagră în locul ei. Câteva pete întunecate pe frunte și obraji erau dovada muncii ei. Elemente ale computerului erau împrăștiate peste tot pe podea.

- Ce... ce faci, Halloran? Ea se încruntă. Avea de gând să-i spună pe numele ăsta de acum încolo? Ea fierbea înăuntrul ei, ca răspuns la aroganța lui. El ar fi putut avea cel puțin decența de a o avertiza mai întâi prin intercom că avea de gând să intre în biroul ei.

- Credeam că e clar. Îmi repar computerul.

- De ce n-ai sunat la întreținere?

- Am sunat. Au spus că se vor uita la el mâine. Dar aveam nevoie de el acum.

În timp ce el privea, ea puse la loc piesele, îi închise capacul, șterse mașina cu o cârpă, apoi se uită în sus, exact la timp pentru a observa un rânjet pe fața lui.

- Ce-i așa de caraghios?

- Nimic. Numai că nu m-am așteptat să găsesc în angajata mea un mecanic, Halloran. Dar, într-un fel, arăți mai naturală acum față de cum erai în biroul meu. Ce alte talente ascunse mai ai?

Ea îl ignoră, întorcându-se să scoată niște șervețele parfumate din sertar.

- Nu știi de ce ar trebui să fii surprins. Computerele sunt specialitatea noastră.

Andrew Carlson înainta mai departe în biroului, îndreptându-și cravata.

- Adevărat. Dar de obicei, nu le construim în birourile executive. Johnson și Davies sunt liberi să ne însoțească astăzi la prânz. În timpul prânzului, mă vor documenta în legătură cu noua tehnologie pe care intenționăm s-o vindem clienților europeni. Kate verifică sub biroul ei, căutând ceva, apoi se aplecă să privească atentă sub scaun. Andrew Carlson stătea în spate, admirând vederea spatelui ei.

- Asta e ceea ce cauți? El îi ridică în sus pantofii pe care ea îi aruncase fără pic de ceremonie în spatele coșului de gunoi.

- Da, mulțumesc. Îți băgă picioarele în pantofi. Aruncând o privire rapidă în oglinda barocă ce atârna deasupra unei măsuțe contemporane din sticlă și crom, Kate trase de o șuviță rătăcită de păr și își șterse petele de pe față. Ea îngheță când îi văzu imaginea în oglindă lângă a ei, în timp ce-i îndrepta gulerul. Era un gest intim, ciudat, un gest care a făcut să-i sară inima în gât, cu toate că el părea să nu-și dea seama.

Îi observă zâmbetul pe jumătate, în timp ce studia amestecul ciudat de mobilier din biroul ei, privirea lui mutându-se de la un scaun Art Deco de culoarea ciocolatei, zăbovind întrebător pe o măsuță Early American, de lângă el.

- Interesant, comentă el sec.

- Încercați să fiți politici? Cei mai mulți dintre colegii mei se referă la biroul meu ca la o cameră de vechituri. Ultimii doi care l-au ocupat au avut gusturi foarte diferite.

- Și ocupantul prezent le-a păstrat toate rămășițele? Întrebă el și o ușoară urmă de zâmbet încrețindu-i buzele.

- Numai lucrurile care mi-au plăcut. Multe dintre acestea îmi sunt prieteni vechi. Știu că fac să pară dezordinea mai mare, dar nu pot să le arunc. Mă fac să zâmbesc. Ca acest flamingo roz, spuse ea cu mândrie. Pasărea de plastic, spartă, probabil a avut zile mai bune împodobind curtea din spate a cuiva. Acum stătea în echilibru, într-un picior, gata să-și cufunde ciocul într-o scrumieră.

La semnul lui din cap, pe care ea îl luă ca pe unul de aprobare, spuse:

- Îmi place să vizitez piețele de vechituri. Au cele mai minunate comori. Am găsit chiar acest opritor de ușă, de alamă, la o mică galerie din Carmel.

El îl studie cu interes, apoi își ridică privirea, pentru a o întâlni pe a ei.

- Conduci des la Carmel?

Kate nu putea suporta felul în care o studia, ca pe o molie sub microscop.

- Da. La fiecare sfârșit de săptămână. Mergem?

Ea se grăbi spre ușă. El îi ghici neliniștea. Părea să se simtă neliniștită cu el, dornică să pună o distanță cât mai mare între ei. Își dădu seama că ea n-avea de gând să cedeze nici un pic. În timp ce ieșeau din clădire spre parcare, Drew spuse dintr-o dată:

- Mașina mea e pe aici. Mâna lui trecu ușor peste spatele ei mic în timp ce o ghida de-a lungul trotuarului de beton. Instantaneu, ea se îndepărtă, alarmată de sentimentul brusc pe care l-a avut în clipa în care degetele lui o atinseră. Aruncă o privire scurtă spre fața lui. Nu era nici un semn că el și-ar fi dat seama de ceva.

- Le-am spus celorlalți că o să ne întâlnim pe chei la DiAngelo.

Kate trebui să zâmbească în sinea ei, în timp ce se așeză pe scaun în Porsche. Acesta era unul dintre lucrurile care vor începe să-i placă la noul ei șef. Mac ar fi ales de obicei ceva mai simplu și mai pentru afaceri, aici în oraș, departe de comerțul turistic, pentru prânzurile lor. Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să călătorească tot drumul până la San Francisco, numai pentru un prânz de afaceri. Al doilea punct în favoarea noului șef era mașina lui. Chiar de când i s-a permis pentru prima dată să conducă tractorul și utilajele de la ferma, la vârsta de doisprezece ani, Kate s-a îndrăgostit de tot ce avea roți și, în mod special, de mașinile sport scumpe. Admira ușurința cu care manevra mașina alunecoasă.

Cheiul n-a încetat niciodată s-o vrăjească pe Kate. Drew conduse cu atenție prin traficul aglomerat și parcă. Cu un zâmbet strălucitor, se întoarse spre el.

- Îmi place locul acesta. Ție nu? Agitat de mulțimea de la ora prânzului, Cheiul Pescarului roia de vânzători care aveau totul de la creveți proaspeți la aluat de pâine. Kate respiră adânc.

- O, simt mirosurile minunate de usturoi și pește. Umm, și oceanul. Ceva în legătură cu locul acesta îi face pe oameni să zâmbească. Privește în jurul tău. Oamenii sunt atât de fără griji. Toată lumea e mereu într-o stare de vacanță, doar fericiți să se întâlnească cu alți străini prietenoși. Ea se opri, temându-se că a început să flecărească. Andrew Carlson își aplecă liniștit privirea spre fața ei.

- Trebuie să fii din est, remarcă el.

- Nu. Sunt născută în California.

- Și poți să fii atât de entuziasmată în legătură cu asta? își ridică o sprânceană. Mai potolită, Kate se deplasă încet de-a lungul cheiului spre restaurant. O briză dinspre apă îi flutură fusta, lipindu-i-o de șolduri. O șuviță rătăcită de păr îi căzu pe sprânceană apoi trecu jucăușă peste ochi. Aroma delicată a parfumului ei plutea prin aer. Un bărbat care ducea un copil pe umeri îi depăși și îi îmbrânci în mod stângaci. Măinile puternice ale lui Andrew Carlson o prinseră cu greu de umeri pentru a o susține. Speriată, privi în sus în ochii negri ce păreau să licărească brusc cu o flacără puternică.

- Halloran, miroși frumos, murmură el. O senzație de plăcere o străbătu și simți căldura ridicându-i-se în obraji. Imediat, mâinile lui căzură pe lângă corp.

Aceste reacții îi erau atât de necaracteristice, ea roși jenată din nou de felul în care emoțiile ei tulburătoare o trădau. Ce i se întâmpla?

Până când au ajuns la ușa restaurantului, respirația și pulsul ei se liniștiră. Pregătindu-se pentru a-i întâlni pe colegii ei, Kate își trecu palmele transpirate peste fustă, apoi îl urmă pe chelner la masa lor, unde ceilalți îi așteptau stând jos. Ea știu după privirile lor intense că erau curioși în legătură cu noul bărbat care le va conduce echipa. Matt Johnson era cu CI. de aproape trei ani și a ajutat la dezvoltarea unuia dintre integratele pentru computer care a revoluționat industria. Când a venit prima dată la firmă, proaspăt ieșită din colegiu, Kate a avut ocazia, din când în când, să lucreze cu Matt în laborator. Era un glumeț teribil și de multe ori a făcut-o să râdă cu lacrimi de glumele lui copilărești. Tot timpul cât au lucrat împreună, ea nu l-a văzut niciodată pierzându-și firea. Ochelarii fără ramă încadrau ochii de un albastru deschis, încrețiți într-un zâmbet prietenos. El își trecu o mână prin părul negru punctat cu fire albe.

- Andrew Carlson, acesta este Matt Johnson, spuse Kate.

În timp ce bărbații își strângeau mâinile, șeful ei spuse simplu:

- Spune-mi Drew. Kate se uită surprinsă de la un bărbat la altul. Andrew Carlson ei nu-i propusese asta. Era clar că șeful ei era dornic să formeze o camaraderie imediată cu ceilalți angajați bărbați, în timp ce pe ea o ținea la distanță.

- Înțeleg. Acum o să ne adresăm unul altuia pe primul nume? întrebă ea înțepată.

- Da, bineînțeles. Drew îi aruncă o privire rapidă, apoi se întoarse spre celălalt bărbat.

- Acesta e Bill Davies, adăugă Kate, prezentându-l pe bărbatul mai tânăr. Imboldul de mânie încă îi ascuțea tonul. Bill Davies i s-a alăturat lui Computer International cu câteva luni înainte și, datorită scrisorilor de acreditare excelente, și-a găsit locul în echipa căreia i s-a încredințat să ridice CI. În vârful pieții internaționale. Părul blond subțire îi acoperea fruntea și cădea în jurul obrazilor

în genul tunsorii băieților germani. Combinația dintre părul deschis și ochii mari, gri, îi dădea o înfățișare de băiețel.

În timp ce Kate zăbovea cu o mâncare de spanac proaspăt, înainte de a savura excelenței creveți în usturoi și sos de vin, Andrew Carlson îi interoga pe cei doi bărbați în legătură cu orice aspect al ultimei lor descoperiri. De câte ori unul dintre ei vorbea, el asculta cu atenție, mâncând în mod mecanic. Era prea concentrat pentru a putea fi în stare să-și dea seama ce gusta.

- Desert? o întrebă el încet, în timp ce chelnerul se agita.

- Nu, mulțumesc. În timp ce ceilalți comandau, el murmură:

- Ai putea să încerci ceva. În mod sigur, nu trebuie să te îngrijorezi de silueta ta.

Privirea lui trecu peste ea fugitiv, determinându-i inima să-i sară în gât. Era redusă la o tăcere jenantă. Oare el încerca să-i liniștească penele zburlite?

- Bine. Dacă insiști. Ea comandă un preparat; o prăjitură pisată, lipicioasă, fructe și înghețată, totul acoperit cu frișca, alune și ciocolată rasă.

- Mai vrei ceai? întrebă el, când ochii lui îi întâlneau pe ai ei. În colțul buzelor lui juca un zâmbet poznaș. Râdea de ea?

- Da, ar fi bine. Se întrebă dacă obrajii ei arătau atât de fierbinți cum îi simțea, dar rezistă impulsului de a își apăsa palmele pe fața în flăcări. Lucrul acesta îi era atât de impropriu, încât se simțea alarmată. Se comporta ca o adolescentă prostuță și stângace. În timp ce Bill Davies începu o lungă explicație a realizării celui mai nou circuit integrat, Drew îi turnă absent ceai lui Kate, apoi îi oferii o felie de lămâie. Ea era conștientă de coapsa lui care se lipea de a ei în separeu, și de fiecare dată când umărul lui se freca de al ei era parcă avertizată în mod neplăcut. Și totuși, o privire fugitivă în direcția lui, i-a revelat un profil sigur și ochii atenți la bărbatul din fața lui.

Drew se zgâia la Bill Davies, dar cu ochii minții lui însă vedea sumedenia de pistrui care mășăluiau pe nasul femeii obraznice de lângă el. I-ar fi plăcut să sărute fiecare dintre acești pistrui copilărești. Gândul i-a venit pe nepusă masă, trimițându-i o senzație rapidă de dorință prin el. Cu disciplina datorată anilor de efort, se strădui să se concentreze la ceea ce spunea Bill.

Între timp, Kate, își termină a doua ceașcă de ceai și era convinsă că noul ei șef reușise să pună mult mai multe întrebări într-o singură oră, decât ar fi putut cei mai mulți oameni să gândească într-o săptămână. Dacă își va aminti tot ce s-a spus în decursul acestui prânz, bărbatul avea un creier ca de enciclopedie.

Ca printr-un acord de la sine înțelese, bărbații au încetat să vorbească, atunci când l-au văzut pe Drew privind-și ceasul. Îi dădu chelnerului cartea de credit, apoi se ridică în picioare când acesta i se înapoie. Ceilalți l-au urmat spre ieșirea din

restaurant. Pe chei, bărbații și-au strâns mâinile, apoi se despărțiră. Kate mergea alături de Drew, care era dus pe gânduri. În timp ce mica mașină țâșnea de-a lungul străzilor abrupte cu curbe ale San Francisco-ului, Drew spuse dintr-o dată:

- Vorbește-mi despre Matt Johnson.

- E foarte conștiincios. Strălucitor dar ea caută la nimereală cuvântul potrivit - limitat. Ascultă orice sugestie și, în cazul în care crede că cineva are o idee mai bună decât el, e dornic să încerce. E ușor să lucrezi cu el întotdeauna echilibrat, fără nervi și, în mod sigur, fără probleme personale.

Kate se întoarse la timp pentru a vedea zâmbetul lui Drew.

- Exact genul tău de sfânt, nu-i așa? Ea clipi, încântată dintr-o dată de felul în care zâmbetul îi transformă trăsăturile cizelate făcându-le aproape calde.

- Am exagerat puțin, nu-i așa? În regulă, voi încerca să fiu mai obiectivă în viitor. Dar bănuiesc că e clar că mă gândesc la lumea lui Matt.

- O.K. spuse el, studiind traficul prin oglinda retrovizoare. Acum, dă-mi datele despre Davies.

- Dosarul lui personal e plin cu elemente entuziaste. Destul de asemănător cu dosarul lui Matt, bănuiesc. Foarte inteligent, un muncitor excelent, ambițios și a ajutat la dezvoltarea unuia dintre cele mai bune programe la cel mai mare concurent al nostru, înainte de a veni la noi.

- Ce știi despre el personal? Kate se întoarse pentru a studia profilul ascuțit al bărbatului de lângă ea.

- Mă tem că nimic. N-am avut niciodată posibilitatea să lucrez cu Bill Davies. Cunosc numai ceea ce am citit în dosar.

- De ce a venit la C.I.?

- Bănuiesc că i-am oferit un salariu mai bun. Vrei să îți dau dosarele atunci când ne întoarcem?

- Da. El introduse mașina pe un culoar de ieșire și o parcă într-un spațiu îngust. Și adu-mi și dosarul tău. Am să citesc dosarul personal al fiecăruia dintre voi. Acum, aș vrea să completez dosarele. Și, Halloran, adăugă el, întprcându-se spre ea, nu încerca să mă influențezi din nou. Am să-mi fac singur o idee despre calitatea muncii depuse de echipa lui Mac. Ea luă cunoștință de lipsa de căldură din tonul lui și de faptul că el s-a referit la ei mai mult ca la echipa lui Mac decât ca la propria-i echipă.

- Și, apropo, Halloran, spuse el în timp ce erau în lift. Să mai stabilim un lucru. N-am intenționat să te exclud dintre ceilalți. Aș prefera să folosiți cu toții primul nume atunci când îmi vorbiți.

- Bine. Ea se întoarce pentru a-l studia. Andrew?

- Drew, o corectă el. Numai bunica îmi spune Andrew și atunci folosește un ton care nu-mi lasă nici o îndoială că am făcut ceva rău. Lui Kate i se păru dificil să și-l imagineze pe acest bărbat autoritar ca pe un băiețel în mod special unul care ar putea vreodată să facă ceva rău.

Poate, se gândi ea, voi inventa o imagine a unui băiețel afurisit de câte ori am nevoie să mi-l închipui ca pe un bărbat mai uman. Când ușile liftului se deschiseră, ea zâmbea gândindu-se la întorsătura pe care o luaseră gândurile ei.

La ora cinci, Kate lăsa dosarele personale pe biroul lui Drew și se întoarce în biroul ei. A fost o zi lungă și emoționantă și simțea cum un început de oboseală îi bloca eficiența. Mâine va fi mai ușor, își promise ea.

Îndreptându-se spre ieșire, se opri la biroul secretarei.

- Ei, Kate, cum a fost să-ți petreci ziua cu noul nostru băiat-minune?

Kate făcu o grimasă spre Martha Grady. Chiar Martha se putea numi o minune. După ce a crescut șase copii, s-a întors în lumea afacerilor, ca dactilografă. De fiecare dată când firma oferea o etapă de promovare a iscusinței, Martha era prima. După ce trecuseră trei ani de când era acolo, ea a devenit o stenografă la birourile executivilor. Și, în timpul ultimului an, ea a înlocuit-o pe o secretară mai tânără, care a plecat la Houston. Lucrând în jurul atâtor femei tinere și ambițioase, Martha se denumea singură mamă a companiei. Fiind secretara celui mai tânăr vicepreședinte executiv, Martha știa că în curând va fi obiectul multor glume de birou.

- Ar fi putut, cel puțin, să aibă decența să aibă părul grizonat, spuse Martha cu un chicotit. Apoi studie fața lui Kate, observând semnele de oboseală.

- O zi dură, draga mea, sau a fost week-end-ul?

Kate zâmbi, ridicând din umeri la auzul întrebării. Știa că toată lumea din departamentul lor încerca să speculeze unde merge ea în fiecare week-end. Nu era vorba că n-ar fi dorit, câteodată, să poată să se confeseze unor colegi, mai ales cuiva atât de grijuliu ca Martha, dar ceva din felul de a fi al lui Kate o făcea să dea înapoi. Ea și Paddy nu s-au bazat niciodată pe străini. Ar fi fost un semn de slăbiciune. Nu. Va face față la asta de una singură. Acesta era genul unui Halloran. În graba de a ajunge la spital în fiecare week-end, și-a făcut un obicei de a refuza ofertele de a-i însoți pe colegii ei la săptămânala băutură de după servicii, de vineri. De obicei, ei îi acceptau refuzul râzând, dar a auzit zvonurile, mai ales după ce a rupt logodna. Câțiva dintre ei făceau chiar aluzie că ea avea un iubit misterios de week-end.

- Cred că vârsta, Martha. Așteaptă până ajungi și tu aici. Martha chicoti.
Cu un gest, Kate ignoră ușa deschisă a liftului și se îndreptă spre scări.
Petrecându-și atâtea ore la birou, folosea scările de câte ori putea, reamintindu-și că o parte din oboseală ar putea fi înlăturată prin exerciții regulate.
În timp ce cobora scările, auzi ecoul unor alți pași în spatele ei. Întorcându-se, fu surprinsă să-l vadă pe Drew Carlson.

- Văd că nu sunt singurul care mă apuc de exerciții de câte ori și oriunde pot. O ajunsese din urmă. Faci asta de multe ori?

- Da. Tot timpul, de fapt. Mi s-a spus că poate preveni sedentarismul secretarelor. Ochii lui alunecară peste silueta ei subțire, apoi se întoarseră să-i susțină privirea.

- În mod sigur, are efect în cazul tău. Ea clipi și-și întoarse privirea din fața ochilor lui fermi, din care lipsea total strălucirea de viclenie.
Haina era așezată pe brațul lui. În mână ducea o servietă diplomat care, ea știa, era plină de documente.

- Practici sportul cu racheta, Halloran? o întrebă el întâmplător, ținând pasul cu ea.

- Câteodată. Dar în ultimul timp nu prea am avut când.

- Bun, și eu sunt puțin obosit. Încă n-am avut posibilitatea să văd sala de gimnastică a companiei. Poate vrei să mă duci acolo o dată.

- Poate. Ea împinse ușa de la parter s-o deschidă și o ținu deschisă până când el reuși să iasă cu geanta.

- Ce ai zice să mergem acum, înainte de cină? Ochii lui, observă ea, păreau chiar mai întunecați în soarele după-amiezei târzii.

- Mă tem că nu se poate. Sunt prea obosită după... lungul week-end, încheie ea cu o voce slabă. Drew observă cum i se înroșesc obraji.

- O.K. Poate altă dată, spuse el cu o voce lipsită de intonație. Noapte bună.

- Noapte bună. Se întoarse înspre locul de parcare, simțind o răbufnire de emoții contradictorii. Noul ei șef era o dilemă. Într-un minut furios și distant, și în următorul părea aproape prietenos.

Până ce ajunsese la mașina ei, se simți mai calmă, aproape normală. Detesta felul în care Drew Carlson îi alunga toate celelalte gânduri din minte. O cină ușoară, o baie prelungită, fierbinte, și un somn adânc va face minuni.

În timp ce se îndepărta cu mașina, nu-și dădea seama că bărbatul care o făcea să mediteze atât de mult încă stătea lângă mașina lui, privind pe furiș prin lumina slabă a soarelui, urmărind-o.

- Ai grijă, Kate. Băiatul-minune e într-o stare mizerabilă.

- Asta nu e nimic nou. Vrei să spui că e deja aici?

Kate gemu la încuviințarea din cap a Marthei.

- Nu e caraghios să ai un perfecționist pe post de șef? chicoti Martha în timp ce Kate se îndepărta. Grăbindu-se spre biroul ei, Kate își dădu jos trenciul de culoare kaki și îl puse în dulap. Atârnându-și umbrela udă leoarcă de un cui, își scutură capul, stropind în jurul ei cu picături de ploaie.

Era o zi perfectă pentru proastă dispoziție. Ploua neîncetat de zile întregi. Kate se întrebă dacă starea vremii ar putea să influențeze pe cineva în acest fel. Cel puțin fermierii erau fericiți. Paddy îi spunea asta întotdeauna. Intercom-ul ei târâi.

-Da?

- Văd, că în sfârșit, răspunzi, Halloran. Vocea lui Drew suna la fel de amenințătoare ca cerul plumburiu de afară. Vino în biroul meu.

Când deschise ușa care le separa birourile, Kate își îndreptă umerii în mod inconștient. Se părea că în ultimele săptămâni care au trecut, ea și Drew Carlson au fost, în mod alternativ, când agresivi, când atenți, atacându-se sau evitându-se cu grijă, într-un efort de a-și da seama fiecare de puterile și slăbiciunile celuilalt.

- Înainte de a scoate o singură vorbă așa vrea să știi că sunt punctuală. De fapt, un minut mai devreme. Cu mâinile în șolduri, ea se apropie de biroul lui Drew.

El nici cel puțin n-a încercat să-și ascundă nerăbdarea.

- Da. Văd asta. Stai jos. Când se așeză, îi spuse, fără nici o introducere:

- Sper că întotdeauna ai un bagaj pregătit. La privirea ei surprinsă, el adăugă:

- Plecăm mâine la Paris. Vreau să studiem foarte serios firma pe care intenționăm s-o obținem, și am nevoie de timp ca să le inspectez laboratorul. Parcă îmi spuneai că e în afara Parisului?

Kate își umezi buzele uscate cu vârful limbii. Mâine. Miercuri. Nu se va întoarce până la sfârșitul săptămânii. Drew a știut despre plecare de la începutul săptămânii? Probabil. Și nu s-a deranjat să-i spună un cuvânt până acum.

Drew încetă să răsfoiască paginile de pe biroul lui, pentru a-i studia fața. Supărarea ei era foarte clară.

- Ți-e teamă să zbori cu avionul, Halloran? o întrebă el.

Ea simți cum se enervează. Nu avea importanță că planurile ei de sfârșit de săptămână vor fi schimbate. Era atât de lipsită de importanță în fața lui, încât nici nu se deranjase s-o avertizeze.

- Halloran, zburăm la Paris. Halloran, fă-ți bagajele și fă-ți curat pe birou până mâine. Halloran? Ce se întâmplă? Ți-am stricat marea întâlnire?

Ea tresări, în timp ce el zâmbea inocent.

- Ți-e teamă să zbori? întrebă el din nou, mai drăguț, atunci când ea nu se obosi să-i răspundă.

- Nu. Nu. Nu mă deranjează să zbor cu avionul. Ea-și feri privirea.

- Și atunci care-i problema?

- Nimic. Nici o problemă, spuse ea tăios.

- Bun. O sâcâia să-și dea seama că aproape reușise să-i alunge supărarea.

- Aș vrea să arunci o privire peste aceste dosare și să îmi dai un raport înainte de a pleca astăzi. îi întinse un teanc de hârtii. N-are nici un rost să vii mâine la birou. Dacă îmi explici unde locuiești, am să te iau în drum spre aeroport. I-am dat instrucțiuni Marthei să ne cumpere bilete la avionul J.F.K. de la ora trei, pentru legătura din New York. Asta înseamnă că aș putea să te iau în jurul prânzului. Kate se întinse amorțită spre dosare și încuviință din cap. Răspunsul ei era mecanic. Dar, în mintea ei, rupea dosarele în bucățele mici și le arunca, bucată cu bucată, în capul lui pompos.

- Am să-ți desenez o hartă înainte de a pleca de la servicii. în timp ce stătea în picioare, ea îi întâlni privirea cercetătoare. Mai e ceva?

- Nu. Am o întâlnire la zece. Ar trebui să fiu înapoi pe la ora patru. Dacă nu, ne revedem mâine la tine. Când ajunse la ușă, el o strigă:

- Dacă ai ceva cumpărături de ultim moment de făcut, ia-ți o pauză de prânz mai lungă. Ea închise ușa fără să-i răspundă Mulțumesc pentru nimic, se gândea ea încăpățanată. La biroul ei, căută o linie cu exteriorul, și formă un număr din Carmel. Acesta era week-end-ul în care tatăl ei trebuie să se întoarcă acasă. Plănuiise să-și petreacă timpul cu el, să-l instaleze confortabil, și apoi să caute o asistență, din zonă care să îi supravegheze terapia în timpul săptămânii. Firea lui independentă a fost deja greu încercată de lunga ședere din spital. Kate își mușcă buza. Acum, în loc să-i ușureze întoarcerea la viața independentă de acasă, era obligată să recurgă la ceva ce știa că el va detesta.

La spital, cunoscuse o asistentă care era aproape la fel de dură ca Patrick Halloran. Kate bătea nervos cu stiloul în birou în timp ce asculta apelul insistent la celălalt capăt al firului. Numele asistentei era Maggie. Era singurul nume pe care-l auzise vreodată. Nici un altul. O, dă Doamne să știe cineva despre cine e vorba, se ruga ea.

Personalul de la biroul spitalului era, în mod sigur, prea redus și suprasolicitat. A avut nevoie de zece minute, de pagini răsfoite, înainte ca cineva să găsească un nume și un număr de telefon pentru asistenta pe care o căuta Kate.

Maggie Cole, Văduvă. Vârsta cincizeci și cinci de ani. Scrisori de acreditare excelente.

Kate zâmbea în timp ce forma numărul, reamintindu-și duritatea femeii, prima oară când Paddy și-a oprit terapia.

- Maggie Cole? Numele meu este Kate Halloran.

- Fiica lui Patrick. Ce mai faci? Vocea veselă o făcu pe Kate să răsufle ușurată:

- Vă amintiți de mine?

- Bineînțeles. Patrick e puțin... greu de uitat, remarcă ea cu un chicot.

Kate râse, relaxându-se.

- Așa e. Și el este motivul telefonului meu.

În cât mai puține cuvinte posibil, Kate îi explică necesitatea de a călători și temerile ei că, fără cineva care să îl înghiontească mereu, tatăl ei ar putea renunța la terapie și să piardă puterea și mobilitatea pe care le-a câștigat în ultimele luni.

- M-am gândit la dumneavoastră, doamnă Cole, pentru că puteți stăpâni temperamentul lui Paddy, mai bine decât celelalte asistente.

Din nou, Kate auzi un râset călduros.

- Te rog, spune-mi Maggie, îi propuse femeia mai în vârstă. Și da, cunosc temperamentele irlandeze. Tatăl tău nu m-a intimidat niciodată, o singură clipă măcar. Acum venea partea mai dificilă.

- Știu că-ți cer prea mult, Maggie. Noi vorbim acum despre un serviciu complet, cel puțin la început. Și Paddy va detesta implicarea ta în viața lui. Întotdeauna a fost în stare să se descurce atât de bine de unul singur. Dar, de data asta, cred că nu o poate face fără ajutor.

- Sunt de acord cu tine. Kate își ținu respirația la tăcerea care se lăsă la capătul celălalt al firului.

- E ciudat să mă suni tocmai acum. Vorbea mai încet. Rutina din spital a început să devină greoaie. Dar nu-mi găseam o motivație pentru a pleca. Și am nevoie de salariu. Dar aceasta... Kate o întrebă cât anume ar considera că este o plată corectă, apoi se puseră de acord în legătură cu termenii ei, ea calculă mintal care va fi reacția tatălui ei în clipa în care va auzi ce salariu trebuie să plătească pentru "mica dictatoare", cum a numit-o o dată, la mânie, pe Maggie Cole.

Vocea de la celălalt capăt al firului deveni mai hotărâtă.

- Am impresia, Kate Halloran, că tocmai ți-ai angajat o asistentă pentru tatăl tău supărăcios. Cele două femei chicotiră, își completară aranjamentele apoi închiseră. În cazul în care Kate și-a închipuit că această conversație era dificilă, cea care urma era înfinit mai dură. Știa cât de mult aștepta tatăl ei să se întoarcă

acasă și s-o aibă pe ea acolo, cu el, cel puțin pentru primul week-end. Se întări pentru furtuna inevitabilă.

CAPITOLUL 4

Kate își închise valiza cu o pocnitură și aruncă o privire atentă prin dormitorul intim dar aiurit din apartamentul ei. Avându-și bagajul tras în fața ușii, își turnă o cană de cafea și se uită la ceas. Era gata și mai avea încă zece minute libere.

A împachetat atentă pentru această călătorie, știind că prima impresie este esențială. A fost o încântare să doarmă până mai târziu și să împacheteze fără grabă pentru groaznică călătorie ce o aștepta. Își spălase părul frumos și îl răsuci simplu la ceafă. O rochie bogată din jerse de lână de culoare roșie, un guler simplu și mâneci lungi care se îngustau înspre încheietură, se mula pe unduirile corpului ei și dădea impresia că zboară cu fiecare pas pe care-l făcea. Știa că va călători ușor și că, la sfârșitul călătoriei, va arăta la fel de proaspătă ca atunci când a îmbrăcat-o. Peste aceasta purta un taior negru. Pantofi negri din piele fină de ied și o servietă de piele scumpă, de culoare neagră, îi completeau ținuta. La fereastra bucătăriei apartamentului ei așezat pe coasta de deal, sorbi din băutura aburindă și privi spre Silicon Valley, care se întindea sub ea, ca o fotografie dintr-o broșură turistică.

Era numit Silicon Valley pentru că cea mai mare parte a industriei localizată acolo se baza pe computere și electronică. Nu era un oraș mare. De fapt, se întindea de-a lungul țărmului vestic al golfului San Francisco, de la suburbiile Palo Alto în celălalt capăt al întinderii urbane a orașului San Jose.

Bulevardele largi și curate, plantate elegant cu copaci și arbuști, înconjurau clădirile ferme din oțel cu acoperișuri strălucitoare din țiglă. Peste tot exista sentimentul de prospețime inconștientă. Dar totuși, orașul reflecta industria care a înflorit în el: o tehnologie îndrăzneță, nouă, care s-a avântat cu capul înainte, în necunoscut. La fel ca în toate orașele noi, industriale, existau parcuri de rulote și la margine, întinderile plate de terenuri pentru ferme, ce încă erau cultivate în umbrele giganticelor corporații. Serele se lipeau de blocuri, de-a lungul unor șiruri perfecte de clădiri cu apartamente. Și în jur la toate acestea, împrejmuind valea, erau acele dealuri sterile de culoare maro numite Diablo Range. Când Porsche-ul strălucitor luă curba, Kate vărsă cafeaua în chiuvetă, clăți ceașca! cuplă dispozitivul robotului, apoi se grăbi spre ușă.

- Bună, spuse ea, încercând să nu se uite prea atentă la silueta înaltă îmbrăcată într-un costum, elegant cu dungi.

- Bună. Asta e totul? întrebă el, privind singura valiză mare și geanta din material textil.

- Da. Culoarea asta îi stă nemaipomenit, se gândea el; Ciudat, n-ar fi crezut niciodată că oamenilor roșcați le stă bine în roșu. Și totuși; părul ei nu era chiar roșu. N-ar putea să îl descrie nici ca fiind roșcat. Luxuriant Strălucitor. El ar putea să găsească o mulțime de adjective, dar nici unul din ele suficient. Dorea să-i spună cât de bine arată? dar ar fi roșit. Și se va eschiva. A observat asta la ea în ultimele săptămâni Nu era în stare să primească un compliment cu plăcere: Sau orice altceva personal. Chiar dacă lucrau bine împreună, ea continua să-l țină la o distanță rece.

În timp ce ridică valiza, privirea lui trecu peste apartamentul drăguț. El observă scaunele care te invitau să ieși loc, tapițate cu un material cu dungi galbene și verde deschis și canapeaua asortată, aproape sufocată de pernele îmbrăcate cu motive florale în aceleași nuanțe. Plante înflorite pe fiecare pervaz și în fiecare pată de lumină din încăpere. Într-un colț al camerei, era un suport imens și, cocoțat pe el, un uriaș papagal chinezesc.

- Chilipir din piața de vechituri? Ea îi urmări privirea și încuviință din cap.

- Mi-am dorit întotdeauna un papagal, dar m-am gândit că unul adevărat s-ar putea simți singur în timp ce eu sunt la servicii, așa încât Pol a devenit un înlocuitor.

- O pisică n-ar fi ceva mai obișnuit? Ea ridică din umeri.

- Cred că Pol mi se potrivește. El rânji, și ea se îmbujora când îi simți privirea trecând încet peste ea.

- Poate ai dreptate, Halloran. Își luă geanta din material textil sub braț și deschise ușa, simțindun privirea fixă asupra ei în timp ce o urma spre mașină.

Când se grăbeau spre aeroport, el îi arată norii mari, încercuți cu halouri aurii și luminați din spate de soarele strălucitor.

- O zi bună pentru zbor. El se întoarse s-o studieze, înghesuită lângă ușă, arătând ca și cum ar vrea să sară în orice moment din mașina în mișcare. Erau în ea două persoane? O vagaboandă în jenși ponosiți, o femeie de afaceri în haine elegante? O micuță căreia nu îi era teamă să spună ce gândește și o fetiță înspăimântată care încerca să se ascundă în tapițeria mașinii?

- Halloran, ești sigură că nu te deranjează să zbori cu avionul?

- Da.

- Dacă tu spui. Absent, el apăsă bricheta de la bord și scoase o țigară din pachetul lui. Ea îl privi în tăcere în timp ce și-o aprindea, trăgând adânc fumul în piept, apoi ținându-și mâna lejer pe volan.

- Ai verificat temperatura la Paris? întrebă el. Ea încuviință din cap.

- Între cincizeci și cinci și șaiszeci. Posibile averse. Ca și acasă.

El râse încetișor la tonul vocii ei.

- Va fi drăguț să călătoresc cu tine. Îi aruncă o privire. Pot să mă gândesc la câteva duzini de femei care ar fi foarte emoționate să meargă la Paris.

- Sunt emoționată. Nu crezi?

- Ummm. Răsuci volanul și dirija mica mașină cu ușurință prin traficul de prânz. Mașinile, înghesuite una după alta pe șosea, ca tot atâtea furnici, erau adunate în șiruri ordonate. În ciuda greutății pe care o simțea părăsindu-l pe tatăl ei în acest week-end dificil, Kate trebui să zâmbească la ciudata imagine pastorală. Vacile care pășteau sub liniile de înaltă tensiune, case ce îmbrățișau marginile colinelor păreau spânzurate, suspendate, de o tenacitate adevărată. De cealaltă parte a șoselei, erau acele incredibile dealuri ca de aur. Era o scenă atât de tipic californiană. Și Kate, crescând în California, n-a încetat nici o clipă s-o iubească. Aeroportul internațional din San Francisco era plin de o mulțime de oameni grăbiți și din toate țările, vorbind o mulțime de limbi. Kate și Drew au stat împreună, în picioare, la verificarea bagajelor lor și pentru a primi confirmarea locurilor, apoi s-au așezat în așteptarea anunțului de îmbarcare. Mai târziu, în uriașul avion care se îndrepta spre New York, stăteau aplecați asupra actelor, ocupându-se de afaceri, pregătind rapoarte.

Cu schimbarea orei, au ajuns la JFK la ora unsprezece seara. Luminile strălucitoare ale New York-ului le ofereau un bun venit călduros, cu toate că le-au băgat în seamă cu greu. Trei ore mai târziu, se îmbarcau pentru ultima etapă a călătoriei lor. Pe Kate, excitația datorată călătoriei, îngrijorarea datorată întoarcerii tatălui său acasă, și multitudinea de detalii pe care le văzuse, o obosiră. Imediat ce uriașul 747 ajunse în aer, Kate adormi liniștită.

Avionul se înalță, apoi păru că atârna suspendat de o mare nesfârșită de flori ca cele de nalbă mare. Sus pe cer strălucea puternic un soare auriu, pătrunzând prin fereastra rotundă a avionului.

Drew se întoarse s-o studieze pe femeia adormită de lângă el. Adora ce făcea lumina soarelui cu părul ei roșcat, scoțând în evidență toate șuvițele roșcate ascunse, preschimbându-i marginile în flăcări. El se plecă spre ea, numărându-i pistruii care-i acopereau ușor nasul. Pete minunate, se gândea el cu un zâmbet. Un nas micuț, căm, pe care ea putea să-l ridice în sus mult mai mult decât orice altă femeie pe care el a cunoscut-o. Ochii lui îi urmăriră pomeții înalți ai obrazilor, buzele moi, ușor depărtate și junghiul de dorință deveni o căldură ce se

scurgea prin membrele lui. Limba i se mișca în spatele dinților încleștați și se forță să-și îndepărteze privirea de la gura ei tentantă.

O bărbie micuță și atât de fermă, se gândea el, care ieșea sfidător înaintea de câte ori ceva îi provoca temperamentul irlandez. Ce încurcătură! Dacă vreodată va fi implicat în vreo luptă, spera ca ea să fie de partea lui.

Observând mișcarea ușoară a genelor negre, le văzu clipind.

Kate se trezi ca un copil. într-o secundă dormea adânc, în următoarea era trează de-a binelea. Genele lungi, mătăsoase, se aplecară peste pielea de porțelan, apoi pleoapele se deschiseră larg lăsând să se vadă ochii căprui, somnoroși. Primul lucru pe care l-a văzut a fost privirea întunecată a lui Drew studiind-o de aproape. Derutată, îi susținu privirea pentru o clipă, apoi se încruntă și privi imediat spre hârtiile întinse pe masa suport din fața lui.

- Eu dormeam în timp ce tu munceai. El observă că vocea ei era mai profundă, aproape fără respirație, când se trezește din somn.

- De fapt n-am făcut prea mult. Ciocănea distrat cu creionul, jenat că a fost prins privind-o.

- Mi-ai citit raportul? întrebă ea

- Da. A fost O.K., Halloran. Adevărul era că a fost de-a dreptul impresionat când a citit raportul. El nu exagera deloc. Era capabilă.

- Ai vrea să trecem în revistă niște lucruri acum? Ea se străduia cel puțin să dea aparență eficienței ei normale.

- Da. Am pierdut destul timp. Tonul lui deveni aspru.

Ea se îndreptă, conștientă în mod supărător că părul i-a alunecat din cocul legat la ceafă și căzuse în șuvițe subțiri peste tâmpile și obraji. Rochia i se răsucise ușor și a trebuit să se lase spre Drew pentru a putea s-o îndrepte. Un pantof i-a alunecat din picior și îl căută neîndemânatică cu piciorul numai în ciorap. Piciorul ei îl atinse pe al lui, iar ea privi repede în jos. Unde o fi pantoful ăsta?

- Asta e ceea ce cauți? întrebă el sec, ridicând un pantof mic.

- Umm. Da, mulțumesc. Drew își suprimă un zâmbet în timp ce ea se aplecă să își încalțe pantoful. După o căutare îndelungată sub scaunul ei, își scoase servieta de piele, trie actele și alese documentele de care avea nevoie. Scoțându-le din servieta, se întoarse spre el.

- În regulă. De unde vrei să începem?

- Pagina șase, Raportul financiar. În timp ce ea răsfoia paginile, el o întreba mușcător

- Ce s-a întâmplat cu logodna ta?

El aproape că înjură de nemulțumire. N-ar fi vrut să spună asta. Cuvintele pe care le gândise în timp ce ea dormea, pur și simplu t-au țâșnit pe gură. Ochii ei se îngustară. Cum naiba s-a ajuns la asta?

- Asta n-ai citit-o în dosarul meu. Vocea ei era sarcastică. Te-ai bălăcit în lăturile mizerabile ale biroului, în ultimul timp, Drew?

- Coboară-ți vocea, Halloran. El se încruntă. În regulă, cred că a fost ceva total pe dinafară. Dar am auzit că ai fost logodită pentru aproape un an de zile. El îi studie expresia întunecată, întrebându-se cât mai are până să explodeze. Sunt puțin încurcat. Nu e puțin cam mult?

Ea își încrucișa brațele într-un mod sfidător.

- Cred în logodnele lungi. Cum a amestecat-o în conversația asta? El dădu din umeri.

- Cred că m-aș simți puțin insultat dacă o femeie ar avea nevoie de un an întreg să se hotărască dacă vrea sau nu să se căsătorească cu mine.

- O, sunt sigură că ai avut o mulțime de experiențe. Spune-mi, Drew, de câte ori ai fost logodit? Întrebă ea cu cel mai dulce glas.

- N-am avut nevoie să apelez la asta. Marea majoritate a femeilor din ziua de azi nu au nevoie de un inel pentru a dovedi că pot avea nevoie de un bărbat.

- Nu asta e ceea ce simbolizează un inel.

- Adevărat? Ce anume dovedește, Halloran? El își aprinse o țigară și privi cum se ridică un rotocol de fum. Chiar dacă nu planificase această conversație, își dădu seama că acum era implicat în ea și urma s-o continue.

- Dovedește că doi oameni sunt interesați suficient unul de celălalt pentru a plănuși o viață împreună.

- Și bănuiesc că tu crezi în căsătorie și, de asemenea, în fericirea veșnică de după aceea? Vocea ei deveni o șoaptă.

- Bineînțeles. Tu nu? El se încruntă.

- Nu eu sunt cel care a rupt o logodna, Halloran. Ce s-a întâmplat? Picioare reci? El privi cum scânteii de focuri verzi săreau din ochii ei.

- Asta nu e treaba ta!

- E adevărat. Spune-mi, Halloran, ești una dintre acele tinere nemaipomenite care insistă pentru a avea un inel înainte ca sărmanul, dezamăgitul iubit, să te aibă în pat? În locul obișnuitei dispute aprinse, de data aceasta era o liniște totală. Cu o voce plină de furie înăbușită, Kate șuieră:

- Asta a fost un atac meschin. El se simți total imoral.

- Da, a fost, Halloran. Îmi pare rău. Cred că, mai bine, am rămâne strict la afaceri de acum încolo. Lui i se părea că era mai sigur așa. Își strivi țigara.

- Citește pagina șase. Apoi ne vom întoarce la lucru.

Ea citi atentă, simțindu-și pieptul încă agitat de la mânia clocotitoare pe care încerca să și-o stăpânească. Ce a provocat această discuție? Drew nu era genul de bărbat care să spună lucruri ca acestea. Ceva îi spunea că era bine educat. Dar ceva l-a făcut să explodeze. Probabil chimia lor, se gândea ea, în timp ce încerca să se concentreze asupra raportului. Ei erau meniți să scoată tot ce e mai rău unul din celălalt. Inspirând adânc, încerca să sune profesional.

- La articolul 2-20. Legile guvernului francez vor fi o problemă? Și el era stăpânit:

- Ar putea fi. Departamentul nostru legislativ va trebui să verifice aceasta destul de atent. Majoritatea ideilor pot fi tolerate, dar mă tem că sunt câteva formulări legale care trebuiesc clarificate. El răsfoi prin câteva pagini, apoi, fără să-și ridice privirea, spuse:

- Acum, în legătură cu acest articol de pe pagina zece.

Kate îi urmări semnul. Deși erau încă în mod dureros conștienți unul de celălalt, în curând deveniră atât de adânc absorbiți de lungul raport, încât amândoi părură surprinși când sosi stewardesa cu tăvile lor cu micul dejun.

Orele plictisitoare ale zborului trecură atât de repede, încât lui Kate nu-i veni să creadă atunci când deja aterizară. La toaletă își refăcu machiajul, își rearanjă părul, până când fiecare șuviță era la locul ei, și își îmbrăcă haina țeste rochia ei roșie. În timpul lungului zbor, luase o hotărâre, încă era dezamăgită că a trebuit să piardă întoarcerea tatălui ei acasă; era un lucru pentru care amândoi au muncit din greu. Dar va fi pe mâini sigure cu Maggie Cole. Era o femeie care știa cum să preia conducerea și să-l țină pe drumul cel drept până când era în stare să-și reînceapă vechiul mod de viață. Și, în ciuda faptului că încă fierbea datorită anunțului grabnic al lui Drew, în legătură cu această călătorie, dându-i puțin pentru a se pregăti, se hotărî să profite de tot ce putea. În cele din urmă, dacă firma era dornică să o plătească pentru a face tot drumul până în Franța, ar fi o proastă dacă nu s-ar simți bine. Și acum, când Drew s-a dovedit un însoțitor de călătorie atât de mitocan, era decisă să-l ignore cât de mult posibil și să încerce să recupereze prin încântarea datorată Parisului.

După controlul vamal obișnuit de la aeroportul Orly, au fost întâmpinați de un reprezentant al firmei franceze. Drew făcu prezentările și se uită urât atunci când chipeșul francez se înclină asupra palmei întinse a lui Kate. Pentru un moment, părea ca și cum Jean Paul ar fi avut intenția să îi sărute mâna, dar, în loc de asta, pur și simplu dădu din cap, o strânse ușor, și zâmbi privind în jos spre fața ei ridicată.

-Nu mă așteptam la o femeie atât de frumoasă, când am primit această însărcinare. Mi s-a spus doar că voi întâlni doi reprezentanți de la CI. Văd acum că obligațiile mele vor fi mult mai plăcute decât am anticipat. Kate zâmbi rușinată. Se mișcau repede cu limuzina pe străzile aglomerate ale Parisului, unde Kate își întinse patul pentru a vedea clar vârful Turnului Eiffel. În timp ce Drew și Jean Paul conversau într-un amestec de franceză și engleză, Kate sorbea imaginile și sunetele Parisului, zâmbind de una singură la vederea bătrânilor pe biciclete și a șoferilor de taxi care claxonau încontinuu exasperați datorită traficului de-a lungul cunoscutei artere - "Calea Triumfală".

Jean Paul se întoarse spre ea.

-N-ați mai fost niciodată la Paris, domnișoară Halloran?

-Nu. E nemaipomeniți. Ochii ei erau larg deschiși, încercând să cuprindă totul dintr-o dată. Avea privirea minunată, inocentă, a unui copil în dimineața de Crăciun. Jean Paul era încântat.

-Atunci trebuie să-mi permiteți să vă arăt cât de mult pot, cât timp sunteți aici. Era dar din tonul vocii sale, din felul în care privirea lui îi sorbea trăsăturile, că era fermecat de farmecul ei tinerec.

-Mă tem că domnișoara Halloran și cu mine vor fi mult prea ocupați pentru a face o vizită turistică. Nu suntem aici ca turiști.

Kate se întoarse spre Drew cu o privire surprinsă. Tonul lui avea o tentă de mânie. Mi-am luat libertatea de a avea grijă de camerele pe care le-ați cerut. Dacă sunteți de acord, am să-i cer șoferului să oprească mai întâi la pensiune, pentru a lăsa bagajele. Puteți să vă odihniți pentru o oră, apoi e programat să vă întâlnească cu directorii noștri și să luați cina împreună. Mâine dimineață, am aranjat un tur al fabricii noastre. Asta vă va da posibilitatea să stați de vorbă cu angajații noștri dacă doriți, și prânzul se va lua la bufetul firmei, unde veți întâlni alți directori. După cum v-am spus, am lăsat seara de mâine liberă, dar pot să vă fac aranjamente pentru masa de seară, dacă doriți. Drew vorbi voios.

-Sună ca un program strâns, bine făcut. Și aș prefera să lăsați seara de mâine liberă. Domnișoara Halloran și cu mine încă avem o mulțime de afaceri de care să ne ocupăm. Francezul încuviință din cap și Kate oftă în sinea ei. Cu izbucnirile frecvente de temperament ale lui Drew, și cu reputația lui de maniac al lucrului, urma să se distreze bine. În curând lăsară în urmă suburbiile Parisului și se îndreptară, prin provincie, înspre un sat depărtat cu case bizare, cu acoperișuri de țiglă portocalie, răspândite printre turlile de biserică și turnurile de veghe înalte și vechi.

Kate era tăcută, sorbind verdeața luxuriantă și liliachiul palid al liliacului timpuriu. Kate și Drew au fost însoțiți la etaj, spre camerele lor.

Întregul etaj consta din două dormitoare uriașe, primul fiind al lui Kate. După ce bagajele au fost lăsate de șofer, ea a rămas în picioare, în mijlocul camerei, cu o privire plină de o reală încântare, care îi îndulcea trăsăturile. Era cea mai perfectă cameră pe care a văzut-o vreodată.

Podelele din lemn de esență tare străluceau în lumina soarelui. Era sigură că nu exista nici un fir de praf în colțuri sau sub patul imens, cu baldachin. Patul, ce arăta ca și cum ar putea să primească în el ușor o jumătate de armată, era acoperit cu ceva ce părea să fie o pătură veche, lucrată de mână, având ca motiv culoarea roz, folosind orice nuanță imaginabilă de roșu și roz. Într-un colț se afla o oglindă minunată, de modă veche, în care puteai să te vezi în întregime. Într-un alt colț, puse deoparte, pentru citit sau o discuție plăcută, erau două scaune Queen Ann, acoperite cu un damasc dungat, în culori pastelate. Între ele era o măsuță emailată, vopsită în alb, pe care stătea un castron cu fructe proaspete și o cană de apă cu două cupe de cristal.

Jean Paul deschise ușile franțuzești și-i invită pe Kate și Drew pe veranda deschisă care înconjura întregul etaj al casei.

În cele din urmă, curiozitatea ei învinse, îmbrăcându-se cu o rochie scurtă de bumbac coborî scările și apoi ieși pe ușa din spate.

Era ca și cum ar păși într-o altă lume. Clipe îndelungate, Kate putu doar să stea, să privească și să respire adânc. Totul în jurul ei, învăluind-o ca un nor dulce, era minunata aromă a trandafirilor. O briză ușoară îi flutură părul și-i undui poala rochiei în jurul genunchilor. Încet, se mișcă de-a lungul unei cărări înguste, oprindu-se la fiecare floare pentru a-i examina petalele moi, de la roz deschis până la cel mai intens rubiniu.

Ridicându-se, ea admiră munca manuală a grădinarului care a tuns fiecare tufiș și arbust într-o formă perfectă. La fiecare colț al curții, erau tufișuri rotunde. Exact în centrul șirului erau arbuști de forma unei cutii. Între aceștia erau copaci ornamentali de forme diferite, unul chiar de forma unei inimi.

Privind curioasă leagănul, se opri și îl mișcă cu piciorul, zâmbind la scârțâitul pe care-l făcea cu fiecare mișcare. Tentată, se așeză lăsându-se pe spate: își închise ochii pentru ca soarele, ce crea un caleidoscop de lumini în timp ce trecea printre frunzele dantelate ale copacului, să-i încălzească pleoapele. Stătea acolo cu un zâmbet visător pe buze, legănându-se mereu.

Își privi ceasul și se încruntă. Programul lor nu prea îi lăsa timp să trândăvească. Trebuia să se grăbească să facă baie și să se îmbrace pentru cina cu directorii companiei franceze.

Imediat ce se ridică, îl văzu pe Drew pe veranda de deasupra, privind-o. Gâtul i se uscă. Bătăile inimii i se accelerează. De cât timp, se întrebă ea, stătea acolo, privind-o? În următoarea clipă, el dispăru.

Mai zăbovi câteva minute, dorindu-și să poată rămâne să își petreacă seara în grădină. Ar fi meritat să renunțe la cină numai pentru a urmări apusul soarelui și să simtă umbrele nopții cum se strecoară încet, de-a lungul minunatei așezări.

Cu un ultim suspin, se întoarse și se îndreptă spre camera ei. Dezbrăcându-se repede, îmbracă un halat lung de mătase ivorie, își luă geanta cu articolele de toaletă, și se îndreptă, desculță, înspre baie. Împingând ușa s-o deschidă, se opri la mijlocul gestului. Drew stătea la chiuvetă, gol, cu excepția unui prosop în jurul mijlocului. Fata lui era o mască spumoasă de cremă de ras. Mâna lui, ce ținea aparatul de ras, îi rămase în aer.

- Ce faci în...? Ea privi în jur, derutată. Nu înțeleg. Asta nu e...?

Drew își clăti aparatul de ras sub robinet, apoi îi întâlni ochii în oglindă.

- Avem plăcerea de a împărți necesitățile unei săli de baie, spuse el sec.

- Să împărțim? Ea se încruntă. Credeam...

- Um - hummm. E ușor de înțeles. Dar ai uitat. Aceasta e o pensiune de țară, nu un hotel modern. Se întoarse s-o privească în față, și ochii ei se fixară pe întinderea de păr negru care îi acoperea pieptul, într-un "V" adânc ce cobora sub nodul de la prosop, înspre șolduri.

- Scuză-mă. Se retrase. Vrei să mă anunți când ai terminat?

- Mai dă-mi cinci minute. Privirea lui se mișcă încet peste părul ei, care strălucea ușor căzând peste față și peste umerii halatului de mătase. Kate era în mod dureros conștientă de faptul că el ar putea să vadă că nu poartă nimic pe dedesubt. Se îmbujora și se întoarse repede, dar vorbele lui ironice o opriră.

- Bineînțeles, Halloran, dacă ai vrea să facem duș împreună...

Închise ușa în timp ce el râdea și se așeză pe pat, deprimată. De ce a trebuit să fie obligată să vadă Franța pentru prima dată cu acest bărbat? Pășind înspre fereastră și înapoi, ascultă susurul apei care curgea în cealaltă încăpere, gândindu-se în câte feluri ar putea să-l înece pe bărbatul care se putea auzi cântând dincolo. Dintre toți oamenii de pe pământ, Drew Carlson era singurul pe care ar vrea cel mai mult să-l scoată pentru totdeauna din viața ei. Dintr-o dată, zgomotul dușului încetă și ea își lipi urechea de ușă întrebându-se dacă poate să intre.

Ciocănind scurt, Drew deschise ușa, aproape dând-o jos.

-Ce...?Ea își ridică mâna spre față, întrebându-se dacă va rămâne cu un ochi negru de la lovitură.

-Halloran? Ce făceai? Te uitai pe gaura cheii?

-Oh! Dar asta-i dezgustător! Zâmbetul lui dispăru, când îi văzu supărarea.Îi dădu repede mâna la o parte, și se aplecă să-i examineze ochiul. Kate înghițea convulsiv. Picături mici de apă îi cădeau pe obraz, din părul lui. El mirosea a săpun și șampon, un amestec minunat de flori și mirodenii. Părul lui negru de pe piept era acum încâlcit, dar umezeala fierbinte a trupului lui îi ardea propria-i piele. Era conștientă că prosopul atârnat lejer în jurul mijlocului lui era singura barieră dintre ei. Prosopul și halatul ei subțire de mătase, care mai mult arăta decât acoperea. Deja, era conștientă că sânii ei străpungeau mătasea înspre magnetul corpului lui. Oare el a observat?

El atinse un punct dureros de lângă ochiul ei. Ea clipi și el îi îndepărtă mâna când ea încercă să-l acopere.

-Nu se va vedea deloc cu puțin fard. Vocea lui scăzu până la o șoaptă: ar fi fost o rușine să distrug ochii aceștia.

O întoarse spre lumina de la fereastră, iar ea simți părul lui negru de pe piept frecându-i sânii prin materialul subțire al capotului. Era surprinsă de tandrețea atingerii lui. Mușchii încordați ai brațelor și umerilor se relaxară când se întinse spre ea.

-Cred că vei avea o contuzie mică aici, murmură el, apăsând ușor pielea de lângă ochiul ei.

-Minunat! Ea încercă să-l îndepărteze, terorizată de faptul că el ar putea să-și dea seama cum reacționa corpul ei la apropierea de al lui.

Fața lui era exact deasupra ei și se găsi dintr-o dată privind intens gura lui și apoi mustața neagră ce-i încadra buza de sus. Și apoi avu unul dintre cele mai ciudate gânduri. N-a sărutat niciodată un bărbat cu mustață. Oare gădilă? Zgârie?

El o privi, observându-i obrajii îmbujorați și, pentru o clipă, ea se gândi că el putea să-i citească gândurile. încetișor, cu un rânjel drăcesc, el îi ridică bărbia.

-Oh, nu te teme, Halloran. Sunt sigur că francezul tău va continua să-ți facă ochi dulci, chiar și cu un mic defect pe fața ta.Consternată, îl împinse.

-Nu e francezul meu!

-Uh...huh. Ei, sunt sigur că va fi după ce ai să termini de fluturat genele în fața lui, tot wek-end-ul.

-Oh! Ea se îndepărtă mai mult, dornică să pună între ei un spațiu cât de mare putea. Vrei să ieși din camera mea? Ai să mă faci să întârzi.

-Sigur, Halloran, spuse el, trecând agale prin baia care făcea legătura între camerele lor. Apoi se întoarse și rânji cu cea mai bună imitație a lui, a unui ștregar.

-Oricum, e rândul meu să mă uit pe gaura cheii, cu asta, chicoti și închise ușa. O închise cu o secundă înainte ca peria de păr pe care ea o aruncase să-l lovească în plin.

CAPITOLUL 5

În timp ce făcu duș, Kate se simți agitata datorită acestei situații imposibile. Cum a ajuns, să tacă prima ei călătorie în Franța cu acest... cu acest... maimuțoi lângă ea? Cu toate că era sigură că el o tachina doar în legătură cu uitatul pe gaura cheii, a pus un prosop pe clanța ușii, de fapt acoperind vederea pe gaura cheii. În timp ce-și usca părul, fierbea în legătură cu "francezul meu". Cu adevărat Jean Paul era chipeș și foarte politicos. Și știa cum să spună exact lucrul care trebuia, făcând-o să se simtă frumoasă și interesantă. Probabil era căsătorit, cu șase copii, se gândea ea iritată. Toată afacerea asta despre a-; arăta țara făcea parte din serviciul lui.

Se îmbracă cu grijă pentru cină. Rochia era o mătase de culoarea smaraldului, cu un guler-glugă drapat ușor și mâneci lungi, conice. Peste aceasta, purta o jachetă tricotată din mohair de aceeași culoare. Un șir dublu de perle veritabile și cercei asortați, ce au aparținut odată bunicii ei, erau exact tușeul necesar. Sandale fine din piele și o mică poșetă plic îi completa ținuta.

Părul lui Kate, coroana ei mândră, a fost întotdeauna ușor de aranjat. Datorită lungimii și grosimii sale, ea îl purta rareori liber atunci când voia să pară o femeie de afaceri. Acum, în doar câteva minute, ea-l răsuci într-un coc elegant și îl întoarse într-o figură de opt, la ceafă. își aplică rapid macheajul, apoi se studie în oglindă. Verdele rochiei scotea în evidență puncte minuscule de culoare verde în jurul pupilelor ei. În contrast, părul părea mai mult roșu decât castaniu. Se răsuci... privindu-se rapid pe furiș din toate unghiurile, apoi își luă gentuța și se grăbi să răspundă la ciocănitul ce se auzea în ușă.

Drew stătea în pragul ușii, zâmbind. Era îmbrăcat într-un costum sobru de afaceri, cu o cravată de mătase, legată corect. Cămașa deschisă la culoare, Kate știa, avea monograma lui pe manșetă. A fost unul dintre lucrurile pe care le-a remarcat împreună cu el, când au început să lucreze pentru prima oară împreună.

Când i-a pomenit despre asta, el a ridicat pur și simplu din umeri, și a comentat: "Ajută la spălătorie, să știe care cămăși sunt ale mele".

În ciuda atitudinii lui cavalierești, ei îi plăceau manșetele cu inițiale. Și hainele lui. Erau întotdeauna perfecte. Părul lui era uscat acum, întunecat și strălucitor în lumina de pe hol. După zâmbetul lui slab, ea se aștepta la un comentariu tăios, ca acel obișnuit: "Ei, Halloran, în mod sigur te-ai transformat drăguț", în loc de asta, el continuă s-o privească fix și murmură:

- Gata?

- Da. Ea închise ușa și îl însoți. Limuzina aștepta, cu Jean Paul înăuntru, gata să-și îndeplinească obligațiile în postura de gazdă plăcută.

- Ah, domnișoara Halloran, murmură el în timp ce ținea ușa. Arătați minunat. Mulțumesc. Dintr-un motiv de neînțeles, complimentul ar fi însemnat mult mai mult dacă ar fi venit din partea lui Drew, decât de la acest francez politic. Cei trei stăteau liniștiți în mașina tapițată cu pluș, mergând de-a lungul autostrăzii, privind umbrele adunate ale serii.

- Cred, domnule Carlson, că are să vă placă restaurantul din seara aceasta, spuse Jean Paul fără nici o intonație. L-am ales pentru că ne-am gândit că ar putea să vă reamintească de restaurantele din țara voastră.

- Mă încântă la fel de bine și un restaurant francez, spuse Drew scurt.

Kate aruncă o privire profilului său. Era imaginația ei, sau se purta aproape ca un bădăran? Jean Paul își întoarse atenția spre femeia care stătea între ei.

- Doi dintre bărbați își aduc soțiile în seara aceasta, domnișoară Halloran. Doamnele erau nerăbdătoare să cunoască pe cineva de la o firmă de computere din America - o femeie - director executiv.

- Nu sunt executiv, îl corectă ea. Sunt asistenta domnului Carlson. El este directorul executiv.

- Ah, dar și aceasta este o poziție importantă, insistă el. Cred că unii dintre noi ne așteptam la un om de știință decent și șters. Din nou, Kate simți o mică înțepătură de apărare. Cu un ton mai ascuțit decât a intenționat, ea întrebă:

- Va veni și soția dumneavoastră, Jean Paul?

- Soția! Nu am soție. Viața unui celibatar este mult prea plăcută pentru a o schimba cu necesitățile unei soții.

Umerii lor se apropiau, și Kate își dădu seama că el se aplecă spre ea în timp ce-i vorbea. Se pregătea să se îndepărteze când a observat uitătura urâtă a lui Drew. Fața lui aproape o atinge pe a ei și se aplecă peste ea pentru a-i vorbi lui Jean Paul.

- Bănuiesc că Parisul e un oraș nemaipomenit pentru un celibatar, hmmm?

- Oh, da. Deși am auzit că și California este, după cum spuneți, un loc plin de vervă.

- Da, domnișoara Halloran și cu mine avem o viață plăcută în California.

Drew îi rânji lui Kate, iar ea își strânse inconștient genunchii cu mâinile. Voia să-i plesnească fața aceea arogantă. La privirea surprinsă a lui Paul, Drew adăugă cu inocență:

- Oh, nu vreau să spun că împreună. Chiar deloc. Voiam doar să spun că e un loc plăcut de trăit pentru oamenii singuri. Se întoarse spre ea cu o expresie amabilă: nu e așa, domnișoară Halloran?

În acel moment, limuzina alunecă pe șosea în fața unei clădiri luminate strălucitor și se opri în dreptul unui ușier îmbrăcat într-o uniformă arătoasă. Kate răsuflă ușurată. O salva de răspunsul pe care trebuia să-l dea la întrebarea stupidă a lui Drew.

Înăuntru atmosfera era la fel de înnebunitoare ca într-o discotecă. Luminile de neon străluceau peste un bar tixit cu o mulțime de oameni agățați de el. Salonul pentru servit masa era mai liniștit, dar sunetul unei bătăi de tobă din cealaltă cameră putea fi auzit peste murmurul de voci. După prezentări, Kate se găsi așezată între Jean Paul și un director executiv de la compania franceză. Drew era așezat între cele două soții, observă Kate.

Ea făcuse la liceu și la colegiu câțiva ani de franceză. Acum, după ce n-o folosise ani de zile, descoperi că frazele și cuvintele îi reveneau ușor. Deși toată lumea de la masă vorbea engleza excelent, i-a făcut plăcere să fie în stare să converseze, chiar șovăitor, în limba lor.

- Doriți să serviți friptură, domnule Carlson? îl întrebă una dintre femei. Apoi îi explică repede: foarte mulți dintre oaspeții noștri americani preferă cartofi cu friptură în locul bucătăriei franceze. Kate îl urmărea pe Drew cum încânta întregul grup fără nici un efort.

- Acasă am destulă mâncare americană. Aș prefera ceva tradițional francez, atâta timp cât va fi ceva adevărat, și nu o imitație slabă.

El comandă într-o franceză fluentă și ea observă zâmbetul aprobator al chelnerului. Kate îi urmă exemplul, și Jean Paul se întoarse surprins înspre ea.

- Sunteți o femeie plină de surprize, domnișoară Halloran, izbucni el. Era clar că e fermecat de ea. Își ridică privirea la timp pentru a observa zâmbetul bațjocoritor al lui Drew.

Până când se ajunse la cafea și desert, Kate era total relaxată, bucurându-se de mâncarea excelentă, de compania plăcută și de amețeala ușoară ce era probabil provocată de sticla cu vin scump, care le-a însoțit masa.

- Spune-mi, domnule Carlson, îl întrebă timid una dintre femei. Soția dumneavoastră se supără să călătorești cu o însoțitoare atât de frumoasă?

- Nu am soție, spuse Drew, acoperindu-i cef mai cuceritor surâs. Dar pot să vă asigur că domnișoara Halloran este total profesională. Nu suntem un bărbat și o femeie. Suntem o mică parte din echipa unei corporații.

Kate se îmbujora de plăcere. Cât de deosebit față de Drew pe care-l cunoștea ea. El de fapt s-a schimbat pentru a-i înfrumuseța șederea cu acești străini. Se întreba dacă el ar fi putut să-i citească mulțumirea din zâmbet.

Era foarte târziu atunci când se îndreptară cu toții înspre ieșire. Femeile o îmbrățișară pe Kate în mod călduros când s-au despărțit, în mod dar exprimându-și aprobarea în legătură cu eforturile ei de a susține o conversație în limba lor.

Kate și Drew și-au strâns mâinile cu directorii înainte de a se urca în limuzină, pentru a face drumul înapoi spre pensiune. Veșnicul prezent Jean Paul stătea lângă Kate.

- Ați vrea să vedeți ceva din viața de noapte a orașului? întrebă el, privind peste ea, pentru a-l include și pe Drew.

- Mă tem că a fost o zi lungă, Jean Paul, comentă el. Aș vrea să mă întorc. Dar, dacă domnișoara Halloran dorește...

- Îmi pare rău, îl întrerupse Kate. Nu mai pot să-mi țin ochii deschiși mult timp. Mă tem că a fost o călătorie extenuantă. Dar, mulțumesc, Jean Paul
Străbătură străzile Parisului, vesel luminate, apoi intrată pe drumurile întunecate de provincie. La micuța pensiune din sat, Drew și Kate îi mulțumiră scurt gazdei lor, apoi au rămas în picioare pe poteca din dale de piatră, și au urmărit cum luminile limuzinei se îndepărtau.

- Ai fost fermecătoare în seara asta, Halloran, îi spuse Drew în timp ce se îndreptau spre ușă.

- Și tu. Ai făcut chiar impresie. în special în fața femeilor. Ea se înroși, dorind să nu fi scăpat acea vorbă.

- A fost drăguț din partea lor să încerce să ne facă să ne simțim ca acasă. Imaginează-ți pe cineva care ar vrea să mănânce friptură și cartofi la Paris. Ea zâmbi, aprobându-l.

- Drew, a fost drăguț din partea ta să spui acele lucruri în legătură cu mine.

- Am spus numai adevărul. El îi ținu ușa și o urmă la etaj spre camerele lor. La ușa ei se opri.

- Stăpânești bine limba. Asta nu era în dosarul tău personal. Ea zâmbi.

- Încă unul din multele mele talente, domnule Carlson.

- Hmmm. Vrei să spui că mai sunt și altele? Ea continuă să zâmbească.

- După cum a spus francezul meu, sunt o femeie plină de surprize. Noapte bună. El își lăsa capul pe spate și râse.

- Noapte bună, Halloran.

Kate stătea întinsă în imensul pat cu baldachin, cearceafurile scrobite de bumbac răcorindu-i pielea. Erau ani de zile de când dormea dezbrăcată. S-a întâmplat din cauză că a descoperit accidental că Paddy dormea așa? I-a influențat el viața chiar atât de total? Se gândea la el, dorind să poată să-i audă vocea. Ce ar gândi despre Jean Paul? Ea zâmbi în întuneric. Știa, fără a-l întreba. Jean Paul nu era genul de bărbat care să-i placă lui Patrick Halloran. Prea șters. Nici Joe n-a fost. Ea a simțit neliniștea tatălui ei atunci când s-a logodit cu Joe.

Drew Carlson. imaginea lui le făcu pe toate celelalte să dispară. Se întoarse pe o parte, încercând să se așeze mai comod. Drew Carlson era temperamental, arogant, obraznic, un ironic teribil. Ca Paddy, îi șopti mintea ei. Nul Nu exista nimeni în lume care să se măsoare cu Paddy. Se rostogoli în partea cealaltă a patului și privi perna. Drew o enerva în mod intenționat. Îi plăcea s-o scoată din sărite. Ca Paddy, o sfidau gândurile ei. Se ridică. Somnul n-ar mai putea să-i vină acum. Numai gândindu-se la Drew și i-au zburat și ultimele rămășițe de toropeală din cap. Îmbrăcându-se în halatul subțire de mătase, privi afară la grădina luminată de lună. O chema, atrăgând-o în limanul ei liniștit.

În liniște, coborî scările și ieși pe ușa din spate. Pentru un moment prelung, rămase transfigurată, inhalând delicata aromă a sutelor de trandafiri, purtată de aerul liniștit al nopții. Ridicându-și poala halatului, se plimbă pe cărare, îndreptându-se spre fântână. Înainte de a ajunge la ea, putu să audă șuvoiul de apă care cădea din ulcior în bazinul fântânii. Era o răcoare, o pace, ce părea aproape magică.

- Minunat. Ea se răsuci la vocea masculină, adâncă.

- Drew, m-ai speriat. Credeam că dormi. El se mișcă pentru a veni lângă ea.

- E minunat, nu-i așa? murmură ea, oprindu-și privirea pe fântână.

- Nu vorbeam despre fântână. Cum ea se întoarse privindu-l surprinsă, el adăugă: sau despre grădină. Ochii lui se plimbau peste trăsăturile ei mirate și un zâmbet încet îi întinse buzele. Vorbeam despre apariția care tocmai a venit în visul meu. Gâtul ei deveni dintr-o dată uscat, dar încercă să păstreze o conversație simplă.

- Deci, visezi, nu-i așa?

- Um-hmm. Halloran, ce cauți în visul meu?

Mâna lui se întinse și își trecu vârful degetelor în jos peste brațul ei, trimițându-i un fior de emoții bruște, de-a lungul șirei spinării.

-Știam, șopti el, un zâmbet pe jumătate depărtându-i buzele. Nu ești reală. Ceea ce simt nu e carne, e mătase. Ești o fantomă. Ea încercă să-l împingă, dar mâinile lui se strânseseră în jurul mijlocului ei, ținând-o nemișcată.

-Nu zbura. Chiar dacă nu ești reală, te simți bine. Cu aceasta, o trase mai aproape și-și duse cealaltă mână în părul ei. Umm, și mai multă mătase. Halloran, părul tău arată mult mai bine în visele mele decât în biroul meu. Ar trebui să-l porți întotdeauna așa, plutind ușor ca un nor. Semeni cu un înger în visul meu. Plină de dulceață și inocență. Nu semeni deloc cu micuța femeie arțăgoasă pe care am ajuns s-o cunosc.

Ea încercă să-l împingă, dar el o prinse sigur de umăr. Cum își trecea mâna prin părul ei, îi ridică și lăsă şuvițele mătăsoase să-i treacă printre degete. Cărlionți mici căzură plutind peste obraji, sărutându-i, apoi așezându-se ușor pe umerii ei. Cealaltă mână a lui îi atinse umărul, apoi vârful degetelor freacă ușor pielea gâtului ei și apăsă locul în care i se vedea nuki. i bătând neregulat.

-Poate am greșit, chicoti el. Poate nu ești o fantomă. Cred că asta e o bătaie de inimă. Aplecându-se spre ea, murmură: hai să vedem.

Buzele lui se mișcau la fel de ușor ca o șoaptă pe gâtul ei. Mustața lui neagră îi urmărea buzele, gâdilându-i pielea, determinând mici tremurături jucăușe pe nervii ei. Gâdila, se gândi ea, uimită. Nu zgâria, se simte doar minunat de moale. Ceva, adânc înăuntrul ei, se contura ca un pumn. Când încercă să se îndepărteze, mâinile lui se strânseseră mai tare, strivind-o de pieptul lui.

-Oh, Halloran, spuse el, respirând aproape de pielea ei, miroși atât de bine.

Buzele lui se mișcau încet, în sus pe gâtul ei, spre lobul urechii, și acea minunată mustață întunecată se frecă de pielea ei.

-Și îmi place și gustul tău. Dinții lui strânseseră ușor și el simți răspunsul ei înfiorat. Șocată, ea îl împinse. El îi apucă mâinile pentru a o împiedica să fugă.

-Drew, ai înnebunit?

-Da, tu mă faci să înnebunesc, te urmăresc agitându-te, îngrijindu-te de afaceri, și știi ce aș vrea să fac? Să te strâng în brațele mele și să te sărut. Privind în jos spre fața ei impresionată, el chicoti: oh, Halloran. Ar trebui să vezi expresia de pe fața ta. E incredibilă.

-Aș vrea să...

-Și eu. Și cred că-am s-o fac. Spunând aceasta, o îmbrățișă puternic cu brațele și-i acoperi gura cu gura lui.

Pentru un moment, a fost prea șocată pentru a reacționa. Stătea, ținându-și pumnii strânși ca pe o barieră între ei. Dar dintr-o dată, totul se schimba? Acest

contact intim cu Drew era devastator. Simțea emoții puternice străbătând-o. Brusc, se gândi că n-au s-o țină picioarele.

Mâinile lui Drew o strânseseră de umeri, îndepărtând-o cu greu de el. Privindu-i fața, își dădu seama că și el simțea aceeași reacție ciudată la sărutul lor, ca și ea. Pentru câteva momente lungi de tăcere, el o studie printre pleoapele îngustate, ca și cum ar fi vrut să afle intensitatea sentimentelor ei.

Mult mai încet o trase spre el, apăsarea de pe umerii ei fiind mai blândă. Gura lui o cerea pe a ei. Buzele lui erau moi, observă ea. Și calde. Și delicioase. Încercând ușor, mișcându-se, șovăind, el o lăsă să-l guste încet. Când ea începu să se relaxeze ușor, limba lui se mișcă de-a lungul buzei ei de jos, trimițând o senzație răscolitoare, puternică, de-a lungul coloanei.

Înduplecând-o încet, buzele ei se deschiseră ușor, invitându-l să-i exploreze mai adânc gura. Limba lui se mișca în ascunzișurile calde, intime, până când ea și-a dat seama cu un șoc că mâinile ei nu mai erau strânse în pumni, ci pur și simplu erau agățate de partea din față a cămășii lui.

Ea își apăsă o mână pe pieptul lui, ca pentru a rezista, și simți bătaia neregulată a inimii lui. El își înalță capul și o privi fix ridicând-o de bărbie, pentru a-i vedea ochii. Lumina lunii se strecura printre frunzele dantelate ale copacilor, atingându-i cu unde de argint. Își aplecă buzele pentru a-i atinge ușor lovitura de lângă ochi. .

- Încă doare? Ea nu-și putea imagina s-o doară ceva atunci când el o săruta cu atâta tandrețe.

- Numai puțin, șopti ea. În umbrele care dansau, ea îi studie în amănunt fața, văzând strălucirea stelelor reflectată ca diamantele perfect tăiate, în pupilele ochilor lui. Revărsarea părului negru pe fruntea lui și mustața ca o linie neagră adăugau un element de mister imaginii lui din lumina lunii.

Se lăsase pradă farmecelor lui numai pentru câteva momente. Acum era timpul să se întoarcă la realitate.

- Vom uita că s-a întâmplat asta vreodată, spuse ea, surprinsă cât de greu îi venea să vorbească.

- Vom uita? Vocea lui suna răgușit.

- Da. Vom uita. A fost... din cauza vinului. Și această minunată clădire veche. Și lumina lunii.

- Ai uitat bărbatul și femeia, Halloran.

- Mai devreme în seara asta ai spus că noi nu suntem un bărbat și o femeie, suntem o mică parte din...

- Am mințit. Ea auzi căldura râsului lui în vocea lui aspră.

- A fost vraja acestui loc. Asta a fost tot, vorbi ea tăios, îi revenea înțelepciunea și, odată cu ea, temperamentul ei.

- N-a fost locul acesta. Tu m-ai vrăjit, Halloran.

- Nu. A fost Parisul. Și această minunată grădină. Trebuia să continue să nege. Atunci, nu va fi obligată să recunoască și atracția ei pentru el.

Ea se răsuci din îmbrățișarea lui și se îndepărtă mai mult. Căldura din răsul lui o făcea să se apere tot mai mult.

- Credeam că ești prea obosită pentru a ieși în oraș cu francezul tău. Ce făceai aici, în grădină, Halloran? Ar fi trebuit să dormi.

- Asta e o glumă răsuflată, Drew. Ți-am mai spus. Nu e francezul meu. Și eu... eu m-am simțit prea agitată pentru a dormi.

- Atunci rămâi și leagănă-te puțin cu mine. El îi întinse mâna. Ne legănam în lumina lunii înainte de a intra. Tu m-ai făcut să mi se pară o distracție în după-amiaza asta. Am fost invidios. Ea evită mâna lui întinsă și mai făcu un pas înapoi.

- Nu vreau să mă legăn cu tine. Sau să stau în grădină cu tine. Și, în mod special, nu vreau să te mai sărut, Drew. Niciodată.

El se rezemă de trunchiul copacului și-și încrucișa brațele peste piept. Privind-o amuzat, el o tachina:

- Vrei să spui că nu vrei să te joci - jocul meu? Nu mă mai placi? Ah, micuță Katie Halloran, nu știi ce ai să pierzi. Rămâi și joacă-te. Am putea să ne distrăm atât de bine. Ea încercă să se întoarcă. Lumina lunii cădea peste ea scaldând-o în strălucirea ei.

- De ce, Halloran, drăcușorule? Nu porți nimic pe dedesubt. Știi că lumina lunii îți face veșmântul practic invizibil? Nu că m-aș plânge. Vederea de aici e fantastică.

- Oh! Ești nesuferit, Drew! Mai crește puțin!

Ea se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușă, tot timpul simțind căldura râsetelor lui revărsându-se peste ea. Ce era cu acest bărbat încât reușea să o facă atât de furioasă?

Câteva minute mai târziu, privind afară pe fereastră, dormitorului ei, putu să-l vadă pe Drew stând pe leagăn, legănându-se înainte și înapoi, lumina lunii, capul lui legănându-se ca și cum ar fi putut-o vedea stând acolo, în camera întunecată. Ea se întoarse, îndepărtându-se de perdele. Apoi, obosită, traversă camera spre pat. Se întinse între cearceafurile reci și se găsi dintr-o dată reluând fiecare vorbă și atingere și sărut pe care le avură amândoi în grădină. Cum zăcea privind raza lunii trecând prin fereastră, își dădu seama cu surprindere că a uitat

chipul oricărui bărbat pe care-l cunoscuse vreodată. Nu putea să-și reamintească nici o singură trăsătură a chipului lui Joe. Chiar fața lui Paddy era îndepărtată datorită trăsăturilor aspre și întunecate ale bărbatului care se legăna singur în grădina de dedesubt. Ea se întoarse pe partea cealaltă și își înfipse pumnii în salteaua mare. Ce se întâmpla cu ea? Dintre toți bărbații din lume, de ce Drew Carlson? Era singurul bărbat care putea s-o înfurie mai mult decât oricine altcineva. Dacă temperamentele lor împreună ar irupe vreodată în același timp, ar putea face un foc de artificii care l-ar face și pe un vulcan să se rușineze. Și totuși, atingerea lui a fost la fel de fină ca sărutul unui copil. Buzele lui i-au aprins pielea. Și mustața aceea era atât de moale, o mângâia. O zgâria. O gâdila. O gâdila, oh, cum o gâdila? Sărutările lui Joe n-au făcut-o niciodată să ardă în felul acesta. Drew Carlson era în mod evident cel mai senzual bărbat pe care l-a cunoscut vreodată. Și acesta era un domeniu în care experiența ei avea, în mod trist, o lacună. Kate Halloran, ai început să îți pierzi capul. Se găsi de una singură, tremurând în întuneric.

CAPITOLUL 6

Kate se simțea ușoară, plutind pe nori unduitori, dungați cu aur, sus, deasupra pământului. O bătaie în ușă îi distruse visul. O voce urlă.

- Micul dejun într-o jumătate de oră, Halloran. Mișcă-te.

Gemând, ca protest, Kate se întoarse pe partea cealaltă. Cum poate cineva să fie atât de gălăgios dimineața? își trase pătura peste cap.

Un moment mai târziu, i se păru că ușa ei a fost aruncată în lături nu prea ceremonios. O mână aspră smuci colțul păturii și o față încruntată apăru în fața ochilor ei.

- Acum, ai mai puțin de douăzeci de minute.

Deschizând un ochi, ea privi chipul aplecat asupra patului ei.

- Pleacă de aici.

- Trebuie să smulg păturile astea și să te trag afară din pat, Halloran?

Pentru prima dată, Kate deveni trează de-a binelea și conștientă că e goală. Panica se simțea deja în tonul ei mânios.

- În regulă. M-am trezit. Acum, ieși afară din camera mea.

După ce el plecă, ea traversă podeaua în picioarele goale și se opri să asculte la ușa băii pentru câteva secunde pentru a fi sigură că nu-l va prinde pe Drew neîmbrăcat. După noaptea din urmă, era hotărâtă să evite orice idee cât de mică de contact intim. Auzind sertarele trântite în cealaltă cameră, încuie ușa băii și făcu un duș rapid.

Exact la timp, ea intră în sufrageria de modă veche, purtând un costum de lână roz, o bluză de mătase ivorie înnodată cu o fundă elegantă la gât.

Drew ședea la masa rustică, înconjurat de hârtii. Abia și-a ridicat privirea la intrarea ei. Ea își turnă cafea dintr-o cană aburindă și trase în piept aroma minunată a cornurilor coapte la bucătăria alăturată.

- Aici, Halloran. Tonul lui era ursuz. Drew îi trecu o pagină scrisă de mână, fără să-și ridice privirea. Am însemnat câteva lucruri pe care aș vrea să le vedem astăzi. Ai să bifezi fiecare articol, cum am terminat cu el. Verifică să fie parcurse toate înainte de a pleca de la fabrică.

Ea privi cu atenție mai mult de douăsprezece puncte pe care el le înșirase. După cum arătau, vor avea de lucru până seara târziu.

- Cât de devreme a trebuit să te trezești pentru a face asta.

Încruntându-se, el își ridică privirea, lăsându-și ochii să-i zăbovească un moment pe obraji ei îmbujorați, apoi își aplecă din nou capul asupra hârtiei pe care începuse s-o studieze.

- Am scris-o aseară, înainte de a mă culca.

Kate îi mulțumi în gând bucătăresei lor bătrâioare, doamna Dumas, care alege acel moment pentru a năvăli în cameră cu o tavă cu comuri fierbinți și o farfurie cu dulceață proaspătă de căpșuni.

- Umm, murmură Kate, zâmbind în timp ce chifla i se topea în gură. Sunt minunate. Femeia în vârstă străluci de plăcerea complimentului, apoi privi dezamăgită cum Drew mânca în mod mecanic, în timp ce studia un raport scris la mașină. El continuă să citească în tot timpul mesei, fără a lua cunoștință de mâncarea excelentă sau de însoțitoare. De fiecare dată când femeia în vârstă intra în încăpere, ea se oprea să-l observe pe Drew, așteptând de la el să-și lase la o parte munca, pentru a se bucura de mâncarea ei. Se învârtea în jurul lui ca o găină îngrijorată de puiul ei.

Aici sunt câteva rapoarte guvernamentale pe care aș vrea să le studiezi. I le înmâna peste masă. Când ai un minut liber, citește-le cu atenție. De asemenea, să iei cu tine o planșetă cu clamă. Vei putea lua notițe în timp ce vizităm fabrica astăzi. Mai târziu, pe seară, vei putea scrie la mașină un raport complet, când toate îți vor fi încă proaspete în minte. Nu vreau să scăpăm din vedere nici un singur articol. Kate îl privi urât când el își aplecă din nou capul, umblând printre hârtii, ignorând-o total. Computerul lui personal. Cuvintele o înțepară.

Când sosi Jean Paul cu limuzina, Kate a fost de-a dreptul fericită să-l vadă. El, cel puțin, era o persoană care putea s-o aprecieze. Va fi bine să aibă pe altcineva, pe lângă ursuzul, zăpăcitul Drew - pentru a avea cu cine să stea de vorbă.

Domnișoara Halloran, arătați strălucitoare astăzi.

Îi venea să-l sărute. - Mulțumesc, Jean Paul. Drew îi aruncă o privire severă înainte de a se urca în limuzină.

Compania franceză era situată într-o suburbie a Parisului, într-o zonă aglomerată din plin cu fabrici și clădiri de birouri. Atunci când Jean Paul îi prezentă directorilor și personalului de birou, Kate răsuflă ușurată când observă că toți purtau ecusoane cu nume. Îi putea fi de folos să se descurce prin marea de nume și titluri, mai ales când lua notițe asupra comentariilor lor.

Turul fabricii dură câteva ore și, când se opriră pentru prânz la bufetul firmei, se simți recunoscătoare pentru pauză.

Ignorând-o total, Drew de abia mânca. În loc de asta, se plimba de la o masă la alta, strângând mâini, discutând lejer cu angajații, punându-le întrebări și în engleză și în franceză. Kate îl privea, având un sentiment de admirație pentru energia lui nelimitată. Nu obosea niciodată suportând un program atât de aglomerat? Ea urmări reacția câtorva angajați, care izbucneau ușor în râs la comentariile lui.

Se purta fermecător, manevrând mulțimea ca un politician. Era conștientă că el se bucura de compania oricui, numai de a ei nu.

- Domnul Carlson este foarte... energetic, murmură Jean Paul, aplecându-se spre Kate. Privindu-I luând legătura cu angajații noștri, îmi vine să cred că are ceva ce ei numesc farmec personal.

- Da. Ea nu realiza că privirea îi rămăsese pe Drew, urmărindu-i silueta în timp ce se mișca prin încăpere.

- Ați reușit să vedeți ceva din minunățiile țării noastre?

De partea cealaltă a încăperii, Drew o privi și ea simți cum i se încălzesc obrazii. Chiar de la o distanță așa de mare, putea s-o atingă doar cu o singură privire.

- Nu. Mă tem că am fost prea ocupați.

- Dar trebuie să le vezi înainte de a pleca. Aș fi încântat să-ți arăt Parisul. Sunteți liberi diseară? Pentru prima dată, Kate își luă privirea de la Drew pentru a-l privi pe francez în față.

- Mă tem că mi-e imposibil să fac orice plan, Jean Paul. Sunt obligată să rămân la dispoziția domnului Carlson. Nu știu cât de târziu voi lucra diseară. Jean Paul avu un zâmbet de a toate știutor.

- Bineînțeles. Înțeleg perfect. Își supse buzele și își lăsă privirea să se abată pe reverul hainei ei. Trebuie să fie fascinant, și extrem de... bine compensat să călătorești cu un asemenea bărbat. Drew se îndreptase înspre masa lor și auzise ultima replică.

- Domnișoară Halloran, aș vrea să verific câteva însemnări.

Kate își ridică repede privirea. Tonul lui era sec și ea putu să vadă un mușchi mic ce i se zbătea în bărbie.

- Desigur. Îți zâmbi subțire bărbatului de lângă ea: dacă mă scuzați.

În timp ce se îndepărtă împreună cu Drew, privirea serioasă a lui Jean Paul îi urmări.

- Ce i-ai spus?

- Nimic important. De ce?

- Trebuie să-i fi dat un motiv pentru o astfel de replică. Sau ești atât de naivă încât pur și simplu ți-a ieșit din cap.

- Nu-i adevărat, Drew. M-a rugat să ieșim împreună diseară. Vrea să-mi arate Parisul, i-am spus că depinde de cât de târziu vom lucra. După cum ai spus atunci când am sosit, pentru asta suntem aici. El putu să-i simtă mânia din voce:

- Dar să mă acuzi că i-am dat lui Jean Paul vreo idee urâtă în legătură cu noi doi... în mod sigur, e liber să tragă propriile concluzii, n-are importanță cât de false ar fi. Și nu pot fi învinuită pentru asta.

Ea simți tensiunea teribilă ce mocnea în el, în timp ce Drew îi studie fața pentru un moment îndelungat. Apoi, aparent satisfăcut cu explicația ei, părea să și-o scoată din cap.

- Câte puncte ai bifat de pe listă? Fierbând, ea privi în jos spre planșetă și numără:

- Șase. Mai avem încă opt.

- Bun. Hai să le rezolvăm. El se îndepărtă cu pași mari, obligând-o aproape să fugă pentru a-l ajunge. Drew se întoarse la gazdele lor și le sugeră să continue turul fabricii. Multitudinea de întrebări pe care le puse, răspunsurile, comentariile și explicațiile au fost suficiente pentru a o ameți de cap. Kate își mușcă buza, întrebându-se cum va reuși vreodată să cuprindă toată munca cerută de toate hârtiile. La sfârșitul zilei de muncă, Kate se simțea ca și când ar fi alergat la un maraton. Picioarele ei, încălțate în pantofi cu tocuri înalte, o dureau de la milele străbătute prin fabrică. În ciuda faptului că hainele ei încă arătau bine, ea se simțea complet ofilită.

În timpul drumului lung de la fabrică la satul unde locuiau, Drew și Jean Paul păreau că nu au nimic să-și spună. Rămase pe Kate să întrețină conversația. Ea și cu Jean Paul au continuat o conversație alertă despre vreme, politica franceză și cluburile de noapte din Paris.

De câteva ori, își îndreptă privirea spre profilul aspru al lui Drew. Adâncit în gânduri, el privea fix pe fereastră, ignorând-o total.

Când limuzina îi lăsa înapoi la pensiunea lor, singurul gând al lui Kate era la cada de baie de modă veche, cu picioarele în formă de gheare, care o aștepta la etaj. În timp ce ea urca, Drew se îndreptă spre bucătărie. În câteva minute, Kate se dezbracă și intră în baie. Adăugând generoasa spumă de baie, se scufundă în apa caldă și se lăsă pe spate, complet extenuată.

Își înnodă cordonul la halat, când se auzi un ciocănit la ușă. Se întoarse la intrarea lui Drew în camera ei.

- Am cerut să mi se aducă niște sandvișuri sus. Putem mânca în timp ce facem ordine în hârtii.

- Sandvișuri? Vor petrece o seară întreagă în Franța, lucrând și mâncând sandvișuri. Încearca să nu-și arate dezamăgirea, dar era evidentă din tonul ei.

El păru să nu-și dea seama.

- Da. Doar să te înbraci cu ceva obișnuit. Vom lucra în camera mea. Are un birou suficient de mare.

- În regulă. Dă-mi câteva minute. Contrastul dintre amoresul Drew de cu o seară înainte și directorul furios de astăzi era izbitor. Kate își mușcă buza. Ea s-a băgat singură în asta. Nu ea a fost cea care i-a spus să înceteze cu prostiile și să se maturizeze? Roși când își aminti de jurământul absolut deloc necesar pe care și-l făcuse - să păstreze distanța, orice ar fi. Acum, pentru că Drew se purta ca un tiran, nu avea de ce să se teamă. În mod sigur, o ajuta să-l antipatizeze mai ușor. Doar să reușească să treacă de seara asta fără a-i permite firii ei să explodeze. Chiar dacă ar omorî-o, își va ține gura închisă.

Adierea care intra prin fereastra deschisă aducea răcoarea serii, un contrast enorm față de după-amiaza însorită. Kate îmbracă un pulover crem de angora și pantaloni largi de lână și-și perie părul până când începu să-i pocnească. Încălțându-se cu pantofi gri cu talpă joasă, își luă servieta și bătu la ușa lui Drew. Camera lui era aproape identică cu a ei, cu un pat de alamă în loc de cel cu baldachin și cu un birou imens de mahon în locul măsuței emailate. Ușile franțuzești care dădeau spre verandă erau deschise, permițând brizei răcoroase să intre în încăpere.

Întreaga suprafață a biroului și jumătate de pat erau pline de hârtii răvășite. Mutând un teanc de foi, el îi indică un loc pe birou.

- Aici. Voi aduce încă un scaun. Camera e suficient de mare pentru amândoi.

Doamna Dumas bătu la ușă și intră purtând o tavă acoperită cu un șervet alb scrobit. Din hol aduse o cutie de lemn care putea servi ca masă. În timp ce aranja cina ușoară, soțul ei intră, aducând un braț de lemn pentru foc. În mai puțin de

cinci minute, focul ardea în cămin și o masă simplă fu pregătită. Tot așa de liniștiți cum intraseră, cei doi plecară, închizând ușa în urma lor.

Kate și Drew s-au așezat în fața focului, savurând pâinea crocantă de casă și brânza veche, felii subțiri de friptură de vită și mere tari, reci, de sezon. O sticlă de vin roșu le însoți cina. Deși ea încă suferea din cauza felului rece în care o tratase Drew toată ziua, focul plăcut și cina simplă păreau că-i redau viața. Poate că, după o zi grea ca aceea, era mai bine așa decât să încerce să vadă viața de noapte pe care o putea oferi Parisul. În mod sigur, era cel mai perfect fel în care se putea desfășura seara. Și cu bărbatul potrivit, ar fi putut fi o minunată seară romantică. Ea oftă. Cu bărbatul potrivit.

Kate se descălță și-și agită, mulțumită, degetele de la picioare.

- Oh, asta e nemaipomenit. Ea îl privi pe Drew, care stătea înlemnit, cu un braț odihnindu-se pe polița căminului și privirea fixată asupra flăcărilor. Părea la milioane de mile depărtare. El încuviință din cap, forțându-se să se întoarcă din nou la muncă.

- Și eu mă simt mai bine. A fost o zi lungă. Amândoi am avut nevoie de pauza asta. Își puse jos paharul de vin. Vino, ziua încă nu s-a terminat. Mai avem încă o mulțime de făcut. Supraveghetor de sclavi, se gândi ea obosită. Cu un suspin, Kate se încălță și se îndreptă spre birou.

Au lucrat aproape o oră în liniște, fiecare completând raportul celuilalt și, din când în când, referindu-se la însemnările făcute de Kate în timpul zilei. Aerul nopții deveni mai rece, și Kate se cutremură, simțindu-se deodată înfrigorată. Imediat, Drew închise ușa de la verandă.

- Voi avea nevoie ca notele acestea să fie scrise la mașină.

Un suspin lung îi scăpă ei printre buze. Își ridică privirea. El stătea în picioare lângă ea, încruntându-se.

- Sigur. Își întinse mâna pentru a lua hârtiile.

El îi atinse umărul și o simți cum se ferește. Imediat, își lăsă mâna în jos.

- Poți s-o amâni, dacă ești obosită. El vorbi fără convingere.

Kate știa că el are nevoie să studieze însemnările. Ridică din umeri.

- Oricum, trebuie să le fac dimineață. Hai s-o terminăm acum.

Lucrul părea fără sfârșit. Când a scris ultimul cuvânt, Drew a citit raportul aprobându-l, încuviințând din cap, și privind-i umerii căzuți în timp ce închidea cutia computerului portabil.

- Mai e doar de citit raportul final și putem considera că s-a încheiat ziua.

Obosită, Kate primi hârtiile din mâna lui și se îndreptă spre un scaun de lângă foc. Forțându-se să se concentreze, începu să citească. Cuvintele se încețoșau și ea clipi, făcând un efort suprem să rămână trează.

Dimineța. Kate își retrăi visul. Se simțea ușoară, plutind pe nori unduitori, dungați cu aur, sus, deasupra pământului.

Drew intră în visul ei. Vocea lui aspră pătrunse, stând în calea norilor ei.

- Vino, Halloran. Ai făcut destul pentru o zi. E timpul să mergi la culcare.

Ea își ridică vârful degetelor spre buzele lui, simțindu-i căldura respirației când le atinse ușor.

- Pleacă. Lasă-mă să dorm. Își întoarse fața.

Brațele puternice o ridicară și ea își încolăci mâinile în jurul gâtului lui. Îngropându-și fața în umărul lui, aproape torcea de mulțumire.

El răsă și sunetul adânc îi alunecă de-a lungul șirei spinării, determinând-o să-și intensifice strânsoarea brațelor în jurul gâtului lui.

A fost așezată în moliciunea patului și mâini ușoare umblau să-i elibereze pantalonii.

- Dă-ți jos lucrurile astea, Halloran. Ea se întoarse, refuzând să coopereze.

A fost întoarsă înapoi, ea încercând să se lupte. Mâinile lui umblau neîndemânatic pe mijlocul ei până când ea simți că îl sunt ridicate picioarele. Un moment mai târziu, era eliberată de pantalonii greoi.

Salteaua se lăsă în jos atunci când Drew se așeză lângă ea. Brațele ei erau ridicate deasupra capului, pulovărul de angora scos, iar apoi îi lăsă brațele în jos. Pentru un scurt moment, el mângâie pielea de satin a umărului ei. O înjurătură a fost mormăită cu o voce răgușită, ciudată. Ea bombăni și se întoarse pe partea cealaltă. Ceva la fel de moale ca o șoptă îi trecu peste buze și îi mângâie obrazul înainte ca păturile s-o acopere până la bărbie, învăluind-o în căldură.

Kate se întinse. Se revedea citind raportul pe care i-l dăduse Drew. Dar nu-și putea aminti cum s-a băgat în pat. Dintr-o dată, deveni perfect conștientă. Amintirile zburau prin mintea ei. Își aruncă picioarele pe podea și se văzu întreagă în oglindă. Îmbrăcată doar cu un bikini roșu deschis și un sutien asortat, la fel de bine putea fi considerată în pielea goală. Își verifică hainele. Pantalonii gri erau aproape aruncați. Pulovărul de angora zăcea atârând pe un scaun. Câteva lungi momente, își îngropa fața în mâini, simțind cum o cuprinde un sentiment de rușine. Cum poate fi ceva mai umilitor decât s-o dezbrace șeful ei și s-o bage în pat? Niciodată nu va mai fi în stare să-i stea în față. Cât de tâmpită

trebuie să fi arătat! Cât de lipsită de maturitate! Dorea să intre într-o gaură și să se ascundă pentru totdeauna.

Cu încetul, insidios, o a doua emoție, mult mai puternică, o înlocui pe prima - o furie intensă. Ce i-a dat dreptul lui Drew Carlson să-i încalce intimitatea în felul acesta? Era șeful ei, nu îngrijitorul ei. El trecuse peste toate limitele bune și decente. Smulgând halatul de mătase din dulap, își legă mijlocul și se năpusti prin baia lor comună. Cu un ciocănit bubuitor, în ușă, o deschise în viteză și năvăli în dormitorul lui.

Fără cămașă și în picioarele goale, purtând doar o pereche de jeansi strânși pe șolduri, Drew stătea pe verandă, privind în jos spre grădina de dedesubt. O șuviță de fum se răsucea deasupra capului lui. La zgomotul ușii trântite, se întoarse.

- Cum îndrăznești? El strivi țigara într-o scrumieră și-și strânse mâinile în buzunarele jeansilor. O pisică sălbatică stând în mijlocul camerei lui, cu mâinile în șolduri, cu ochii în flăcări. În orice clipă se aștepta să șuiere și să scuie și să-și scoată ghearele.

- Vrei să spui că ai fi preferat să dormi toată noaptea în scaunul meu? Îți garantez, Halloran, ai fi avut un gât foarte țeapăn.

- Știi foarte bine ce vreau să spun. Cum îndrăznești să mă dezbraci?

- Ai idee cum ar fi arătat pulovărul de angora până dimineața? Pe lângă faptul că era lipit de așternuturi, tot așa ar fi fost lipit și de tine. Ai fi arătat ca și cum ai fi fost dată cu catran și împodobită cu pene. El rânji la un asemenea gând, făcând-o pe ea să-și reverse furia.

- Cum poți să zâmbești? Nu înțelegi? Mă simt - mă simt ca și cum aș fi fost violată! N-aveai nici un drept să mă atingi în timp ce dormeam.

Drew veni mai aproape de ea. Putea să vadă deja lacrimi sclipind în ochi, amenințând să izbucnească în orice clipă. Cum ajunse aproape, ea se dădu un pas înapoi.

- Să nu îndrăznești să mă atingi.

- Halloran, te montezi singură pentru nimic.

- Nimic!

- Dumnezeuule. Nu te-am atins în nici un fel care s-ar fi putut interpreta ca o violare asupra corpului tău. Și, în mod sigur, am văzut alte femei înainte numai în bikini... și chiar cu mult mai puțin pe ele. El se lupta să-și rețină zâmbetul, ca să nu i se vadă pe buze. Asta în mod sigur i-ar zbura capacul de pe vulcan.

- Nu sunt numai o altă femeie. Sunt eu. Se chinuia să îl facă să înțeleagă. Pe lângă asta, eu trebuie să lucrez cu tine. Cum crezi că pot să funcționez ca

asistentă a ta după ceva de genul ăsta? Ea se întoarse, hotărâtă să nu plângă în fața acestui bărbat. Minte lui Drew căuta repede. Trebuia să limpezească această situație imediat. Vocea lui deveni aspră.

- E târziu, Halloran. Poți simți mirosul micului dejun care se pregătește. Îmbracă-te și coboară într-o jumătate de oră. Ea-și răsuci capul țintuindu-l plină de neîncredere. Cum putea s-o concedieze atât de simplu?

El se apropie și-i atinse ușor umărul.

- Uite, într-adevăr, cred că aseară am făcut ce trebuia, Halloran. Dar îmi pare rău dacă te-am șocat. Sper că mă vei ierta și că vei găsi un mod de-a continua să lucrezi cu mine. Ea a fost complet întoarsă pe dos de recunoașterea lui. Era atât de necaracteristic lui Drew încât nici nu știa ce să spună. Scuturându-și capul de confuzie, ieși repede din camera lui.

Când intră în sufragerie, o jumătate de oră mai târziu, era îmbrăcată într-un costum gen ofițer de marină cu o cămașă de mătase imaculată și un șal de lână scoțian, moale. Părul ei a fost adunat în spate într-un coc sever. Ferindu-și ochii, își turnă singură cafea și se așeză în fața lui Drew.

El părea să-și savureze micul dejun, format din ouă prăjite, felii groase de șuncă prăjită și cornuri umplute cu peltea.

- Încearcă, Halloran, sunt minunate. Ea luă un corn, fără a-l savura cu adevărat.

Când Drew termină, își turnă a doua ceașcă de cafea și studie femeia tăcută a cărei privire era țintuită pe fața de masă.

- Gata de plecare? Ea-și ridică ochii, clipi, apoi își îndepărtă privirea.

- Limuzina încă nu e aici.

- Pentru ziua de azi am anulat-o. Ea îl privi cu suspiciune.

- De ce? El își trase scaunul și se ridică.

- Pentru că sunt obosit de Jean Paul... al tău. Am închiriat o mașină pentru ziua asta. E parcată afară. Luându-și servieta, îl urmă.

O mașină decapotabilă, neagră, lucioasă, era parcată pe drum. Aruncându-și servieta pe scaunul din spate, Kate își trecu o mână în mod aproape reverențios peste tapițeria lucioasă de piele înainte de a se urca în mașină.

Drew răsuci cheia și motorul vibra. Părăsind drumul îngust, schimbă vitezele și accelerează. Kate se pomeni zâmbind la creșterea vitezei.

Îndreptându-și privirea asupra ei, el comentă.

- Iubești mașinile, nu-i așa, Halloran?

- Um - hummm. Ea se relaxa, simțind tensiunea dimineții cum iese încet din ea. Întotdeauna le-am iubit.

- Ți-ar plăcea s-o conduci?

Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult. Ea încercă să fie normală, dar nimic nu-i putea ascunde excitația.

- Da. Aș putea? Oprindu-se la marginea drumului, Drew trecu pe locul de pasager. Kate alunecă pe locul șoferului, studie comenzile de la bord, apoi băgă în viteză. Mașina săltă înainte.

- Oh. Poți simți puterea. Drew se lăsă pe spate, bucurându-se să privească plăcerea imensă de pe fața ei. Ea se întoarse spre el.

- Încotro?

- O iei la stânga la următoarea intersecție.

- Dar acela nu e drumul spre fabrică, protestă ea.

- Știu. El râse, și încă o dată ea fu uimită de felul în care râsul lui îi transformă trăsăturile aspre într-una din cele mai frumoase fețe. Halloran, nu voiai să vezi Parisul? Vreau să zic, să-i vezi cu adevărat? Să te plimbi de-a lungul străzilor? Să stai la o cafea de pe marginea trotuarului? Să răscolești magazinele?

Din nou el râse ușor, și ea se lăsă instantaneu prinsă în conspirația lui.

- Am obținut ieri seară ce am avut nevoie. Astăzi, tragem chiulul.

CAPITOLUL 7

Goneau înainte, ținându-se de drumurile de țară, în timp ce Kate savura emoția conducerii mașinii sport. Drew o privea admirând felul în care se descurca cu controlul. Acoperișul mașinii era lăsat, permițând soarelui de dimineață să-i încălzească. În bătaia vântului, șuvițe ușoare de păr zburau liber din coc, bătându-i obrazul. Drew se relaxa, lăsându-și privirea să hoinărească peste ochii ei, care dansau de plăcerea momentului, peste obraji ei, plini de strălucire. Voia să se întindă și să apuce o șuviță mătăsoasă și roșiatică între degete. În loc de asta, rămase foarte liniștit, minunându-se cât de frumoasă era în mod natural.

Mașina încetini la o intersecție.

- A fost destul? Ea încuviință din cap, zâmbind:

- Da. Mulțumesc, Drew. Întotdeauna mi-am dorit să conduc o mașină ca asta.

El studie o hartă din compartimentul pentru mănuși, înainte de a se îndrepta spre Paris. Au continuat să meargă câteva mile când, dintr-o dată, mașina începu să tușească, apoi se opri. Drew murmură un blestem.

- Suntem în mijlocul a nu-știu-unde. Și acum?

Kate își dădu jos haina de la costum, coborî din mașină și săltă capota. Drew privea amuzat în timp ce ea scormonea pe la motor, deschise o cutie cu siguranțe, mai cârpaci vreo câteva minute, apoi anunță.

- În regulă. Încearcă acum.

El întoarse cheia. Motorul tuși instantaneu, apoi vibra.

Cu un surâs înfloritor, ea lăsă jos capota și-i aruncă o privire triumfătoare.

- Doamnă, cum ai făcut asta? Ea rânji.

- Încă unul dintre multiplele mele talente, domnule.

- Hai, lasă. Cum ai știut exact ce trebuie să faci? El coborî din mașină și rămase în picioare, privind în jos spre ea.

- Oh, bine. Am să-ți spun secretul meu. Sistemele unora dintre aceste mașini sport străine funcționează cu siguranțe. Acestea sunt întotdeauna aranjate într-o cutie mică de sub capotă. Tot ce am făcut a fost că am schimbat o siguranță.

El îndepărtă o șuviță de păr de pe obrazul ei, lăsându-și degetele să o mângâie ușor.

- Foarte impresionant, Halloran. Ea clipi cu plăcere. Privirea lui coborî în jos peste trăsăturile ei, pentru a se opri pe ridicătura sânilor ei.

- Sper că scoaterea petelor de ulei de pe mătase este un altul dintre multiplele tale talente. Ea privi în jos la cămașa aibă și se încruntă.

- O, nu! Nu voi scoate niciodată grăsimea asta! își ridică mâinile. Și ele erau pătate de grăsime. Drew găsi o cârpă în compartimentul pentru mănuși și i-o întinse.

- Nu te îngrijora, Halloran. Imediat ce vom găsi un oraș, am să caut ceva să înlocuiești bluza. O meriți, după miracolul ăsta.

Urmărind șoseaua plină de serpentine, în curând au ajuns la un minunat orașel vechi cu străzi pietruite, acoperișuri cu țiglă portocalie și scuară și curți interioare agitate de trecători. Obloanele magazinelor și caselor erau deschise larg pentru a permite să intre briza răcoroasă de dimineață. Oamenii se grăbeau ducând baghete proaspăt coapte, de la brutărie. Terasele minunate ale cafenelelor zumzăiau de discuții prietenești.

- Oh, Drew. Nu e minunat?

- Perfect. El coborî pe un pasaj îngust și parcă. Vino. Dacă avem de gând să arătăm ca acești localnici, trebuie să mergem.

Își dădu jos haina și cravata, și-și suflecă mânecile de la cămașa lui cu monogramă. Kate aruncă o privire bluzei ei murdare de grăsime și își luă în grabă haina pentru a acoperi petele. Dar arăta complet pe dinafară în costumul ei de afaceri, de primă calitate și pantofi fini. Observându-i ezitarea, Drew o luă de mână.

- Vino. Nu se întâmplă să mă plimb în fiecare zi mână în mână cu personalul meu mecanic.

- Un computer personal. Acum un mecanic personal. Câte atribute am să mai primesc?

- Fac pariu că pot să mă mai gândesc la câte ceva.

Ea roși, aplecându-și privirea spre vârfurile pantofilor în momentul în care vorbele au fost rostite. Drew îi aruncă o privire lungă, știind că orice ar mai spune ar putea numai să înrăutățească lucrurile.

Priviră vitrinele magazinelor în timp ce treceau, ademeniți de aroma minunată a chiflelor proaspăt coapte și de parfumul mirodeniilor ce veneau purtate de aer din cafenele. În fața unui magazin, Drew se opri.

-Aici. Asta e ceea ce aveai nevoie. Vino.

Înăuntru au fost salutați de o lenjereasă zâmbitoare, care încuviință din cap atunci când Drew spuse că ar fi dorit ceva care să-i vină lui Kate fără a fi necesare modificări, de vreme ce nu aveau timp să aștepte.

Kate o urmă pe femeie într-o cabină de probă, întrebându-se ce surprize aveau în magazin. Câteva minute mai târziu, femeia intra, aducând o rochie de vară minunată, împodobită cu dantele.

- O, nu. Numai o bluză, explică Kate în cea mai bună franceză a ei. Femeia rămase fermă, insistând ca cel puțin Kate s-o încerce.

Pentru a o împăca, Kate își dădu jos costumul de afaceri și îmbracă rochia. Toată ca o pajiște albă de bumbac, ce fusese făcută ca o rochie țărănească, de modă veche, îmbrăcată pe umeri cu un volan lat de dantelă, elegant, care apoi se strângea peste sâni ca un corset. Din talie cădea în unduiri fine până aproape de gleznelor ei, terminându-se într-un alt volan de dantelă.

Vânzătoarea începuse să scoată agrafele din părul lui Kate, de vreme ce cocul strâns era deja demult suflat de vânt. În timp ce părul ei bogat îi cădea pe umeri, franțuzoaica suspina și murmura ceva atât de repede, încât Kate nu reuși să înțeleagă ce i-a spus. Gesticulând repede, vânzătoarea ieși grăbită și se întoarse cu o fundă de catifea, pe care o legă la gâtul lui Kate. În aceasta prinse o broșă antică în formă de camee. încă o dată, ieși repede, apoi se întoarse cu sandale joase, făcute ca pantofii de balerină, cu șireturi din satin alb care se legau în jurul gleznei. Atunci când, în cele din urmă, Kate ieși din camera de probă pentru inspecția lui Drew, ea zâmbi rușinată, până când văzu strălucirea de pe fața lui, datorată plăcerii.

- Halloran, tu ești? El se plimbă în jurul ei, zâmbind de încântare. Îi ridică fața cu un deget, murmurând: Ce tablou. Fabuloși Arăți ca un model ieșit dintr-o revistă din epoca victoriană.

La atingerea lui, ea simți un fior. Nu se putea nega electricitatea care trecea între ei de fiecare dată când se atingeau. Și ea știa că și el o simțea. Era acolo, în privirea lui arzătoare și în apăsarea degetelor lui pe pielea ei.

El îi vorbi repede vânzătoarei, care împacheta costumul și pantofii de servici ai lui Kate într-o cutie mare și o legă cu o fundă.

Drew luă cutia sub braț și o prinse pe Kate de mână. În timp ce se plimbau pe bulevard, el se uita la ea cu o privire ce o făcea să i se accelereze inima.

Se opriră la o terasă mică a unei cafenele și cerură o gustare de ora zece, de cafea și baghete lungi; acea pâine lungă, crocantă, al cărei parfum de proaspăt-coaptă era purtat prin aer.

- Acum, micuța mea femeie misterioasă, ai să-mi spui cum ai știut să repari mașina. Kate zâmbi.

- Am crescut într-o fermă de avocado, îți amintești? Am condus un tractor de când aveam doisprezece ani. Chiar de când mă știu, am fost fascinată de tot ce era mecanic. Când am intrat în liceu, m-am înscris la un curs de mecanic auto. Ea râse, aducându-și aminte: în acel prim semestru, am fost singura fată. Fetele din clasa mea erau atât de geloase pentru că îi aveam pe toți băieții pentru mine, încât, în al doilea semestru, erau mai multe fete decât băieți la curs. Profesorul nu putea să-și dea seama de ceea ce se întâmplase.

Drew îi privea ochii în timp ce vorbea. Iubea scânteile mici, castanii, din jurul pupilei, care îi dădeau o impresie de ochi înstelati. Frumusețea ei era naturală, așa încât nici un machiaj n-o putea intensifica. Era o vigoare, o scânteiere, ceva în legătură cu ea care îl făcea să se simtă bine.

- Tatăl meu începuse să se îngrijoreze. Prietenii lui l-au convins că mă transformase într-un băiețoi și că nu voi fi în stare niciodată să atrag un băiat. Ea chicoti: L-am auzit pe unul dintre amicii tatei vorbind cu el. Am fost atât de supărată. Imediat în următoarea zi, i-am lăsat pe doi băieți să mă conducă acasă, numai ca să dovedesc la toată lumea că pot să am un prieten.

- Și după aceea? Fără a părea că-și dă seama de ceea ce face, Drew se întinse și-i luă mâna în mâna lui. Pentru un moment scurt, respirația lui Kate i se opri în gât. Forțându-se să continue, ea spuse:

- Destul de repede, aveam atâția băieți care treceau pe la mine, încât tata a crezut că am dat un anunț la ziarul local.

- Ca să nu ajungi să faci cu ei un club, cum te așteptai să scapi de atâția prieteni? Amândoi au râs la întrebarea lui.

- Ori de câte ori mă săturam de un băiat, îi propuneam să ne încercăm puterea brațelor în luptă. Sprâncenele lui Drew se îmbinară.

- Îți bați joc de mine?

- Nu. Sunt serioasă. Obişnuiam să fiu în stare să bat pe oricine la lupta cu brațele. Gândește-te puțin, Drew. înapoi în liceu, ai fi continuat să te întâlnești cu o fată care te-ar fi învins la o astfel de luptă?

El a râs prea tare pentru a-i mai replica. Putea numai să dea din cap. Femeia asta numai atâtica nu arăta suficient de puternică încât să stea în bătaia unui vânt puternic, dar lăsată singură să bată băieți la orice sport.

El achită nota, apoi îi puse mâna în îndoitura brațului său.

- Chelnerul nostru mi-a spus că bulevardul acesta ajunge până la râu, și, de asemenea, mi-a mai spus că acolo, jos, de-a lungul cheiului, este o piață de vechituri. Cunoști pe cineva care ar vrea să răscolească o piață de vechituri franceză? Ea râse.

- Oh, pot să mă gândesc la una sau două persoane pe moment.

- Bun. Vrei să explorăm?

Ea dădu din cap, încuviințând. - în timp ce se plimbau mână în mână de-a lungul bulevardului, inima lui Kate se înălță. Acesta era felul în care ea visase să vadă Franța. Acum, purta o minunată rochie țărănească, simțind cum toate reținerile din ultimele zile se ștergeau, se simțea cu inima mult mai ușoară decât a avut-o vreodată. Pentru puțin timp, Drew nu era un director executiv. Ea nu era o asistentă. Erau un bărbat și o femeie, bucurându-se fiecare de compania celuilalt, împărțind ceva foarte special.

El zâmbi în jos înspre fața ei întoarsă și inima ei păru să se oprească pentru un moment lung. Picioarele ei păreau că nu ating pavajul. Voia să se oprească exact acolo, în mijlocul unui bulevard francez aglomerat, și să-l sărute. Gândul a șocat-o. Era de vină rochia? A aruncat o vrajă magică asupra ei. Sau ar putea să fie bărbatul de lângă ea? Putea un lucru simplu, ca zâmbetul lui sau atenția lui, să facă o zi urâtă să se transforme dintr-o dată într-un eveniment special, minunat. S-au plimbat de-a lungul râului și au răvășit tarabele din piața de vechituri, cumpărând lucruri prostești, care i-au făcut să râdă.

- Oh, Drew. "Poemele Irlandei". Trebuie să cumpăr asta pentru tatăl meu. Își trecu mâna peste cartea decolorată, legată în piele, înainte de a-i plăti femeii.

După o căutare îndelungată pentru un cadou potrivit, pentru noua asistentă a tatălui ei, Maggie, Kate se hotărî pentru un minunat șal dantelat, perfect pentru răcoarea serilor din California.

În timp ce ea răscolea, Drew dispăru. Când se întoarse, aducea o umbrelă elegantă, făcută din ochiuri mari, de dantelă cu funde albe de satin, împletite la margine. Înclinându-se ușor, i-o întinse lui Kate.

- M-am gândit că acesta ar fi un perfect accesoriu pentru doamna care este pe cale să devină sărbătorita Parisului.

- Oh, Drew. Ea părea să folosească această expresie de prea multe ori astăzi. Dar îi era imposibil să spună orice altceva în plus, atât de depășită de emoție era.

El deschise umbrela, o răsuci pentru efect, apoi i-o înmâna. Luându-i pachetele din mână, le puse pe toate într-o sacoșă mare pentru cumpărături, apoi se întinse după mâna ei. Când, în cele din urmă, se urcară în mașina lor sport și lăsară în urmă orașelul, toată mânia și frustrarea trecutului fuseseră uitate. Pentru această zi specială, cel puțin nu exista tensiune între ei. Erau numai râsete și veselie și ceva ce Kate o asemăna cu dragostea.

Mașina joasă trecea printr-un peisaj verde, înfrunzit, cu petece de verdeață și flori, sub un cer albastru, strălucitor. În livezi, merii erau în floare. Vaci grase pășteau pe pășuni luxuriante. În depărtare, erau căsuțe joase, aranjate prin luncile unduitoare.

- Aici mă simt ca și cum aș fi acasă, comentă ea. El se întoarse spre ea.

- Ai putea vreodată să fii fericită trăind aici?

Ea suspină, întorcându-și fața în bătaia soarelui.

- Oh, Drew, acum mă simt ca și cum aș fi fost născută pentru acest loc. Cred că aș putea fi fericită cu adevărat aici. Aproape la fel de fericită ca pe pământul natal. El îi strânse mâna și îi adresă cel mai călduros zâmbet al lui. Și acum, de ce e atât de important pentru el că ea ar fi dornică să locuiască aici? Pentru un motiv oarecare pe care ea nu-i putea înțelege, replica ei părea să-l facă pe Drew chiar mai fericit decât era. Ea dădu din umeri și, încă o dată, își întoarse privirea la peisajul trecător. Într-o zi specială ca asta, nu era nevoie să se gândească. Astăzi, pur și simplu va simți.

- Paris. Un oraș schimbător. Un oraș al multor stări sufletești. Vocea lui Drew pătrunse prin gândurile ei în timp ce el parca mașina și îi întinse mâna.

Cu o voce fermă, el spuse:

- Astăzi, Halloran, am de gând să-ți arăt Parisul în felul în care ar trebui văzut. Există un singur fel în care ar trebui să fie văzut. Ne vom plimba de-a lungul cheiurilor celor două insule din inima orașului. Vom urmări vaporețele leneșe care navighează pe Sena. Nu te gândi la Bancul Stâng, Bancul Drept. Nu insista pe diferența dintre Ile de la Cite și Ile St. Louis. E suficient să știi că Parisul e plin de istorie, de trecut și prezent, și mai important, de oameni minunați care, de generații, au știut cum să trăiască și să iubească. Ea râse la discursul lui de ghid turistic. Ceea ce odată fusese locul așezărilor pescarilor și barcașilor și o garnizoană a romanilor, acum era Catedrala Notre-Dame. Într-o zonă de grădini

fertile, unde aristocrația și-a stabilit reședința și a clădit palate și case mari, acum erau hoteluri. Drew și Kate au explorat totul, inclusiv micile magazine de artă, unde Drew îi dăruie lui Kate o gravură fină a Parisului ce capturase întregul farmec și culoare a orașului. Inima lui Kate cânta. Avea exact locul potrivit în apartamentul ei, unde s-o pună.

Au stat în picioare, mână în mână, privind în sus la tavane și la vitraliile gigantelor catedrale, vrăjiți de frumusețea creată de artiști și arhitecți.

Apoi s-au plimbat de-a lungul aleii principale din Jardin des Tuileries spre Arcul de Triumf, Kate remarcând:

- Nu pot să-mi explic, dar simt ca și cum aș mai fi fost aici înainte. Ai simțit vreodată în felul acesta? El încuviință.

- O mică parte din mine întotdeauna va simți că acest loc este casa mea.

Ea se opri, trăgându-l de mână pentru a se opri și el. Întorcându-se, el zâmbi la expresia ei încurcată.

- Nu ți-am spus? Am locuit aici un timp, în tinerețea mea irosită.

- Nu. Nu mi-ai spus. Nu e de mirare că ești un ghid atât de minunat. Ce alte lucruri mai sunt în legătură cu tine, pe care nu te-ai deranjat să mi le spui?

El îi adresează un zâmbet răutăcios.

- Poate, într-o zi, am să-ți spun povestea vieții mele. Dar nu aici, în mijlocul străzii, Halloran. După ce au început să se plimbe din nou, Kate murmură:

- Mi-e foame. Nu e timpul să ne oprim pentru cină?

- Nu. Am o surpriză pentru cină. Dar vino. Vom găsi ceva ca să ne potolească foamea până atunci. Dintr-o piață în aer liber a fermierilor, au cumpărat felii de pâine de casă acoperită în straturi cu brânză iute și cărnuri condimentate. Drew a cumpărat o sticlă cu vin și au descoperit o bancă în umbra unui copac din parc.

- Mă simt puțin cam păcătoasă mâncând ca regii și bând vin în mijlocul orașului, râse Kate.

- La Paris, toată lumea ar trebui să facă ceva îndrăzneț. Bucură-te.

Ea îi zâmbi și-și ridică paharul în lumina soarelui, pentru a admira nuanța vinului bogat de Burgundia. Au zăbovit în parc, urmărind trecerea elevilor în uniformele lor, bonele înțepenite în scrobeală împingând cărucioare, bătrâni purtând berete răsturnate în unghiuri elegante. Kate stătea lângă un copac, spatele ei lăsându-se pe scoarța aspră a trunchiului bătrân noduros. Drew era întins pe iarbă, lângă ea, cu capul odihnindu-se în poala ei. Kate îl studia pe Drew cu ochii strălucitori, îngustați.

- Mulțumesc.

- Pentru ce? Ziua încă nu s-a terminat. Ți-am spus, am o surpriză pentru cină.

-Nimic n-ar putea să fie mai bine decât ce s-a întâmplat acum. Oh, Drew, n-am trăit niciodată o zi mai perfectă.

El se ridică, privind-o în față. Cu degetul mare îi urmări linia gurii înainte de a se apleca pentru a-și trece ușor buzele peste ale ei. Ea a simțit aceleași senzații șocante pe care le-a avut la primul lui sărut. Ceva ce se înnodea înăuntrul ei. Inima ei a încetat să bată pentru câteva secunde, înainte de a porni într-un ritm dureros. Pământul se răsturnă cu un unghi amețitor. Și apoi, brațele lui au înconjurat-o, pentru a o strânge aproape de el. Părea cel mai natural lucru din lume să se topească lângă el, să-și pună brațele în jurul mijlocului lui, să îi întoarcă sărutul până când inima ei simțea că va exploda de dragoste pentru el.

Doi bătrâni, care jucau dame în apropiere, au oprit jocul pentru a-i privi pe tinerii îndrăgostiți. Apoi, în maniera oamenilor obișnuiți cu orașul îndrăgostiților, s-au întors la locul lor.

Drew se ridică și-i oferi mâna lui Kate. După ce ea se ridică, îi dădu jos iarba de pe fustă, culese pachetele, îi luă mâna și o conduse la mașina lor.

Au mers prin provincia luxuriantă până când au ajuns la un minunat castel vechi. Kate se întoarse spre Drew cu o privire întrebătoare, dar el zâmbi doar misterios.

-Haide, Halloran. Nu întreba. Asta ar strica numai surpriza.

Au urmat o cărare până în apropierea frumoasei clădiri vechi. Dincolo de grădinile obișnuite, pământul a fost curățat de toată verdeața. Stând în mijlocul acestei suprafețe vaste, era un balon imens, cu aer fierbinte, pictat în culori strălucitoare cu flori și fluturi. În coșul din răchită stătea un bărbat zâmbitor, ce verifica arzătorul, care, din când în când, scotea câte un woosh. Recunoscându-i pe Drew și Kate, le făcu semn cu mâna de departe.

Kate se întoarse spre Drew, cu gura deschisă de uimire.

-O să ne ridicăm într-adevăr cu asta?

-Dacă dorești.

-Să doresc! Drew, nu mai pot aștepta. Luându-l de mână, ea începu să alerge. Au făcut cunoștință cu Etienne, care urma să fie pilotul lor. Cu instrucțiuni strigate înspre asistenții lui, el eliberă frânghiile care-i ancora și încet, balonul se lăsă purtat de aer. Au fost duși deasupra acoperișului castelului, apoi s-au înălțat mai sus, înainte de a se stabili și purta ușor deasupra vârfurilor copacilor.

Nu exista nici o mișcare legănată în zbor. Coșul din răchită în care stăteau cei trei părea să atârne în aer nemișcat. Exceptând ocazionalele izbucniri de aer fierbinte, era un sentiment de calm și pace.

Mereu la fel de ușor, au plutit deasupra râurilor verzi- albastre și deasupra unui model de tablă de șah din verdele luxuriant al fermelor și al acoperișurilor

multicolore. Muncitorii de pe câmpuri le făceau semn cu mâna și le strigau salutări prietenești:

- Bună ziua, bună ziua. Drew își trecu brațul peste umerii ei și își aduse buzele la tâmpla lui Kate.

- După ritmul de ieri, este acest ritm suficient de încet pentru tine?

Ca o pisică, ea își mișcă fața, plăcându-i senzația buzelor lui pe obrazul ei. Apoi, întorcându-se spre el, își trecu brațele peste mijlocul lui, și-și apăsă buzele pe gâtul lui.

- Drew, acesta este cel mai minunat cadou pe care l-am primit vreodată. Nu va exista niciodată vre-o zi s-o egaleze pe aceasta. Își trecu ușor buzele peste ale lui. Mulțumesc, îi spuse. Pilotul îi chemă și le arătă ceva cu mâna, și ei se despărțiră pentru a privi cum creștea pământul încet, pentru a-i întâlni. Au aterizat în același fel, fin și senzual, ca atunci când și-au luat zborul. Sub ei, asistenții lui Etienne parcau caravana lor mobilă și așteptau să prindă frânghiile care urmau să fixeze balonul pe pământ.

Atunci când Kate și Drew se dădură jos, un fermier din zonă și familia lui alergau peste câmpuri pentru a vedea de aproape această minune. Unul dintre asistenți scoase din caravană o sticlă de șampanie de la gheață. Toți - Drew și Kate, pilotul lor și asistenții lui, și fermierul cu familia lui, s-au alăturat pentru sărbătorire. Era aproape întuneric atunci când au ajuns înapoi la castel unde proprietarul îi aștepta pentru cină. Cu mare fast, îi conduse într-o sufragerie care domina o curte interioară cu lespezi de piatră. Vița-de-vie acoperea aproape fiecare centimetru al pereților din cărămidă veche. Dincolo de curtea interioară, lebede pluteau pe apa unui heleșteu ce părea din argint în lumina lunii.

În fața unui foc care trosnea, era așezată o masă pentru două persoane. Cupe de cristal și tacâmuri de argint luceau în lumina focului. La fiecare intrare, proprietarul, mândru, le explica ce preparase bucătarul șef.

- Plachie specialitate, anunță el, așezând două farfurii mici și descoperindu-le cu un zâmbet înfloritor.

- Ce-i asta? întrebă Kate, cu un ton scăzut.

- Gust-o mai întâi. Drew zâmbea cu toată fața.

- Ummm. Delicios. Luă a doua îmbucătură. Acum, spune-mi ce mănânc.

- Tipar înăbușit în vin, spuse el, cu blândețe, urmărindu-i schimbarea expresiei, de la plăcere la oroare.

- Tipar! Acesta este tipar?

- O delicată, Halloran. Servește-te. Proprietarul se întoarse și fu mulțumit să găsească primul fel mâncat.

- Pui semi-înăbușit, spuse el, indicând felul principal.

Când se îndepărtă, Kate se aplecă înspre Drew.

-Nu mănânc asta până nu-mi spui ce este. Recunosc puiul, ce mai este în el?
Drew zâmbi cu indulgență.

-Este pui fiert cu trufe. Are să-ți placă.Ei i-a plăcut. Atât de mult, încât mâncase porția ei și, totodată, o parte din porția lui Drew.

El o privi cu un zâmbet cald care-i lumina trăsăturile.

-Halloran, cum Dumnezeu reușești să rămâi atât de slabă? Cred că tocmai am văzut un sac fără fund.Ea râse printre îmbucături.

-Totul e atât de minunat. Nu mi se pare că primesc destul. Își puse jos furculița. Ce urmează?Drew sorbi din vinul roșu, sec, care le-a însoțit masa, apoi se lăsă pe șapte, aprinzându-și o țigară. Printr-un rotocol de fum, el remarcă leneș:

-Orice-ți dorește inima.Din nou simți nodul strâns în stomacul ei. Ce dorea inima ei a simțit cu un fior subit, era bărbatul care stătea lângă ea. Mai mult decât orice pe lume, dorea să știe totul despre el - ce fel de copil a fost, cum era familia lui, ce a iubit, ce a urât.

- Ai spus că odată ai locuit în Franța. Ce vârstă aveai?

-Șaisprezece ani. Acela a fost anul în care am locuit cu mama mea. Vocea lui scăzu în mod vizibil.

- Atunci, părinții tăi sunt divorțați?El încuviință din cap, apoi avu un râs ușor, trist.

-O, da. Am petrecut mult timp din primii mei ani cu bunica mea. Era o mizantropă simpatică.Ochii lui se încrețiră, amintindu-și.

-Chiar dacă era un fel de pustnică, bunica a fost singurul lucru sigur, singurul lucru bun din viața mea. Când începusem să gândesc că întreaga lume a înnebunit, ea mi-a arătat nu numai cum să reușesc, dar și cum să mă ridic.

- Ea te-a crescut?Drew o studie pe Kate pentru un moment, pe deasupra marginii paharului său.

-Mai mult sau mai puțin. Cred că, într-un fel, am crescut singur între menajere și bone. Dar îi voi fi recunoscător pentru totdeauna. Cred că, dacă viața mea ar fi fost mai puțin complicată, aș fi fost mulțumit să mă las dus de curent.Însă pentru a supraviețui haosului, am învățat că am nevoie de ceva care să mă stoarcă suficient de tare, încât să-mi ia toată energia. M-am înfundat în computere și electronică. De-a lungul procesului am descoperit bucuria de-a trăi. Bunica m-a încurajat să mă arunc într-un proiect atât de total, în așa fel încât să nu rămână nici un loc pentru durere.Kate se cutremură la emoția pe care el încerca s-o ascundă.

- Unde te-ai dus după ce-ai plecat de aici? În același timp, Kate deja își regreta curiozitatea. El fusese atât de bine dispus; acum, vorbind despre copilăria lui, avea ceva tăios în vocea lui. Ea a continuat să sperie că povestea se desfășura într-un mod mai fericit.

- După aceea, am petrecut doi ani cu tatăl meu și cu noua lui soție. Drew privea fumul care se îndrepta spre cămin, și ochii lui se îngustară. După care, am fost din nou trimis departe. De data aceasta, la colegiu. A fost o ușurare. Pentru următorii patru ani, am petrecut fiecare vacanță într-un alt cămin.

- Și acum? Unde sunt părinții tăi astăzi? întrebă Kate moale, dorind să încheie discuția.

- Mama mea e pe undeva prin Europa, cu ultimul ei "prieteni". Tatăl meu s-a recăsătorit, pentru a patra oară. Aceasta -ultima - este mai tânără decât mine. Vocea se înăspri. Îi văd cât mai puțin.

- Îmi... îmi pare rău. El o privi, țintuind-o cu ochii lui furtunoși.

- De ce? Ea îi întâlni privirea și se forță să fie cât mai sinceră.

- Pentru că, atunci când te-am întâlnit prima dată, am bănuț că provii dintr-un mediu sănătos și cult. Mă gândeam cât de ușor a fost pentru tine să ajungi unde ești. Eu... nu mi-am dat seama niciodată că banii nu sunt o garanție pentru orice. El o studie pentru câteva momente lungi, tăcute. încet, încet, zâmbetul i se întoarse în priviri. El îi acoperi mâna cu a lui și ea-și ridică privirea pentru a-i întâlni lumina tandră din ochi.

- În mod sigur, nu e vina ta, Halloran. Și nu sunt surprins de prima ta impresie. M-am lovit de ea destul de des.

- Dar nu te-ai obișnuit niciodată cu ea, nu-i așa? El scutură din cap.

- Nu. Dar am învățat să mă joc cu ea. Ea își reaminti prima lor confruntare furtunoasă din biroul lui. Acum, ea realizează că el anticipase faptul că ea avea să îl respingă și a reacționat cu o fațadă de îngâmfare. Era armura lui protectoare. Proprietarul se întoarse cu căpșuni proaspete și, pe o tavă imensă, fructe și brânzeturi locale. Soția lui îl urmă cu o cană de cafea neagră, tare și o sticlă rece de șmăpanie. Drew chicoti.

- Asta va fi de ajuns, Halloran? Sau ai vrea să comand mai mult?

- O, Drew. Mă faci să mă simt ca un coș fără fund.

- Micuță Halloran, ești cea mai minunată, cea mai specială femeie pe care am cunoscut-o vreodată. În timp ce ea zâmbea, el adăugă: Chiar dacă mănânci mai mult decât majoritatea bărbaților.

- Oh! Numai pentru asta, am să mănânc și căpșunile tale.

- În regulă. Și ca plată, poți să-mi spui totul despre micuța Kate Halloran. Eu ți-am spus povestea vieții mele, acum mi-o spui tu pe a ta.

- Nu e nimic nemaipomenit de spus, rosti ea printre îmbucăturile de frișca bătută, minunat de pufoasă și căpșuni proaspete muiate în coniac. Mama mea a murit când aveam opt ani. Tatăl meu și cu mine ne-am unit forțele pentru a obține confortul. De atunci, am devenit inseparabili. Am făcut totul împreună -munca pe câmp, pescuitul în heleșteul din apropiere, popice, golf, jogging.

- Nu s-a recăsătorit niciodată? Ea scutură din cap.

-Tata? Nu cred că s-a uitat vreodată la vreo altă femeie după ce-a murit mama mea. N-a avut nevoie de nimeni altcineva. Mă avea pe mine.

Vorbea cu convingerea cuiva care nu admitea nici o îndoială că avea dreptate.

- Dar dragostea dintre un tată și o fiică nu e chiar la fel cu dragostea dintre un bărbat și o femeie. El recunoscuse strângerea gurii ei la cuvintele lui.

- Bănuiesc că, pentru cei mai mulți bărbați, n-ar fi fost destul. Dar tatăl meu și cu mine am avut ceva special. N-am avut niciodată nevoie de nimeni altcineva. Tata spune că un Halloran nu are nevoie de un altcineva, decât de propria-i forță a voinței.

- Și crezi asta?

- În mod absolut. Drew răsuci piciorul paharului său, privind fix în profunzimile aurii ale șampaniei franțuzești, ca și cum ar căuta un mod mai fin de a o contrazice. Privind în sus, văzu încrederea sfidătoare a bărbiei ei și se hotărî să o lase așa cum era. Nu merita să se certe în legătură cu asta. Cel puțin, nu într-o noapte atât de perfectă ca aceasta.

- Gata de plecare? Ea își goli paharul, simțind în mod plăcut o amețală ușoară și acceptând mâna lui. Îl complimentară pe proprietar și pe soția lui pentru mâncarea minunată, apoi se îndreptară de-a lungul cărării pătate cu argint înspre mașina lui. Lumina lunii strălucea în lăntișorul fin de aur de la glezna lui Kate. După ce o instala pe locul din față, Drew spuse:

- Tot am vrut să te întreb în legătură cu brățara de la gleznă. Ea zâmbi.

- A fost a mamei mele. Tata mi-a dat-o atunci când am împlinit șaisprezece ani. Mi-a spus că nu știa ce să-mi cumpere și dorea să am ceva special. Am purtat-o mereu de atunci. Drew întoarse cheia, apoi o trase pe Kate mai aproape și o sărută ușor înainte de a-i da drumul și de a băga mașina în viteză.

- Foarte sexi, Halloran. Tatăl tău are gust bun. La pensiune, în ușa ei, Kate se întoarse spre Drew cu un zâmbet visător.

- Aceasta a fost cea mai bună zi din toată viața mea. El îi ridică bărbia și-și frecă ușor buzele de ale ei. Aproape de buzele ei, el murmură:

- Poate că ce e mai frumos de abia acum începe.

Lipind-o de ușa, își îngropa fața într-o răvășeală de păr. Brațele lui au înconjurat-o, strângând-o lângă el. Mâna lui găsi clanța ușii, fără a-și ridica buzele de pe tâmpla ei, deschise ușa, apoi o ridică și o duse în cameră.

- Drew, chicoti ea. Lasă-mă jos.

- În regulă. O lăsă pe patul moale și se lăsă și el lângă ea.

- Drew...Buzele lui le cerșeau pe ale ei, într-un sărut care i-a consumat pe amândoi cu intensitatea lui. Buzele lui închise peste ale ei, fierbinți, flămânde, cerând. Era imposibilă ignorarea focului care se manifesta violent între ei. El își trecu brațele în jurul ei, aducând-o mai aproape de el, până când ea a simțit corpul lui lipit de al ei. Și totuși, nu era de ajuns.

Mâna lui mișcă volanul de dantelă al corsajului ei, ducându-l jos pe umăr, până când buzele lui au putut să atingă carnea sensibilă a gâtului ei. Cu un tremur, ea se mișcă în brațele lui, pielea ei furnicând-o de câte ori buzele lui o atingeau. Mustața lui moale trimitea flăcări prin nervii ei.

- Kate, oh, Kate, cât de mult te doresc. Vocea lui era un geamăt înăbușit din corpul ei. Tremurături ca de gheață de-a lungul șirei spinării alunecau, datorate plăcerii pe care ea o simțea. Era pentru prima dată când l-a auzit pe Drew Carlson spunându-i numele mic. El a făcut asta să sune ca o mângâiere tandră.

În întreaga ei viață, Kate niciodată înainte n-a trebuit să lupte împotriva propriei ei pasiuni. Nici un bărbat n-a făcut-o vreodată să dorească să-și încalce propriul cod de etică, până acum. Era din cauza acestei zile speciale, minunata rochie franțuzească sau bărbatul din brațele ei care făcea ca toate vechile argumente să pară răsuflăte și banale? Ar fi atât de ușor să uite pentru puțin timp, în brațele lui puternice, să ignore toate lucrurile care au făcut-o să rămână fidelă credinței ei că ar trebui să se păstreze pentru un bărbat special. Ea încercă să alunge vocea ce dorea s-o convingă de contrariu.

- Drew. Nu pot gândi. Eu - eu te vreau, dar nu vreau să fie așa. Te rog, nu pot gândi.

- O, Kate, nu gândi. Nu te opune. Doar lasă-mă să te iubesc. Acum.

Buzele lui se mișcau seducător de-a lungul pielii sensibile a gâtului ei, coborând înspre ridicătura pieptului ei de abia vizibil sub rochia afoă. Degetele lui încercară elasticul rochiei coborându-l până când buzele lui au putut să treacă peste vârful umflate. Valuri mici de plăcere păreau să se răspândească din adâncul ei. Ea își pierdu răsuflarea. Cu un mic geamăt, Kate se mișcă în brațele lui, incapabilă să oprească valul de pasiune care o ducea dincolo de marginea rațiunii. Buzele lui, atingerea mustății negre, degetele lui au excitat-o cum nici

un bărbat nu a făcut-o vreodată. Acum era dincolo de rațiune, dorind numai să satisfacă motivul care a făcut-o să se miște în brațele lui, gemând ușor și moale. El își descheie cămașa și o aruncă pe podea. Degetele ei erau încântate de părul întunecat care-i acoperea pieptul. Cu propria lor voință, mâinile ei îi mângâiau pielea goală, bucurându-se să-l simtă. Cu un geamăt de nerăbdare, el o trase mai aproape, mișcându-se peste ea. Ea făcu un ultim apel la rațiune.

- Drew, te rog, înțelege. N-am mai făcut-o niciodată. Tu ești - tu ești primul.

El o prinse de păr, studiindu-i ochii castanii, sticloși din cauza pasiunii.

Propria lui voce era răgușită, nuanțată de o emoție pe care o putea stăpâni cu greu.

- Bănuiam asta. El scutură din cap, făcându-și părul să se răvășească peste frunte, ca o mătase neagră. Nu. O știam. Și nu vreau să schimb ceea ce ești tu, Kate. Dar te vreau. Te vreau atât de tare, eu... nu cred că pot să mă opresc.

Ea respiră adânc și el a putut să simtă tremurul venit din adâncul ei.

- Și eu te vreau, Drew. Dar niciodată n-am vrut să se întâmple în felul acesta, înseamnă prea mult pentru mine. El înlemni. Vocea lui deveni mai aspră. Ea a putut auzi cum vocea lui a devenit tăioasă.

- Și tu crezi încă în căsătorie și fericirea veșnică după aceea?

Ea-și întoarse capul, luptându-se cu lacrimile care-i țâșneau din ochi și amenințau să se reverse. Cu duritate, Drew îi prinse bărbia și o forță să-l privească în față. Văzând strălucirea lacrimilor reținute în ochii ei prea strălucitori și prea luminoși, atingerea lui deveni mai blândă.

- Nu plânge, micuță Katie Halloran. N-aș putea suporta asta. Voi pleca. Și vom spune că nu s-a întâmplat nimic. Cu o mare tandrețe, își frecă buzele de ale ei, apoi se ridică în picioare, își luă cămașa de jos și ieși repede din camera ei.

Ea-și întoarse fața în pernă și ascultă cum se trânti ușa în urma lui.

CAPITOLUL 8

- Halloran! Avem numai o oră ca să ajungem la Orly. Avionul pleacă la prânz.

Drew se trezise cu o voce răgușită de whisky. Suna de parcă și-ar fi petrecut noaptea bând, dar Kate bănuia că luase o răceală în aerul rece al nopții. Îl auzise plimbându-se pe verandă multe ore, până dimineața. Azi era într-o stare proastă.

- Încerc, Drew. Numai că nu pot să bag toate lucrurile acestea în bagaj.

- Ține. Intră în dormitorul ei, aducând o cutie și o frânghie solidă, lungă. Tu termină de împachetat. Eu voi avea grijă de celelalte.

După ce Kate se întoarce, Drew ridică o sacoșă și înjură. Ce e înăuntru? El aruncă o privire în sacoșă.

- Halloran, ce e tot gunoiul ăsta?

- Gunoi! Ea roși în timp ce el ridică o cutie de lemn, ușor turtită, pictată cu frunze aurii.

- Aceasta se întâmplă să fie o casetă antică de scris scrisori. Am admirat-o jos în salonaș și doamna Dumas a insistat s-o iau.

- Și ce poți face cu ea?

- Am acasă locul perfect pentru ea.

- Pariez. El scotoci mai departe în sacoșă. Și asta? Ea tresări.

- E un borcan de murături de demult. Îl urmăream pe domnul Dumas aranjând florile în el, în grădină și a dorit să-l iau acasă ca suvenir. La încruntătura lui Drew, ea adăugă: Ei, nu puteam să-i rănesc sentimentele, nu-i așa?

- În mod sigur, nu. Nici nu m-am gândit la asta. Și nu s-a oferit și să arunce toate acestea pe un catâr de povară ca să le care până la aeroport?

- O, fii cinstit, Drew. Faci prea mare caz din asta. Ne vom descurca.

- Nu, Halloran. Tu te vei descurca. Dacă le vrei, tu ai să le cari. Tot ce voi face va fi că le voi împacheta. Restul e al tău.

- Bine. Se întoarce cu spatele la el și continuă împachetatul.

Îi studie spatele rigid pentru o clipă, apoi se duse la treaba lui.

În timp ce Jean Paul și șoferul se zbăteau cu bagajele, Drew și Kate îi căutau pe gazde pentru a le oferi mulțumirile lor pentru confortul oferit în timpul șederii în minunata lor locuință. Doamna Dumas o strânse pe Kate la pieptul ei și murmură într-o engleză stricată.

- Ești ca și a mea. Aceasta este casa ta, ori de câte ori ești în Franța. Vei reveni, nu? Kate zâmbi și o sărută pe obraz.

- O, sper. Bătrânul domn își scoase pălăria și îi strânse mâna în mod solemn, apoi, într-o izbucnire rară de afecțiune, o îmbrățișa cu căldură, după care făcu un pas înapoi, jenat de manifestarea lui. Trăsăturile lui Drew erau perfect liniștite, neafișând nici o expresie, în vreme ce privea scena.

În timp ce limuzina se îndepărta, Kate se întoarce și continua să facă cu mâna, până îi pierdu din vedere.

- Îmi pare rău că n-am avut șansa să-ți arăt Parisul, murmură Jean Paul în mod dramatic. Kate întâlni ochii aprinși ai lui Drew pentru o clipă, apoi își întoarce privirea.

- Ei, poate vei reveni, suspină Jean Paul. E păcat să vii atât de departe și să nu încerci plăcerile pe care le poate oferi țara noastră.

Cu un zâmbet misterios jucându-i pe buze, Kate se întoarse să privească ținutul minunat din provincie, care trecea alunecând prin fața ferestrelor mașinii, amintindu-și cât de frumos arăta din balonul cu aer fierbinte.

La aeroportul Orly, Kate refuză să permită verificarea pachetelor ei laolaltă cu bagajele.

- Lucrurile acestea sunt prea fragile, Drew. Nu vreau să le știu aruncate tot în felul acesta. Le voi duce eu singură la bord.

Ridicându-și sfidător bărbia, ea se îndepărtă bocănind din tocurile înalte ale pantofilor, trăgând servieta după ea, o sacoșă mare de cumpărături și o cutie legată cu frânghie. Drew o privea cum se luptă, hotărât să n-o ajute, știind totuși că va fi înfrânt chiar înainte de a avea vreo șansă.

- Dă-mi-o. El apucă cutia greoaie din mâna ei.

- Mulțumesc. În timp ce așteptau la coada lungă, Drew se întinse după sacoșă.

- Aș putea s-o iau și pe asta.

- Ți-am spus că mă pot descurca. El își aplecă buzele spre urechea ei.

- Nu face o scenă, Halloran. Doar dă-mi geanta cu gunoi.

Ca și cum i-ar face o mare favoare, ea-i întinse sacoșa.

- Nu este gunoi.

- Bineînțeles că nu. O cutie veche și turtită și un borcan de murături. La ce m-am gândit când le-am numit "gunoi"? Ea găsi un singur scaun și-l privea pe Drew care se rezema posomorât de perete, așteptând anunțul pentru îmbarcare.

Când în sfârșit s-au instalat la bord și avionul decolase, Kate se lăsă pe spate, ușurată că, pentru câteva ore, urmau să stea comod. Încă trebuiau să se lupte cu toate bagajele astea la New York și din nou când vor ateriza la San Francisco.

Drew își desfăcu centura de siguranță, aprinse o țigară, scoase încet fumul, apoi se aplecă spre ea.

- Aseară am avut o grămadă de timp să mă gândesc. Și mi-am dat seama care e problema ta, Halloran.

- Problema mea? El urmărea cum se ridică fumul, apoi se întoarse s-o studieze.

- Da. Încăpățânarea ta de nu a face dragoste cu mine.

- Drew, șuieră ea printre dinții strânși. Credeam că vom uita că toate acestea s-au întâmplat vreodată.

- Știu că am spus asta aseară. Dar asta e pentru binele tău. Problema ta reală se datorează acelei relații complet ireale pe care ai avut-o în toți anii aceștia cu tatăl tău.

- Ireală!

- Coboară-ți vocea. El se aplecă mai aproape, savurându-i parfumul și pentru o secundă, se simți depășit de dorința pe care ajunsese s-o recunoască de câte ori era prea aproape de ea. L-ai pus pe un piedestal, Halloran. Tatăl perfect. Bărbatul care nu s-a uitat niciodată la o altă femeie, după ce a murit dragostea vieții sale. L-ai făcut mai mare ca viața. În mod clar, nici un bărbat, niciodată, nu se va putea compara vreodată cu el în ochii tăi.

- Asta e ridicol!

- Este? El trase adânc aer în piept, apoi se lăsă pe spate, lăsând vorbele s-o pătrundă. Ochii ei se îngustară.

- Înțeleg. Și toate astea - această venerație pentru un erou mă face incapabilă să am o relație cu un bărbat - sau, mai exact - cu tine. Asta este? El zâmbi răutăcios.

- Ești o femeie isteată. Știam că-ți vei da seama ce anume vreau să zic.

- Da, îmi dau seama. Drew, ești dezgustător. El își răsuci capul la tonul ei furios.

- Ți-a trecut vreodată prin cap că s-ar putea să nu doresc să mă stabilesc pentru ceva mai puțin decât dragoste, fidelitate și căsătorie, toate acestea pentru un singur bărbat?

- Oh, Halloran, ești foarte aproape de o dezamăgire. El îi întâlni privirea sigură și ea își dădu seama că nu glumea. Sinceritatea îi era clară. Știi câte dintre idealurile tinereții s-au economisit pentru acel unic bărbat perfect, numai pentru a se afla într-un divorț câțiva ani mai târziu. Pentru ce s-au economisit?

- Mi-a ajuns cinismul tău, Drew. Vocea ei coborî cu o nuanță de mânie. Acum, după ce am ascultat divagațiile tale, am să te pun la curent cu câte ceva din ce gândesc eu. Buzele lui se încrețiră într-un zâmbet pe jumătate.

- Am și eu o problemă?

- În mod sigur ai. După ce mi-ai povestit despre părinții tăi, mi-am dat seama de ce ești atât de sceptic față de dragoste și căsătorie. Bănuiesc că este natural să te îndoiești că o căsătorie poate supraviețui după toate prin câte ai trecut, dar ești atât de hotărât să crezi că o relație nu poate dura, încât nici măcar nu vrei să încerci. Dai impresia că tu crezi că lumea ar trebui doar să treacă prin viață apucând plăcere sau dragoste oriunde o poate găsi, pentru că s-ar putea să nu mai dai de ea niciodată. El își stinse țigara cu o mișcare furioasă.

- Mulțumesc, domnișoară Halloran, pentru cursul tău răsunător de psihologie amatoare.

- Și ce a fost ce mi-ai dat tu cu câteva minute mai devreme? Tu poți să dai, dar nu poți să primești, Drew.

- În -regulă, Halloran. Las-o baltă. De acum încolo, subiectul e închis.

- E perfect pentru mine.

Ea se întoarse, privind afară pe hublou, simțind mușcătura vorbelor lui. Să-i sugereze că ea și-l imaginează pe Paddy mai mare decât viața. Eroul ei. Ridicol! Și aluzia aceea cum că nici un bărbat nu s-ar putea vreodată compara cu tatăl ei. Ea-și strânse pumnii. Asta e ceea ce a făcut în toți anii ăștia? A comparat orice băiat și bărbat pe care l-a cunoscut, cu Paddy?

Își închise ochii de durere. încetul cu încetul, începu să retrăiască ziua anterioară. Minunata provincie, rochia aceea vrăjită care a transformat-o într-o pariziancă, apoi plimbarea cu balonul. Drew a făcut toate astea numai pentru ea. Ieri mă gândeam că-l iubesc.

Își deschise ochii și-și aruncă privirea asupra bărbatului de lângă ea. Drew avea câteva hârtii împrăștiate pe măsuța-tavă din fața lui. Părea adâncit total în raportul ei. Privirea îi alergă înfometată peste trăsăturile lui, sorbind din ochii negri, îngustați, mustața care îi atinsese ușor pielea când o sărutase, gura fermă.

Ca și cum i-ar fi simțit privirea, el se întoarse. Instantaneu, ea-și coborî ochii. Îl simți cum o studiază, dar refuză să-și ridice privirea. Obrajii îi ardeau.

Dacă mă uit acum la el, îmi va citi gândurile. Va ști ce simt. Și dacă Drew va descoperi vreodată cât de mult țin la el, va fi în stare să profite de asta. Singura soluție este să păstrăm relația noastră strict ca o relație de afaceri.

Drew o studie câteva momente lungi și tăcute, înainte de a se întoarce la hârtiile lui. Cuvintele erau neclare. Tot ce putea să vadă era un nor de păr castaniu, împrăștiat ușor pe perna ei, ochii atât de inocenți în adâncurile cărora voia să se scufunde și buzele care l-au chinuit.

În timpul lungului zbor către casă, atât Drew cât și Kate au reușit să rezolve o mulțime de probleme, Era ca și cum ar fi găsit amândoi un mod de a reține potopul de senzații. Munca grea. Acesta era răspunsul.

Schimbarea avioanelor la aeroportul J.K.F. din New York a fost o învâlmășeală înnebunitoare pentru a căra bagajul suplimentar al lui Kate de la o poartă la alta. La aeroportul internațional din San Francisco a fost o nouă alergare în același ritm frenetic. În cele din urmă, Drew o lăsă în apartamentul ei, Kate simțindu-se complet ostenită. Când el puse jos ultimele ei bagaje, ea se prăbuși pe un scaun. Drew îi studie figura mică ce se lupta cu o tendință de schimbare. El susținuse un ritm înnebunitor în această călătorie de afaceri. A împins-o în mod neîndurător. Niciodată înainte nu și-a dorit să aibă grijă de cineva în felul în care dorea să aibă grijă de ea. Era o ironie. N-a cunoscut niciodată o persoană atât de sigură de sine, atât de capabilă să aibă grijă de ea însăși. Și totuși, dorea să își încolăcească brațele în jurul ei și să o îmbrățișeze strâns și să-i spună să-și ia liber următoarele zile, pentru a-și reveni de pe urma călătoriei extenuante.

În loc de asta, el îi spuse repezit:

- Noapte bună, Halloran. Ne vedem dimineață. Ea nici cel puțin nu s-a ridicat pentru a-l conduce.

- Da. Noapte bună.

Kate îl sună pe tatăl ei și rămase surprinsă de forța și veselia din vocea lui. Se întărise pentru o luptă, așteptându-se ca Paddy să se plângă în legătură cu asistenta numită Tiran care l-a îngrijit și de dieta ușoară pe care i-a prescris-o medicul. În loc de asta, el îi vorbi entuziasmat de mesele excelente pe care le avea, de puterile lui uimitoare de refacere și de faptul că doctorul în fine l-a declarat sănătos, i Kate închise telefonul încrețindu-și fruntea întrebătoare. Acesta nu vorbise ca Paddy pe care îl cunoștea ea. Ceva nu era în regulă. Pur și simplu, el încerca să-și ascundă nefericirea. În acest week-end, va merge la Carmel să vadă despre ce e vorba.

Săptămâna trecu agitată de muncă. Drew părea împins de obsesia de a convinge consiliul de conducere de fezabilitatea achiziționării fabricii din Paris.

- Halloran. Vino în biroul meu. Ea se așază pe marginea scaunului care-i fusese arătat și ascultă, cu mânie crescândă, cum el își strigă instrucțiunile.

- Martha a terminat adunarea și copierea tuturor rapoartelor noastre pentru consiliul director. Acum, am nevoie de la tine de ideea personală. Ea ridică o sprânceană.

- Idee personală?

- Tu ai văzut la fața locului care sunt operațiunile în Franța. Vreau să iei rapoartele acestea și să le pui într-o ordine corespunzătoare, începând cu beneficiile financiare pentru firma noastră. El îi aruncă o privire neclintită.

- Consiliul se întrunește vineri. Vreau să fii cu mine la această întrunire. Mai întâi, departamentul legislativ își va prezenta argumentele pro și contra realizării afacerii. După aceea, va veni rândul meu. Vreau întreaga ta atenție în timp ce departamentul legislativ își face prezentarea. Dacă există ceva ce noi am omis, notezi pentru mine. Judecând după atitudinea celor de sus, va fi o luptă grea să convingem consiliul pentru a aproba afacerea.

- De ce?

- Cred că cele două guverne sunt primele obstacole. Instabilitatea economiei franceze din acest moment face ca această afacere să fie o aventură. Și apoi, bineînțeles, mai sunt consiliile pe care le cere guvernul francez. Ea îl studie cu atenție, observând liniile de oboseală din jurul ochilor.

- De ce asta e atât de important pentru tine, Drew? El dădu din umeri.

- Sunt convins că va fi ceva bun pentru firmă. Îi întinse un dosar gros: treci peste astea cu atenție. Subliniază orice problemă unde prezentarea noastră poate fi slabă. După aceea, pregătește un memoriu pentru mine, pentru a-l studia înaintea întâlnirii consiliului.

Înainte ca ea să traverseze camera, el deja cerea o convorbire interurbană. Se opri la ușă, ca să-l privească un moment. De când s-au întors din Franța, părea că fusese scoasă complet din mintea lui.

La întâlnirea consiliului, Drew printr-o ușoară mișcare a capului, el își exterioriza neplăcerea la auzul frazei ce fusese rostită de către vorbitor.

Interesul lui Kate se ascuți. Vorbitorul folosise expresia "asociere într-o aventură". Căutând cu degetul în carnetelul ei, verifică termenul din punct de vedere legal, apoi începu să scrie repede.

Între timp, Drew se ridică în picioare pentru a-și face prezentarea și Kate îi înmâna un memoriu detaliat. Studiindu-I pentru o clipă, el încuviință din cap, trase concluziile și începu să vorbească. Cum își încheie prezentarea, el adăugă:

- Francezii intenționează să inunde piața internațională cu terminale la preț foarte scăzut. Avem o ocazie bună de a scoate profit, dacă suntem incluși în producția lor. Aceasta înseamnă nu numai un profit financiar, ci și o șansă de a arăta lumii, în același timp, calitatea muncii noastre. Oricum, pentru că trebuie să lucrăm cu atâtea reguli și regulamente guvernamentale, cred că ar trebui să luăm în considerare, în mod serios, sugestia departamentului legislativ, de a considera aceasta drept o asociere într-o aventură. Firma noastră, bineînțeles, va avea în continuare anumite drepturi de aprobare, dar acțiunile vor fi împărțite în mod egal atât în capital investit, cât și în profituri.

Era liniște în încăperea când Drew se așeză. Apoi, capetele au început să se întoarcă, murmure de aprobare zumzăiau înainte ca președintele consiliului să ceară comentariile și întrebările. În final, președintele ceru să se voteze și aprobarea pentru aventura franceză a fost unanimă.

Drew era strălucitor când o luă de cot și o conduse afară din încăperea.

- Nemaipomenit, Halloran. Absolut nemaipomenit. Cum ai reușit să prinzi chestia aia? Ea zâmbi, încă surprinsă de cât de ușor a fost câștigată lupta.

- Unul dintre asistenții de la legislativ părea neliniștit de termenul "asociere într-o aventură". Mi-am dat seama că nu voia să ne dea nici un fel de muniție. Când am căutat termenul, am știu că nu avea să mai fie un joc de noroc din partea consiliului dacă aprobau termenul.

- Doamnă, restul zilei de azi ești liberă. Era încântată.

- Minunat. Mor de nerăbdare să-l văd pe tatăl meu. A avut o comoție ușoară, în anul acesta și nu s-a întors demult de la spital.

- Înțeleg. El o prinse de braț. Și eu am să merg în peninsula Monterey. Te voi duce la ferma tatălui tău. Ea se opri o clipă, luând în considerare propunerea.

- În regulă. Dă-mi o oră să mă duc acasă și să mă schimb.

Drew părea să se simtă bine. Porsche-ul se deplasa cu viteză pe autostrada de pe coastă, înghițind milele.

Kate se lăsă pe spate pentru a se bucura de peisajul minunat care zbura pe lângă geamurile mașinii. Atât de mult timp ea făcuse această călătorie cu un fel de spaimă. Acum, tatăl ei era acasă. Serviciul ei mergea bine. Avea un week-end întreg să se relaxeze, să se plimbe pe terenul familiar, să doarmă în patul ei din copilărie. Se trezi dintr-o dată întrebându-se ce va spune Paddy despre Drew. Nu că ar fi avut vreo importanță. Nu era altceva decât șeful ei. Asta era tot ce va fi vreodată. După muncă, nu au nimic altceva în comun.

- Ai vorbit cu tatăl tău de când te-ai întors de la Paris? Tonul impersonal al lui Drew îi străpunse gândurile.

- Da.

- Și cum ți s-a părut? Ea se agită.

- Mi s-a părut bine. Într-o stare foarte bună.

Drew îi privi fața ce arăta aproape posomorâtă.

- Asta nu te face fericită?

- Ce? O, da. Bineînțeles că sunt fericită! De ce n-aș fi?

- Nu știu, Halloran. Jumătate din timp, nu pot să-mi dau seama ce e cu tine.

Când au ajuns la terenul unduitor care marca granița vastei proprietăți Halloran, Drew observă luminița ce dansa în ochii ei.

- Acesta este pământul nostru, spuse ea dintr-o suflare. O iei la stânga la intersecția asta și urmezi drumul de țară vreo cinci mile.

Acrii întregi de șiruri perfecte de copaci verzi, așezați în carouri geometrice, se întind pe toată suprafața. Trecând pe lângă un chioșc cu fructe, Kate îi făcu cu mâna tinerei fete din spatele tejghelei.

- Asta obișnuiai să faci? o întrebă Drew încet.

- O, da. Fiecare fermă are cel puțin un mic chioșc. Paddy obișnuia să mă lase să separ profitul.

- Paddy?

- Tatăl meu. Majoritatea timpului e "tata" și Paddy când sunt supărată sau tandră, sau când îmi aduc aminte de el. El îi privi fața.

- Tu, Halloran - tandră? La încruntarea ei bruscă, el schimbă subiectul: Nu m-am gândit să te întreb asta. Ți place să mănânci avocado?

Kate își lăsă capul pe spate și râse.

- Aș fi dezmoștenită dacă nu mi-ar plăcea. Ai nevoie de cincizeci de rețete pentru prepararea unui avocado? Le am pe toate.

O casă întinsă, cu cercevele albe le ieși în față. întorcând Porsche-ul pe aleea circulară, Drew claxona imediat ce ajunseră în fața unei verande înguste.

- Kate! Paddy Halloran apăru de pe verandă, legănându-se și grăbindu-se să coboare scările, pentru a o îmbrățișa.

- Kate. Nu mi-ai spus că vii.

- Am vrut să-ți fac o surpriză, Paddy. Ea se dădu un pas înapoi, lăsându-și privirea să-l studieze cu atenție. Arăți minunat!

- Ți-am spus că mă simt bine. își aruncă privirea asupra bărbatului care tocmai cobora din mașina sport joasă. Cine-i acesta?

- Tati, aș vrea să-l cunoști pe șeful meu, Drew Carlson. Drew, tatăl meu, Patrick Halloran. Cei doi bărbați își strânseseră mâinile, măsurându-se unul pe altul cu prudență. Kate își reaminti de comentariul lui Drew despre tatăl ei, mai-mare-ca-viața. Ce au văzut bărbații ăștia de au luat poziția asta de atac?

- Kate. O femeie blondă, drăguță, cobora în grabă scările spre ei, întinzându-și mâna.

- Bună, Maggie. Acesta este șeful meu, Drew Carlson.

- Maggie Cole, spuse femeia, acceptând strângerea fermă de mână a lui Drew.

- Ei, Kate, ce crezi despre tatăl tău? Nu arată minunat? Kate zâmbi.

- Chiar mai bine decât minunat. Nu știu ce ai făcut, Maggie, dar Paddy n-a arătat așa de bine de luni întregi. Maggie se întoarse spre Drew.

- Rămâi pentru cină, nu-i așa, Drew? Am pregătit o friptură. E gata.

Kate gemu în sinea ei. Îl voia pe tatăl ei numai pentru ea. Și dorea să scape de Drew cât de repede posibil. Nu fusese vorba ca el să rămână.

- Mulțumesc, Maggie. E într-adevăr drăguț din partea ta. Mi-ar face plăcere.

Patrick Halloran își trecu brațul plin de afecțiune peste umerii fiicei sale și, împreună, urcară scările spre casă. Drew îi urma, ducând bagajul de o noapte al lui Kate.

- Iau eu asta. Kate se îndreptă spre camera ei cu geanta.

- Oh, Kate, spuse Patrick dintr-o dată, tușind. Va trebui să pui geanta în dormitorul liber.

- De ce? Ce nu e în regulă cu vechiul meu dormitor?

- Nimic. Dar îl folosește Maggie. El își privi asistenta pentru o clipă, apoi adăugă: Am vrut să fie mai aproape de mine, în cazul în care aveam nevoie de ceva în timpul nopții.

- Înțeleg. Kate părăsi camera prea repede pentru a observa privirea ce se schimbă între Patrick și Maggie. Drew risipi tăcerea penibilă.

- Friptura aceea miroase minunat, Maggie. Ea îi zâmbi pentru a-i mulțumi și se grăbi în bucătărie.

- A fost nemaipomenit, Maggie, spuse Drew. Patrick e un bărbat norocos. Ești o bucătăreasă foarte bună.

- E bună la toate. Paddy îi făcu lui Maggie cu ochiul, în timp ce ea îi turna ceaiul. Kate privea scena în tăcere. Drew se lăsă pe spate, complet relaxat.

- Vă deranjează dacă fumez?

- Deloc, spuse Paddy, împingând spre el o scrumieră. Cât timp rămâi, Kate? o întrebă Patrick.

- Numai până duminică. Drew se duce la casa lui de pe Șoseaua Mila 17. O să se oprească să mă ia pe drumul de întoarcere. Își ridică privirea dintr-o dată: De ce, Paddy? Stric niște planuri?

- Kate, tu nu poți strica niciodată planurile mele. Tatăl ei își dresă vocea. Ea observă că făcea asta de multe ori.

- E numai... Maggie și cu mine am invitat mâine seară niște prieteni ca să jucăm cărți. Sper că nu te vei plictisi.

- Nu vorbi prostii, Paddy. Ea privi spatele lui Maggie în timp ce se îndrepta spre bucătărie pentru a aduce plăcinta cu mere proaspăt coaptă. Întotdeauna m-am simțit bine cu amicii tăi. Cine vine? Jed și Lander? Jerry?

La menționarea vechilor lui prieteni, Paddy râse.

- Știi că lor nu le plac jocurile de cărți civilizate. Nu, i-am invitat pe Dave și Karen Crain.

- Tânărul cuplu care a cumpărat ferma familiei Adam?

- Ei sunt. Oameni de treabă. Au fost pe aici de două ori în săptămâna asta.

- Oh, Patrick, spuse Maggie în timp ce-l servea cu o bucațică de plăcintă, am uitat să-ți spun ce mi-a spus Karen în după-amiaza când a trecut pe aici. Maggie începu să relateze un incident caraghios ce se petrecuse la ferma învecinată. Kate stătea foarte liniștită, privindu-i pe tatăl ei și pe Maggie, chicotind ca doi școlari. Sau doi îndrăgostiți, se gândi ea dintr-o dată.

Deveni conștientă că Drew o studia. Cât a lăsat să se vadă pe față? Ridicându-se repede, ieși din încăpere. Un moment mai târziu, Drew se scuză și o urmă.

- Trebuie să plec acum, Halloran.

- Te conduc la mașină. El își luă rămas bun de la tatăl ei și de la Maggie, apoi ieși afară. Încă nu era chiar întuneric, era momentul acela dintre zi și seară, când brizele mor și natura devine liniștită și se odihnește, în așteptarea nopții.

Drew mergea în tăcere lângă Kate, simțind confuzia și durerea ei, la fel de acut, ca și cum ar fi fost ale lui. La mașină se întoarse spre ea.

- Ai avut dreptate. E un tip ca lumea. Ea încuviință din cap.

- Și Maggie e o doamnă drăguță. El îi luă mâna. Era rece.

- Halloran, ai vrut pe cineva care să aibă grijă de el. Trebuie să admiți că ea într-adevăr are. Și el arată de parcă ar înflori sub atenția ei.

- Um-hmmm. Tabloul sănătății. El îi ridică bărbia. Spaima din ochii ei îl făcu să-și dorească s-o strângă în brațe. În loc de asta, el murmură:

- Tu nu dorești cu adevărat să-l vezi slab și în mizerie.

- Bineînțeles că nu.

- Atunci zâmbește, Halloran. Cel puțin pentru binele lui. El își trecu buzele ușor peste ale ei, apoi se trase la fiorul subit de dorință. Ne vedem duminică după-masă. Kate rămase în picioare câteva minute lungi, privindu-i mașina cum se răsucește și se întoarce pe drumul de țară care ducea înapoi la autostradă.

Când se întoarse înauntru, Paddy o ajuta pe Maggie să încarce mașina de spălat vase. Râdeau împreună de o glumă a lor.

Simțindu-se mai singură decât se simțise vreodată în viață, Kate se scuză, spunând că e prea obosită pentru a le fi o bună companie. Apoi, plecă trecând pe lângă vechiul și familiarul dormitor și se închise în camera de oaspeți.

CAPITOLUL 9

La sunetul mașinii lui Drew, cei trei ieșiră în verandă. Căldura crescuse în mod nefiresc și Kate scotocise în cufărul ei cu vechituri după o pereche de pantaloni tăiați și un tricou pe care scria: INVITĂ UN AVOCADO LA PRÂNZ, în picioare purta o pereche de teniși de culoare gri care arătau ca și cum ar fi gata să se dezmembreze în orice clipă. Părul des, roșcat, îi cădea pe umeri într-o masă de bucle încâlcite. Fața ei, nemachiată, era plină de pistrui de la week-end-ul petrecut la soare.

Imediat ce Drew coborî din mașină, el și Paddy își strânseseră mâinile și, încă o dată, părură să se măsoare unul pe altul. Apoi, ca și cum i-ar fi plăcut ceea ce a văzut, Paddy spuse:

- Kate mi-a povestit că muncești foarte mult. Mi-a spus că ai reușit să convingi CI. de ideea reunirii forțelor cu fabrica franceză pe care" ați vizitat-o voi doi.

Drew își lăsă privirea să treacă încet peste Kate, înainte de a-i flutura un zâmbet pe buze.

- A uitat să-ți spună că ea a fost cauza pentru care am câștigat. Patrick și Maggie o țintuiră surprinși pe Kate.

- Cred că a uitat să menționeze acest mic amănunt. Patrick se întoarse spre Drew. De ce nu-mi poți spune tu?

- A fost destul de isteată ca să prindă un punct slab în prezentarea departamentului nostru legislativ. Un punct slab care a făcut exact diferența, atunci când a fost supus la vot. A fost o sclipire de geniu. Kate roși și își aruncă geanta pe locul din spate al mașinii lui Drew.

- Mai bine am pleca. Avem un drum lung de făcut. Maggie se apropie și o îmbrățișă pe Kate cu afecțiune.

- Mă bucur că drumul tău în Franța s-a terminat cu bine, Kate. Și nu te îngrijora în legătură cu tatăl tău. Îți promit să am grijă de el. Cu dificultate, Kate îi întoarse îmbrățișarea. Patrick își aruncă brațele în jurul fiicei sale într-o îmbrățișare uriașă de urs. Apoi, lovind-o cu pumnul în umăr, o cicăli:

- Acum ia-o mai încet, Kate. Cred că muncești prea mult.

- Nu te îngrijora pentru mine, Paddy Halloran, spuse ea sever. Tu să ai grijă doar să continui ce ți-a recomandat medicul. Cu un ton mai moale, ea adăugă: Ne vedem în curând, tati.

În timp ce se îndepărtau, Kate se întoarse să le facă cu mâna și o observă pe Maggie apropiindu-se de Paddy și lăsându-și mâna pe umărul lui. Kate își întoarse ochii și începu să privească în mod insistent culorile câmpiilor din jur.

Drew privea imaginile care dispăreau în oglinda retrovizoare, apoi se întoarse să studieze figura solemnă de lângă el.

- A fost plăcută vizita?

- Ummm. Drew își aprinse o țigară, apoi își înclină capul, privind-o:

- Ești îngrozitor de tăcută, Halloran.

- Doar obosită, bănuiesc.

- După un week-end cu mâncare gătită de Maggie, mă așteptam să te îngrași. Dar, dacă nu asta, arăți chiar mai slabă. Vorbele i-au fost răsplătite cu tăcere.

- Îmi place ținuta ta, Halloran. Cred că e ținută veche de internat.

Ea nu-i răspunse la tachinare.

- Uh-oh. Cred că e ceva serios. N-ai de gând nici să te cerți? Ea-și ridică bărbia mai sus, permițând vântului să-i prindă părul și să i-l răvășească. Cum intră pe autostradă și opri mașina la un popas, Drew se întinse și apucă o șuviță de păr.

- În regulă, Halloran. Vorbește-mi. Spune-mi ce nu e în ordine.

Se simți ușurat să vadă sclipirile familiare care apăreau în ochii ei.

- Nu e nimic în neregulă, Drew. Aș vrea să ajung în apartamentul meu. Am lăsat o grămadă de treburi neterminate pentru a face excursia asta fără rost. Și acum, dacă nu te superi, aș vrea să-mi rezolv problemele înainte de a mă întoarce mâine la lucru. Era o nuanță de râs în vocea lui.

- Excursie fără rost. Acestea sunt singurele cuvinte pe care le-am reținut din întregul discurs. El rânji. Haide. Spune-i lui tăticu.

- Nu ești tăticul meu! Și nu e nimic de spus. Ea își scutură capul. Și acum, ai vrea, te rog, să mă duci acasă?

- În mod sigur va trebui să facem ceva în legătură cu acest temperament. El o prinse de bărbie, ridicându-i fața înspre el. Râsul dispăruse din vocea lui. Ochii i se îngustară, devenind periculos de strânși. Privirea lui trecu repede peste gura ei. Și ai dreptate în legătură cu acest lucru. În mod sigur, nu sunt tăticul tău.

Dintr-o mișcare ușoară, o trase spre el și-i acoperi buzele cu un sărut arzător.

Furioasă, ea se luptă împotriva lui. Zbaterile ei doar îi alimentară lui hotărârea și brațele o înconjurară, lipind-o încet de el. Cu buzele lângă ale ei, el mârâi:

- Ai putea la fel de bine să încetezi să te lupti cu mine și să încerci să te bucuri, pentru că am de gând să te sărut cu sau fără permisiunea ta.

Pentru câteva secunde lungi, ea rămase nemișcată, în timp ce buzele lui le cerșeau pe ale ei. Treptat, el o simți întinzându-se spre el, chiar dacă mâinile ei continuau să-l apese pe piept. Imediat ce îi simți acceptarea, buzele lui peste ale ei se înmuiară. Cu vârful limbii, el trase conturul gurii ei și o simți cum își reține brusc respirația. Își întinse palmele pe pieptul lui și îi simți căldura corpului prin cămașă. Cu dinții, o mușcă ușor de buza de jos. Ea își trecu brațele în jurul mijlocului lui, trăgându-l mai aproape. Buzele lui se deschiseră pentru a-i chema limba între ele. Imediat ce sărutul se intensifică, mâinile ei îi alunecară sub cămașă pentru a mângâia pielea spatelui lui.

Drew îi luă fața între mâinile lui și, cu tandrețe, îi sărută pleoapele, nasul și buzele. îi studie fața ștregărească. Așa ca a unui copil. Dar ea era o femeie, și el era conștient de dorința femeii care ardea sub atingerea lui. Dacă ar fi avut răbdare... Dacă n-ar fi împins-o prea repede...

- Ai două posibilități. Ochii ei se deschiseră larg, studiindu-l.

- Putem merge la mine, sau ne putem opri undeva să luăm cina.

- Cum?

- Asta e. Primești sau refuzi.

- Ceva posibilități. Ea se opri, apoi, dintr-o dată, începu să râdă. Sunt moartă de foame. Hai să ne oprim pentru cină.

- Atât de mult pentru magneticul meu sex-appeal, murmură el. În regulă, Halloran. E cină. Cu încă un sărut rapid, el întoarce Porsche-ul pe autostradă.

Stăteau într-un separeu liniștit din restaurant privind coasta acoperită de stânci. Valurile se izbeau de țărm, aruncând sus, în aer, o ceață de picături.

- Nu înțeleg cum poți să fii atât de flămândă după ce o bună bucătăreasă ca Maggie te-a hrănit tot week-end-ul. Ea se opri, apoi privi în jos.

- Nu mi-a fost foarte foame până acum.

- Și totuși, Maggie e o bucătăreasă bună. Nu ești de acord?

Fața lui Kate era fără nici o expresie.

- Da. Foarte bună.

- Dar nu-ți place de ea. Era o simplă constatare. Ea se cabra.

- Greșești, Drew. Îmi place Maggie.

- În regulă. Dar nu-ți place ca ea să trăiască în casa tatălui tău. Ea roși.

Drew îi atinse mâna.

- E ca și cum l-ai urmări pe eroul tău cum se transformă într-un biet bărbat, nu-i așa? Ea își trase mâna deoparte.

- Halloran, el este un bărbat. El are dreptul să dorească să-și împartă viața cu o femeie.

- Faci prea mult caz din asta, Drew. El zâmbi cu indulgență.

- Halloran, încetează să negi ceea ce simți. Vorbește-mi despre asta. Spune-o cu voce tare. Ea scutură din cap și privi în jos, la farfuria ei.

- Totul va părea atât de prostesc.

- Îți promit să nu râd. Chelnerița le luă farfuriile și turnă cafeaua. După ce plecă, Kate întâlni privirea lui.

- Maggie a preluat camera mea. Și în tot acest week-end, am simțit ca și cum mi-ar fi luat locul în viața lui Paddy. Ea amestecă în cafea, privind cum se răsuțește frișca încet, făcând lichidul mai deschis la culoare. Ei au micuțele lor glume personale. Ei au cunoscut oameni noi, care nu sunt prietenii mei. Oh, Drew, suspină ea, mă simt atât de dată la o parte.

El îi prinse mâna, și cu degetul mare trecu ușor prin interiorul încheieturii ei.

- Cu toate că eram mult mai tânăr decât tine la acea dată, îmi amintesc sentimentul. După divorțul lor, amândoi părinții și-au petrecut atâta îndrăgostindu-se, încât nici n-au avut timp pentru mine. Și eu m-am simțit dat la o parte. Îi luă cealaltă mână peste masă și o apăsă. Asta doare.

În timp ce ea încuviință, el adăugă:

- Dar cu Paddy, e diferit. El are toate drepturile să o iubească pe Maggie. Sunt făcuți unul pentru altul. Înainte ca ea să protesteze, el spuse: Chiar dacă e

dureros, va fi bine și pentru tine. Nu vezi? Vei fi liberă să-ți trăiești propria viață, fără să te simți vinovată că-l lași singur pe tatăl tău.

- Am ajuns din nou la acest subiect, nu-i așa? Ochii ei ardeau când își retrase mâinile. Când ai de gând să-ți întorci în capul ăla mare al tău că sunt liberă să-mi trăiesc propria mea viață, exact așa cum îmi place?

-Zău?

- Da. Zău. Ea-și luă geanta și ieși semeț din restaurant.

- O să mai vedem, Halloran, murmură el, în timp ce se oprea să plătească nota.

Kate se îndreptă spre biroul ei, simțind încă efectele unei nopți nedormite. Se simțea ca o marionetă, și Drew era cel care trăgea de sfori. Era fericită când el era fericit, și tristă ori de câte ori era posomorât. Când ușa se deschise, Martha își ridică privirea.

- Șterge-ți zâmbetul acela de pe față, Kate, și încearcă să arăți mai profesional. Băiatul minune e înăuntru, jucându-și rolul de Simon Legree.

- Acum ce mai e?

- Nu știu. Tot ce știu este că vrea acest raport gata într-o oră. Martha ridică un teanc de hârtii. Viața era mult mai ușoară atunci când tot ce aveam de făcut era să fac față la șase copii sub zece ani. Scutecele și olița erau un fleac pe lângă asta. Atunci când Kate intră în biroul lui Drew, el își ridică privirea de pe birou, unde introducea niște foi într-o servietă.

- Oh, Halloran. Îmi pare bine că ești aici. El îi înmâna un teanc de hârtii. Frunzărește rapoartele astea și notează ideile principale pentru mine. Acum nu am timp decât pentru asta. Dar am nevoie de aceste informații înainte de a pleca.

- De a pleca unde? El își ridică privirea.

- La Paris. Avionul pleacă la prânz.

- Nu e prea dintr-o dată? El încuviință din cap.

- Am primit nota exact în dimineața asta. Johnson și Davies vor veni și ei pentru a arunca o privire la modul de realizare a microcircuitului integrat francez, pentru a vedea dacă e compatibil cu al nostru!

- Merg și eu? El îi întorci privirea fixă.

- Nu. Nu de data asta.

- Cât timp vei fi plecat?

- Nu pot să-ți spun. Nu mult, sper. El o privi ieșind țepănă din biroul ei. El dorea ca ea să fie cu el. Avea nevoie de ea. Dar se întâmplau prea multe lucruri în viața ei, dintr-o dată, și voia să-i dea timp. Dădu din cap cu tristețe. Timp. Numai dacă ar avea mai mult timp.

Drew se trezi într-o sudoare rece. Mâna lui tremura în timp ce ridica ceasul de pe noptieră. Avusese din nou acel vis. Acum i se întâmpla mai des. Era întotdeauna la fel. Kate era pe o plută. El sătea pe țarm, fără să poată s-o atingă. Un curent iute prinse pluta, răsucind-o în vârtejuri mici, apoi ducând-o departe, pe mare. El stătea în picioare neajutorat, în timp ce ea îl striga, din ce în ce mai slab, până când dispărea în spatele orizontului.

Era numai unu dimineața în California. Ea ar trebui să fie în pat. Avea nevoie să doarmă înainte de a merge la servici.

A arătat atât de slabă în ultimul timp. Nu plăpândă, ci atât de subțire. N-avea dreptul s-o deranjeze; dar avea nevoie să îi audă vocea. Doar câteva clipe din timpul ei, să fie sigur că e bine. Apoi, avea s-o lase să se culce înapoi.

Formă centrala și se așează pe marginea patului, înghițit de întuneric. Trebuie să-i audă vocea. Trebuia. I s-a părut că a durat o eternitate înainte ca legătura peste ocean să fie obținută. Telefonul ei sună de trei, patru ori. Își șterse fruntea cu brațul.

-Alo.El auzi vocea ușor somnoroasă și simți cum se încălzește.

- Halloran.Se lăsă pe spate, pe perne, simțind cum iese încordarea din el.

- Drew. Vocea deveni mai puternică. Era complet trează acum. Drew, s-a întâmplat ceva?

- Da. Nu. Voiam numai să vorbesc cu tine. Totul e în regulă.

- Totul e în regulă. Îi auzi vocea mai tare, și apoi mai slabă, și știu că se chinuia să se ridice. E trecut de miezul nopții. Dormeam.

El se întreba cu ce e îmbrăcată. De când o văzuse în halatul de mătase ivoriu, el bănuia că nu poartă nimic atunci când doarme, sau prea puțin. El zâmbi în întuneric.

- Știu. îmi pare rău să te trezesc, dar dintr-o dată mă simțeam îngrijorat pentru tine. Voiam numai să fiu sigur că totul e în regulă.

- Cum - cum este Parisul? Ea se gândea la zborul cu balonul, la minunata cină din vechiul castel. Vocea ei suna visătoare.

- Pustiu ca naiba.

- Unde locuiești?

- La aceeași veche pensiune. El își aprinse o țigară și privi vârful strălucitor în întuneric. Camera ta de dincolo de ușă pare atât de goală fără tine.

- Îmi pare bine.

- Îți pare bine că e goală?

- Da. Aș urî gândul că altcineva doarme acolo.

- I-am instalat pe Johnson și Davies la un hotel lângă fabrică. El o auzi cum râde din gât.

- Camera aceea e prea drăguță pentru ei.

- La asta mă gândeam și eu. El zâmbi. Mi-e dor de tine, Halloran.

- Și mie - și mie mi-e dor de tine, Drew.

El trase adânc aer în piept și închise ochii pentru o secundă.

- Te iubesc, Halloran. Cu toate negările, asta era. O declarație simplă, ținută în sufletul lui. El o putu auzi plângând.

- Oh, Drew. De ce ți-a trebuit atât? Și eu te iubesc.

- Du-te înapoi la culcare.

- Ești nebun? Nu voi mai fi în stare să dorm după asta.

- Ba da. Vei fi. Trebuie să te trezești peste câteva ore, ca să mergi la lucru. Noapte bună, Halloran. Te iubesc.

- Te iubesc, Drew. Noapte bună.

- Kate, porți zâmbetul acesta de Mona Lisa de zile întregi. Ți s-a mărit salariul?

Kate râse, în timp ce punea un teanc de hârtii pe biroul Marthei.

- Nu e o zi minunată, Martha? Secretara scutură din cap.

- Am lucrat ca niște câini, dând afară la rapoarte ca niște computere umane, și tu îmi spui că e o zi minunată. Mi-ar plăcea să beau puțin din ceea ce ai băut tu zilele astea. Kate se îndepărtă pentru a răspunde la telefon. După ce pregăti un memoriu pentru Drew, privi spre calendar. Ar trebui să vină acasă de acum. Încă o zi, cel mult două, se gândea ea cu inima ușoară.

Drew înjura și se plimba măsurând podeaua camerei sale. Telefonul de la președintele consiliului l-a primit cu câteva ore înainte, și încă nu-l lăsa inima să-i dea telefon lui Kate. Deschise larg ușile franțuzești, ieși pe verandă și privi stelele. Ea ar trebui să stea acolo cu el. El avea nevoie de ea. El nu putea să stea gândindu-se la ea, de partea cealaltă a lumii.

El ura felul în care ea intrase în viața lui. Avea nevoie de ea cum nu avusese nevoie de nimeni, nici chiar de părinții lui. Era o nevoie esențială, care a venit ca o răbufnire. Ea îi intrase în felul lui de a munci, deranjându-l. Imaginile ei zburându-i prin fața ochilor, îi distrăgeau atenția în cele mai nepotrivite momente. Telefoanele nu mai erau satisfăcătoare. De fapt, făceau lucrurile să meargă chiar mai rău. La simplul sunet al vocii ei, deja o vizualiza, caldă și vibrantă, întinsă lângă el, răspunzându-i la mângâieri. De câte ori privea în jos la

grădină, putea să revadă prima zi când a sărutat-o. Șocul aceluia sărut, faptul că dintr-o dată și-a dat seama că ea nu mai cunoscuse nici un bărbat înainte, pentru el a fost aproape o distrugere.

Acela a fost momentul în care și-a dat seama? Sau a fost noaptea în care ea a adormit în camera lui, extenuată de munca pe care a pus-o s-o facă, și a dus-o în patul ei, și s-a forțat s-o lase acolo fără s-o trezească. Știa cât de vulnerabilă putea să fie. Bănuia că, dacă ar fi trezit-o atunci, ea ar fi fost destul de amețită ca să profite de asta. Dar el n-o dorea în felul acesta. O voia toată. O dorea să vină la el, caldă și dăruitoare, dornică să-i ofere dragostea ei, fără rețineri.

Fără rețineri. Asta i-ar plăcea.

Începu să se plimbe agitat din nou. Ca un animal închis în cușcă. Ce i-a făcut fata asta? N-avea nici un drept să se suprapună peste munca lui, să nu-l lase să doarmă. Își aprinse o țigară. În seara aceea era rece. În California, probabil, e foarte cald. Se gândea la ea, în pantalonii aceia tăiați, ridicoli și tricou. Era incredibil de sexi. Și cea mai proastă parte era că ea nici măcar n-o știa. N-avea nici un pic de viclenie în ea.

Strivi furios țigara. Avea nevoie de ea. Se distrugea încetul cu încetul.

Îndreptându-se spre telefon, ceru convorbirea fără a se mai gândi. Cu cât mai mult se gândea, cu atât devenea mai confuz. Pur și simplu o va face.

Legăturile peste ocean se obțineau foarte greu. Bătea darabana cu degetele pe noptieră, supărat, iritat. Când, în cele din urmă, legătura a fost obținută, enumera patru, cinci șase apeluri înainte ca ea să răspundă.

- Da, alo. Ea scăpă receptorul și el înjură.

- Alo, alo. El îi putea auzi vocea aproape fără respirație.

- Halloran. Dintr-o dată, i se uscă gâtul. Nu putea vorbi.

- Drew. El îi simți zâmbetul din voce. Drew. E... el putu să și-o imagineze căutând ceasul. E ora trei dimineața. Apoi tonul ei se ascuți: s-a întâmplat ceva rău.

- Halloran, nu vorbi. Doar ascultă. El trase adânc aer în piept. Am acceptat postul de președinte al Sucursalei franceze la Computer Internațional.

Se lăsă o liniște grea.

- Halloran. Încă ești acolo?

- Da. O pauză lungă. Vei veni acasă, Drew? Sau vei rămâne în Franța?

El putu să sesizeze cum i se asprește vocea.

- Înseamnă că voi avea controlul total asupra acestei sucursale. Voi sta aici.

- Oh. Era o voce de fetiță- moale, nesigură.

- Acum, ascultă, Halloran. Nu vorbi. Doar ascultă. Nu pot continua așa. Nu pot dormi. Nu pot mânca, am nevoie să fii aici, cu mine. Te iubesc.
- Oh, Drew... Vocea ei deveni ușoară, visătoare.
- Ia următorul avion. Nu-mi pasă la ce oră pleacă. Te voi aștepta la Orly. Nu mai pot aștepta. Halloran, mă auzi? Te vreau aici, cu mine - acum! Ea deveni foarte tăcută.
- Halloran? El auzi cum se strecoară un fior în vocea ei. Își strânse mâna pe receptor.
- Ce-mi ceri, Drew?
- Nu cer. Îți spun că nu mai pot aștepta. Vreau să te am aici. Am nevoie de tine.
- Dar nu pot, pur și simplu, să-mi împachetez tot apartamentul și să zbor mâine în Franța.
- Ba da, poți. Pune mâna pe telefon. Faci aranjamentele necesare.
- Unde voi sta? El lăsă să-i scape un suspin mânios.
- Halloran. încetează cu întrebările. Vei sta cu mine. Am nevoie de tine. Te vreau aici.
- Înțeleg. La ordinul tău, eu las totul și zbor la tine. Se făcu o pauză lungă. Drew, tu știi ce-mi ceri?
- La naiba, Halloran. Mă iubești?
- Deja ți-am spus că te iubesc. Dar ceea ce-mi ceri, Drew...
- Îți spun că, dacă mă iubești, vei veni la mine. El auzi icnetul ei ascuțit de durere.
- Și îți dau răspunsul meu. Îți închid telefonul. El rămase privind fix telefonul, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă.

CAPITOLUL 10

Era aproape în zori atunci când Kate ieși din apartament și se îndreptă spre autostrada de pe coastă înspre Peninsula Mdnterey. Un parfum ușor de lavandă adus de apă înfășură suprafețele joase de teren cu o pătură stranie de gaz. Atârnată pe locul din spate al mașinii, era rochia de vară pe care Drew i-o cumpărase din Franța. Se agățase de ea ca de un talisman al nopții. Ochii ei erau umflați de la plâns și nesomn. Înainte de a se urcă în mașină, Se îmbracă cu un pulovăr și niște jeanși decolorați, și își trecu peria prin părul buclat. Și-a dat seama că e desculță, de abia o oră mai târziu, când s-a oprit să bea cafea. Știa că se poartă ca un copil, alergând acasă la tatăl ei. Dar exact acum, era prinsă în ceva prea puternic. Minte ei era dusă de o încâlceală de emoții care amenința

s-o tragă până în centrul ei amețitor. Avea nevoie de o ancoră. Și Paddy întotdeauna a fost acolo pentru ea.

Pe când Kate străbătuse jumătate din drum, soarele răsărise clar și strălucitor și pătrundea prin ferestrele deschise ale mașinii. Iși dădu seama de faptul că nu purta nimic pe sub pulovăr. Suflecându-și mânecile deasupra coatelor, se resemna la gândul că va transpira ceva până când va ajunge la destinație.

I s-a părut o veșnicie până când dealurile unduitoare au devenit, acru după acru, terenuri cultivate, și până când casa de la fermă cu cercevele albe i-a apărut în fața ochilor la capătul drumului de țară.

Ușa se deschise înainte ca Kate să urce pe verandă. Maggie, îmbrăcată într-o minunată rochie roz de mătase, stătea în picioare în cadrul ușii. Era ceva ciudat în legătură cu apariția ei, dar Kate era prea distrată pentru a-și da seama. Știa numai că, în cele din urmă, era acasă.

- Oh, Maggie, Paddy e aici? Maggie aruncă o privire la trăsăturile palide ale lui Kate și se dădu la o parte ca s-o lase să intre.

- Bineînțeles că e aici, Kate. Am să-l chem.

Paddy Halloran ieșea din dormitor îmbrăcat în cel mai bun costum al lui, cu cravată, și rămase în picioare, privindu-și fata care pășea agitată în camera de zi.

- Kate. Ea se întoarce, apoi zbură în brațele lui.

- Oh, Paddy. Uluit, el o ținu strâns în timp ce ea își îngropa fața în umărul lui și plânse. După ce lacrimile și-au urmat cursul, și ea i-a acceptat batista, el o așeză, istovită și supusă, pe canapea. Cu mâinile lui puse ferm pe umerii ei, o întoarce spre el.

- Acum e în regulă, Kate. Spune totul. Maggie intră, aducând o tavă cu cești cu cafea. Kate îi adresă un zâmbet subțire, scurt, și sorbi puternic, străduindu-se să-și păstreze controlul.

- Oh, tati. Când ai fost îndrăgostit, a fost îngrozitor?

Patrick și Maggie au schimbat o privire pe deasupra capului ei și Maggie se ridică în picioare dintr-o dată.

- Am câteva comisioane de făcut. Dacă nu vă supără, eu voi ieși pentru o oră și ceva. Patrick îi mulțumi cu un zâmbet. Kate își ridică privirea la ea.

- Maggie, nu trebuie să pleci din cauza mea. Maggie îi atinse umărul cu blândețe.

- Ba da, am să plec, Kate. Tatăl tău și cu tine aveți câteva lucruri de discutat. Singuri. Câteva minute mai târziu, ei auziră mașina scrâșnind de-a lungul drumului pietruit.

- Kate. Spune-mi, ce se întâmplă? Ea puse jos cana și-și frământă mâinile în poală.

- Drew m-a sunat de la Paris aseară. Mai exact, azi dimineată devreme. Nu prea am înțeles bine ce voia. Mi-a spus că a acceptat postul de președinte al sucursalei franceze la C.I.... Apoi, pur și simplu, mi-a ordonat să împachetez și să mă duc la el. Paddy îi privi capul aplecat.

- Ca asistenta lui? Ea își scutură capul încet.

- Ca - ea își șterse lacrima care se rostogolea în jos, pe obrazul ei. Oh, tatii. Ca amantă. Agitată, sări în sus și începu din nou să se plimbe repede prin cameră. Tatăl ei stătea privind-o tăcut, păstrându-și sfatul după ce întreaga poveste va fi spusă.

- De ce nu începi cu începutul, Kate? Ea se răsuci.

- Nu e nimic de spus. Am lucrat împreună. Am fost la Paris împreună. Ne-am certat o grămadă. Ea își feri ochii și își coborî vocea. M-am îndrăgostit de el, tati. Îl iubesc atât de mult, încât doare. Ochii lui se îngustară.

- Și totuși există o problemă. Vocea ei era aproape o șoaptă. Vocea lui Paddy deveni grea:

- E căsătorit. Era pur și simplu o constatare. Capul lui Kate se ridică brusc.

- Tati! Doar nu crezi că eu... mă încurc cu un bărbat căsătorit? El arătă nedumerit.

- Atunci care poate fi problema? Buzele ei se îngustară.

- Părinții lui Drew au divorțat și s-au recăsătorit de câteva ori. Asta l-a făcut cinic. Nu crede în căsătorie.

- Înțeleg. Patrick își privea fiica cum se plimbă agitată și se încruntă. Bătând cu mâna în canapea, îi spuse ușor:

- Kate, vino aici. Stai jos o clipă. Cum se așeză lângă el, Paddy se gândea din nou cât de mult îl iubea pe acest copil al lui. Au trecut prin atâtea împreună. Spera că va putea s-o ajute.

- Kate, după ce ai crescut, am început să mă îngrijorez. Fără o femeie lângă tine care să-ți spună anumite lucruri, îmi era teamă că vei fi rănită. Ea îi atinse mâna cu blândețe.

- Tati, te-ai descurcat bine. Îți amintești când mi-ai stabilit o întâlnire cu asistenta de la școală, numai ca să cunosc toate lucrurile în legătură cu schimbarea corpului meu? El zâmbi.

- M-am simțit ca un prost, dar n-am știut ce să fac altceva.

- Dar a mers, nu-i așa? El încuviință.

- Dar sunt o mulțime de alte lucruri despre care n-am ajuns niciodată să vorbim. Poate, privind înapoi, am uitat cât de derutantă poate fi dragostea. După ce a murit mama ta, am purtat-o în inima mea ca pe o icoană. Am pus deoparte toate amintirile dureroase și mi-am amintit doar lucrurile bune.

El își ridică bărbia și zâmbi.

- Mama ta avea numai șaptesprezece ani când m-am îndrăgostit de ea. Șaptesprezece. Și eu aveam douăzeci și cinci. El râse încetișor, amintindu-și: Când mi-am dat seama cât de mult o iubesc, cât de tare o doream, n-am știut ce să fac. Trebuia să mă căsătoresc cu ea. Nu mai puteam aștepta. Dar era încă un copil. El își scutură capul și Kate văzu lumina din ochii lui.

- Îți poți imagina cum au reacționat părinții ei. Aveam impresia că mă urăsc. Probabil au și făcut-o pentru un timp. Ei spuneau că ar trebui să mai așteptăm ca ea să mai crească.

- Și ce ai făcut, tati?

- Am luat-o cu încetul. Și de atunci, amândoi am făcut același lucru. Nu mai era cale de întoarcere. Acelea erau sentimente mult mai puternice ca să te lupți cu ele. E o foame. O foame chinuitoare. Și n-am vrut să murdăresc dragostea noastră cu... Se opri, surprins să se găsească vorbind ceva atât de intim cu fiica lui. Dar acum era o femeie care avea o problemă. Trebuia să fie franc: Nu-mi doream numai sex. O voiam toată. Doream ca într-adevăr să ne împărțim viețile. O voiam cu mine pentru totdeauna. Un nor de durere îi trecu peste figură.

- Nu ne-am avut pentru totdeauna, spuse el, cu vocea aproape o șoaptă. Dar pentru timpul cât am fost împreună, îi voi fi întotdeauna recunoscător.

Kate îi strânse mâna. Niciodată înainte nu-l auzise pe tatăl ei vorbind atât de deschis. Ținuse totul în el.

- Cum i-ai făcut pe părinții ei să fie de acord?

Privirea plină de durere dispăru cu un zâmbet. El chicoti.

- Nu am fost prea original, mă tem. Am făcut ceea ce fac bărbații și femeile de generații întregi. Am fugit și ne-am căsătorit. Când ne-am întors, părinții ei n-au mai putut face mare lucru, cel mult să obțină o anulare.

- Nu ți-a fost teamă?

- Kate, mi-a fost teamă cum nu mi-a fost niciodată în viața mea. El o privi atent pentru câteva momente lungi, tăcute. Uitasem cât de îngrozitor poate fi totul. Să fii tânăr și îndrăgostit, și să te temi de viitor. Ea-și agită mâinile în poală.

- Nu mi-e teamă de un viitor împreună cu Drew. Mă îngrozește un viitor fără el. El îl prinse fața și i-o ridică, obllgând-o să îi întâlnească privirea plină de dragoste.

- Kate, aș dori să am răspunsul. Aș vrea să pot să-i ordon să facă ce trebuie. Nu pot înțelege cum poate pretinde că te iubește și să nu vrea să se căsătorească cu tine.

- Cu toate cele prin care a trecut, eu înțeleg. Dar asta nu înseamnă că îmi place. Doar că nu cred să pot... să trăiesc în felul acesta. Tati, șopti ea. Îi scăpă un oftat lung și trist. Mi-e teamă cu adevărat. Mi-e teamă să-l pierd. Mi-e teamă să nu fac ceva rău. El îi atinse obrazul cu tandrețe.

- Mary Katherine Halloran. Am fost îngrijorat în legătură cu o mulțime de lucruri în toți acești ani, dar există un singur lucru asupra căruia sunt absolut sigur. Am crescut o fiică foarte specială. Am încredere în tine că vei face ceea ce trebuie.

- Cum voi ști? El zâmbi cu tristețe.

- Vei ști. Ea își aruncă brațele în jurul gâtului lui și-l strânse tare.

- O, tati. Te iubesc atât de mult. Dar lucrurile erau atât de simple când eram mică. Când a devenit viața atât de complicată? El o strânse tare.

- Împreună am trecut prin multe greutăți, Kate. Dar există un singur lucru pe care un Halloran îl face mai bine decât oricine altcineva. Ea se îndepărtă pentru a-l privi:

- Care e acesta?

- Supraviețuiește. Sunetul ceasului de pe cămin îl făcu pe Paddy să se încrunte dintr-o dată. Împreună cu Kate stătuseră de vorbă aproape o oră.

- Kate, înainte ca Maggie să se întoarcă, este ceva ce aș vrea să-ți spun.

- Știam. El o privi surprins.

- Pleacă pentru o slujbă mai bună, nu-i așa? El părea derutat.

- Despre ce vorbești?

- Despre tine, Paddy. Uită-te la tine. Ești imaginea vie a sănătății. În mod sigur nu mai ai nevoie de o asistentă. Când pleacă Maggie?

- Kate, Maggie este motivul pentru care mă simt atât de bine. Dar nu numai pentru că este o bună asistentă. Ea era cu adevărat încurcată.

- De ce te joci de-a ghicitul, tati?

- Kate, spuse el, cu răbdare, în cazul în care n-ai observat, Maggie este o femeie frumoasă, minunată. Chiar de când a venit aici, m-am simțit ca un alt om. El zâmbi când ochii ei se făcură mari într-o înțelegere subită. O iubesc, Kate. Și, minunea minunilor, și ea mă iubește. Kate bolborosi:

- Cum ar putea să nu te iubească? El chicoti.

- Vorbești ca un adevărat Halloran imparțial. El își curăță vocea și spuse iute:

- Maggie și cu mine ne căsătorim.

- Tati, oh, tati! Asta e minunat! Kate îl îmbrățișă, apoi începu să danseze în jurul camerei. Vom face ceremonia aici, în camera de zi. După aceea, putem ieși în curtea interioară. Voi chema ...

- Kate.Ea se opri.

- Tu încă nu înțelegi. Nu te gândești că era evident, de vreme ce port cel mai bun costum al meu la ora asta a dimineții?Ea îl privi fix, cu gura deschisă.

- Maggie și cu mine... fugeam, când tu ai intrat. El părea stângaci. Pentru un bărbat în vârstă, în mod sigur, nu pot avea vreo altă idee, nu-i așa?

Scârțâitul caucicurilor pe drum nici n-a fost observat. Ei continuau să se privească unul pe altul. Maggie i-a găsit în camera de zi, exact unde îi lăsase. Kate arăta ca trăznită. Patrick părea să se simtă prost.

- Văd că ai auzit noutățile. Ea vorbi în mod ezitant.

Kate se întoarse și, prima dată, o privi pe Maggie cu adevărat. Părul moale blond încadra ochii albastru deschis și un zâmbet cald. Ținuta ei elegantă, în mătase moale fină, se putea asemui cu aceea a unei tinere femei. Când privirea ei o întâlni pe cea a lui Patrick,Kate putu să vadă în ea dragoste și o tandrețe ce o făcu să simtă o arsură în gât.

- O, Maggie. Kate se îndreptă grăbită spre ea și o îmbrățișa. Sunt atât de fericită pentru tine. Și chiar mai fericită pentru Paddy, spuse ea, lipită de obrazul ei fin. El merită numai fericire.Patrick Halloran lăsă să-i scape un suspin lung, ce părea să vină adânc dinăuntrul lui. Se duse repede să-și pună brațele în jurul celor două femei care însemnau pentru el totul pe lumea aceasta.

Ei râdeau, dar lacrimile erau amestecate cu râsul în timp ce se îmbrățișau.

Kate își șterse ochii cu dosul mâinii.

- Am fost atât de preocupată de propria mea viață, încât n-am avut timp să văd cu adevărat ce se întâmplă cu voi doi. Am fost foarte egoistă. Te rog, iartă-mă.

- Prostii. Nu este nimic de iertat. Maggie chicoti și Kate se gândi că era un sunet drăgăstos, liric. Patrick și cu mine ne temeam că oricine ar putea să vadă, numai uitându-se la noi, cât de îndrăgostiți suntem.

- O văd acum, murmură Kate, mutându-și privirea de la tatăl ei la Maggie. Și aș fi putut s-o văd mai devreme dacă n-aș fi fost oarbă de față cu toată lumea, exceptându-mă pe mine. Vă veți întoarce aici după nuntă?Patrick scutură din cap.

- Plănuisem să-ți dăm un telefon cu toate noutățile după ceremonie. Kate, mă pensionezez.Ea zâmbi atoateștiutoare.

- Un fermier nu se pensionează niciodată. Cine va avea grijă de pământ?

El luă mâna lui Maggie și-i întâlni zâmbetul.

- Familia Crain, cuplul acela drăguț care a cumpărat ferma lui Adam, a semnat un contract cu mine. Ei vor cultiva pământul și-mi vor plăti o chirie, plus un

procent din profit. Doctorul a sugerat că ar trebui să învăț să iau viața mai ușor de acum încolo, și, împărțind-o cu Maggie, intenționez să fac exact așa.

Maggie adăugă:

- Plecăm într-o croazieră, pentru început. Și apoi ...

- Și apoi, o întrerupse Paddy, vom face exact ceea ce ne place. Vom călători puțin. O să jucăm golf. Se întoarse spre Kate. Știai că Maggie e un bun jucător de golf? Ei zâmbiră ca doi conspiratori. Ochii lui Maggie se luminau dintr-o dată.

- Kate, ți-ai adus și altceva în afară de ținuta pe care o porți?

Kate privi în jos spre jeansii decolorați și pulovărul vechi.

- Doar o rochie de vară. De ce? Maggie îi zâmbi cu tandrețe lui Paddy.

- Cred că l-ar bucura enorm pe tatăl tău dacă ai fi martorul nostru. Și m-ar face și pe mine fericită. Paddy zâmbi.

- Nu cred că există ceva ce m-ar bucura mai mult, spuse Kate, simțind arsura din gâtul ei. Dați-mi doar ceva timp să mă pregătesc. Oh, va trebui să-mi împrumuți și o pereche de pantofi. Ea le mai aruncă o privire înainte de a țâșni afară la mașină pentru rochia de vară. V-am spus la amândoi ce nemaipomeniți sunteți?

Ceremonia a fost simplă. În timp ce judecătorul de pace rostea vorbele care îi unea, Kate se găsi dintr-o dată comparând dragostea dintre Maggie și tatăl ei cu dragostea pe care o simțea ea pentru Drew. De câteva ori se văzu nevoită să se forțeze pentru a-și îndepărta gândurile de la el. Emoțiile ei erau prea aproape de suprafață. Ea nu voia ca lacrimile să strice acest eveniment vesel.

Înapoi acasă, ea bău un pahar de șampanie cu tatăl ei și cu noua mamă vitregă, și se minună cum de reușeau ei să facă să pară lucrurile atât de ușoare. Dacă ar putea dragostea să fie întotdeauna așa.

- Mai rămâi puțin, Kate. Vom coborî pe coastă pentru cină. Patrick și Maggie stăteau în picioare, mână în mână, lângă mașina ei.

- Niciodată. Voi doi trebuie să rămâneți singuri. Ea agăță rochia pe locul din spate al mașinii și se întoarse.

- Te iubesc, Paddy. Ești cel mai bun lucru din viața mea. În timp ce buzele lui tremurau, ea adăugă: Și mai bine te-ai bucura să auzi asta, pentru că, de acum încolo, pentru mult timp, n-ai s-o mai auzi. Cred că amândoi ne simțeam mult mai bine cu certuri și țipete. El îi zâmbi ghiduş lui Maggie.

- Acesta e băiețoiul meu.

- Și, Maggie, adăugă Kate, te iubesc și pe tine. Mult noroc. Vei avea nevoie. Fii cu ochii în patru pe temperamentul acesta irlandez al lui.

Maggie o îmbrățișa. Kate se urcă în mașină și răsuci cheia în contact. Înainte de a se îndepărta, Paddy o strigă:

- Încă o echipă, Katie, fetiço? Ea zâmbi la vorba lor preferată.

- Yep, Paddy. Încă o echipă. Ea îi trimise în zbor un sărut imaginar, iar el se întinse și-l prinse.

Locul din spate strălucea de o masă de flori pe care le cumpărase dintr-o piață în aer liber. Movul deschis și rozul florii de levănțică îi reamintea de poteca din dale de piatră care ducea înspre casă, în Franța. Dacă nu putea avea originalul, cel puțin putea obține o bună imitație. La acest gând, mâinile strânseseră puternic volanul. Opri pentru cină la restaurantul motelului familiar și-și dădu seama cu o strângere de inimă, că era locul unde îl văzuse pentru prima oară pe Drew. Ochii ei scotociră barul luminat slab, și, pentru un scurt moment, crezu că îi zărește talia înaltă, așezată în umbre. Inima ei era gata să se oprească înainte de a începe să-i bată dureros în piept. Apoi bărbatul se ridică în picioare, își plăti consumația, și-l văzu mai bine. Era un străin. Dezamăgirea se răsuci în ea ca un pumnal. Îi dădu comanda chelneriței și rămase privind sumbru flăcările din cămin, pierdută în gânduri. Paddy spusese că va face ceea ce trebuie. Cum putea fi atât de sigur? Ea nu mai era sigură de nimic. De când Drew Carlson a intrat în viața ei, ea a trecut prin atâtea îndoieli, atâtea înălțări și decăderi.

Prima dată când a sărutat-o, în acea noapte din grădină, s-a simțit ca o frumoasă adormită ce a fost trezită de sărutul lui. Până în acel moment, ea nu știuse că poate exista o asemenea pasiune. Dar, după acele prime emoții ale pasiunii adevărate, nu mai exista negarea sentimentelor ei pentru el. Se întrebă dacă va mai trece vreodată prin așa ceva. Cum ar putea să se mai compare cineva cu Drew? Ciudat, se gândea ea. Cândva se întrebase cum ar putea un bărbat să se compare cu Paddy. Chelnerița îi aduse comanda și Kate ciuguli din mâncare. Era fără nici un gust. Ca și viața fără Drew, se gândi ea.

Întotdeauna a fost în stare să obțină ce vrea printr-o muncă asiduă. Chiar și cu un om prețios ca Drew, a fost în stare să arate că e capabilă. Dar numai la locul de muncă, îi șopti mintea. În viața particulară, munca asiduă nu va fi de ajuns. Și un bărbat ca Drew, cu o viață în care a fost rănit, nu se putea aștepta să înțeleagă ce mult însemna asta pentru ea.

Își lăsă cina practic neatinsă. După ce plăti se îndreptă cu mașina de-a lungul autostrăzii, spre casă. Oamenii nu mor de inimă frântă. Ei continuă să trăiască. Cu timpul, ei învață să se descurce cu tot ce se întâmplă să le arunce viața. N-a supraviețuit tatăl ei morții primei lui iubiri, numai pentru a iubi din nou?

Kate își șterse lacrimile de pe obraji. Aceasta a fost ultima dată când a plâns pentru Drew Carlson. Acest capitol al vieții ei a fost închis. Acum se simți dintr-o dată mai puternică. El a lovit-o adânc și a jignit-o. Dar vorbele lui Paddy erau ca un far în întuneric. Ea era o Halloran. își ridică bărbia mai sus. Și exista un lucru pe care un Halloran îl făcea mai bine decât oricine altcineva. Supraviețuiește.

CAPITOLUL 11

Drew privea pe hubloul avionului, fierbând de furtuna sentimentelor din el. Timp. N-a avut niciodată suficient timp să se gândească. Acum avea mai mult timp decât voia. Zborul părea să dureze o veșnicie. Și tot ce putea să facă cu timpul pe care îl avea acum în mâinile lui era să reflecteze asupra greșelilor sale. Cum a putut să fie atât de prost? El a spus totul greșit.

Ea era atât de tânără, de dulce, de bună. Era cel mai grozav lucru care i se întâmplase vreodată în viață. Și ce a făcut? A împins-o. A împins-o dincolo de limite. A împins-o afară din viața lui.

El intenționase s-o ia încet cu Kate. S-o curteze. El își închise ochii, simțind cum se urăște pe sine. S-o curteze. El i-a dat exact o singură zi din prețiosul lui timp. O zi, care a fost cea mai fericită zi pe care și-o putea aminti.

Putea să-și reamintească fiecare detaliu al acelei zile. Imaginea feței ei, aproape plină de respect, când conducea mașina aceea sport. Grăsimea de pe mâinile ei și de pe bluză, după ce schimbase siguranța. Bucuria ei la simplele daruri pe care i le cumpărase. Excitația ei la călătoria cu balonul. Și acea minunată cină. Îi plăcea s-o privească mâncând atunci când era fericită.

Nu putea să-și amintească deloc când se simțise atât de liniștit. Faptul de a fi împreună cu ea îl făcuse să se simtă atât de bine. Și acum, o pierduse.

Avea treizeci și trei de ani, și aceasta era pentru prima dată în viața lui când era îndrăgostit. Ar putea singur să se descrie ca fiind un bun cunoscător al femeilor, un bărbat cu succes la femei, puțin cinic. Și totuși, atunci când era cu Kate, se simțea ca un elev la prima lui întâlnire. Cum putea să fie atât de neîndemânatic?

Atunci când s-a decis să se lanseze în industria electronică a făcut-o cu pasiune. Era hotărât ca această pasiune să le înlocuiască pe toate celelalte din viața lui. După eșecul căsătoriei părinților lui, dorise ceva mai permanent, mai satisfăcător pentru viitorul lui. Decizia de a trăi de unul singur a fost luată din partea lui, în mod conștient. Nici unei femei nu i s-ar fi permis să devină mai importantă decât cariera lui. Și nici o femeie n-a făcut-o. Până la Kate.

Ca un nebun, se năpusti prin mulțimea de la J.F.K. și se îmbarcă pe avionul pentru San Francisco International. Până când avionul ateriza, el arăta de parcă avea o nevoie urgentă să se radă. Haina lui era aruncată pe umăr, cămașa monogramată, care cândva era scrobită, îi atârna neglijent peste mână.

Își forță Porsche-ul până la limitele lui. Când a ajuns la apartamentul lui Kate, a urcat treptele câte trei și a apăsat pe sonerie.

Trase cu ochiul prin ferestre, întrebându-se dacă ea îl recunoscuse și se hotărâse să îl evite. Nu era nici un semn de viață.

La magazinul din colț, luă niște măruniș de la o vânzătoare și sună acasă la tatăl ei. A numărat o duzină de apeluri până când a renunțat și a pus jos receptorul. Măsurând în lung și-n lat trotuarul, în cele din urmă luă o hotărâre. Va parca în fața apartamentului ei Mai devreme sau mai târziu, trebuia să se întoarcă acasă. Măine, poimăine. Nu avea importanță cât trebuia să aștepte.

Înainte de a adormi în spatele volanului mașinii lui, căzu într-o deznădejde pe care încerca să și-o rețină în mod disperat, ca într-o mare primejdie. Combinația dintre decalajul orar și lipsa somnului l-a pus la pământ. Cu un geamăt teribil de durere își dăduse seama că avea să i se împlinească dorința. Fără Kate, în viața lui nu va exista o altă pasiune decât cariera. Va sfârși ca tatăl lui, căutând întotdeauna să-și satisfacă propriul ego. Și nu numai atât, dar, spre deosebire de tatăl lui, el nu se va căsători cu ele. El le va ține doar un timp prin preajma lui, până când se va plictisi de ele. Și, cu fiecare an, ele vor deveni tot mai tinere. Și el va deveni tot mai bătrân. Și mai disperat.

Strălucirea unor lumini îl deranja. Complet dezorientat, se ridică și-și masă gâtul. Adormise cu capul într-o poziție nenorocită. Acum, un mușchi al gâtului lui era înțepenit și umflat.

Luminile se stinseră. Întunericul părea că-l înghite. O ușă de mașină se trânti. Kate. Dumnezeu Mare, fă să fie Kate.

Ea condusesse încet spre casă, lăsând să treacă timpul, până când avea să facă față apartamentului ei gol. Simțea cum o dor toate oasele. Avea nevoie de o baie și un somn bun. Strângând puternic volanul, se întreba cât timp va trece înainte ca toate acestea să ajungă bârfa biroului.

Imediat ce-și îndreptă mașina pe alee spre apartamentul ei, farurile ei luminară Porsche-ul din întuneric. Gâtul i se uscă. Avea niște bătăi surde în tâmples. Se va îmbolnăvi. Unde era? Stătea pe treptele ei? O aștepta în hol? Ea-și căută cheia, apoi coborî din mașină în întuneric. Introduse cheia în încuietore. Înainte de a putea să deschidă ușa, aceasta fusese împinsă cu forță din spatele ei. Se întoarse pe prag pentru a face față unui Drew supărat.

Ochii ei se îngustară.

- Arăți îngrozitor.

- Mulțumesc. Vocea lui suna aspru: Am călătorit jumătate din lume ca să aud asta. Privirea lui trecu ușor peste ea, observându-i picioarele goale, pulovărul și jeanșii decolorați. Și tu, Halloran, arăți... tipic. Ea intră repede, fără a se deranja să-l invite înăuntru. El o urmă și închise ușa după el. Rezemându-se de ușă, o privea în timp ce se plimba nervoasă prin cameră.

- De cât timp aștepți?

- Ore.

- Ai avut un zbor plăcut?

- Nu.

- Ei. Ea se duse în bucătărie. Cred că tocmai am epuizat toate subiectele de conversație la care mă puteam gândi. El o urmă, ochii lui nepărăsind nici o clipă silueta ei zveltă. Ea umplu ceainicul și îl puse pe arzător.

- În mod clar, n-ai venit aici pentru a face conversație inteligentă.

- Mi-ai închis telefonul, Halloran. N-am avut altă alegere decât să vin aici și să te oblig să mă ascuți. Vocea lui era controlată într-un fel amenințător.

- Nu cred că înțelegi, Drew. Nu poți să mă forțezi să fac nimic din ceea ce nu vreau. El văzu luminițele ce sclipeau în ochii ei.

Ea se întoarse, nedorind să-l lase să-i vadă mânia. Îi va arăta că și ea poate să se controleze la fel ca el.

- Știu asta, Halloran. Eu... nu mă gândesc întotdeauna înainte de a vorbi. Niciodată n-am să vreau să folosesc forța cu tine.

- Bun. Dacă ai venit să spui asta, atunci înseamnă că deja mi-ai luat prea mult din timp. El înjură și începu să străbată camera. Ea ridică o mână pentru a-l opri.

- Ceai? El se opri în mijlocul camerei.

- Nu. Ea-și turnă o ceașcă și o duse în camera de zi, unde o așeză pe măsuta de cafea.

- În mod cert, nu am prea mult timp, Drew. E târziu, și am avut o zi grea. Ea privi în sus fără nici o expresie. Mai e ceva?

- Nu vrei să ușurezi lucrurile, nu-i așa? Ea-i văzu mușchiul ce tremura în bărbie. Drew scutură o țigară din pachet și o aprinse încet. Observă că mâna îi tremura ușor.

- Convorbirile telefonice pot fi atât de nesatisfăcătoare. El cercetă camera după o scrumieră și, găsind-o, o puse pe măsuta de cafea, lângă ceașca ei. Mi-ai lipsit atât de mult, încât n-am putut dormi. Cred că am dormit doar câteva ore de când ne-am despărțit.

- Sărmanul copilaș. Ea sorbi din ceai. Aproape își fripse limba, dar se forță să n-o arate. El o privi urât.

- Nu mi-am dat seama niciodată până acum ce cruzime poți avea în tine, Halloran. Ea își înclină capul, batjocoritor.

- Mulțumesc, Drew Carlson, pentru acest banc inteligent.

El ajunsese la ea din doi pași și, prinzându-i brațul, o ridică de pe scaun.

- Nu te mai certa cu mine, Halloran. Amândoi știm de ce sunt aici.

- Nu. Mă tem că unul dintre noi este încă în necunoștință de cauză. Credeam că tot ce a fost de spus s-a spus aseară la telefon.

Ea se eliberă din strânsoarea lui și se îndreaptă spre fereastră. Avea nevoie să păstreze distanța între ei. Dacă intenționa să rămână fermă în dorința de a-l da afară, nu trebuia să îl lase s-o atingă. Dacă-l va lăsa, ea va fi cea care va pierde.

El veni în spatele ei, de asemenea atent să nu aibă contact fizic. El avea nevoie ca mai întâi să spună tot ce avea de spus. Dacă o va atinge din nou, își va pierde controlul. Nu-și putea permite să se întâmple așa ceva acum. Aceasta era ultima lui șansă. Trebuie să facă totul așa cum trebuie.

- Nici măcar nu știu cum s-au întâmplat toate astea. Intenționasem să stau departe de tine pentru câteva săptămâni, să-ți evaluez munca, și să îmi cer dreptul de a-mi alege asistentul. În mod sigur, nu m-am așteptat să-mi umpli viața în felul acesta. El o văzu cum înlemnește. Începu să vorbească mai repede pentru a n-o lăsa să fugă de vorbele lui, înainte de a avea șansa să termine. Ea trebuia să audă totul. Ultimul lucru pe care mi l-am dorit în viață a fost o complicație. Și, Halloran, în mod clar, ai ajuns o complicație.

Ea se întoarce încet, privindu-l în față. Privirea ei trecu peste barba întunecată, nerasă, văzând oboseala cumplită schițată pe fața lui. Ea ridică o mână, dar el făcu un pas înapoi.

- Nu. De data asta, lasă-mă să termin. Și, te rog, lasă-mă s-o fac cum trebuie, se gândea el. Ai devenit pentru mine foarte specială, Halloran. Respect ceea ce simți pentru dragoste și căsătorie. La început, n-am crezut, dar am încercat să respect. Acum, după ce am văzut cât de mult mă afectezi, cred. El își trecu peste obraz o mână obosită, dându-și seama, pentru prima dată, în ce hal arăta. Când te-am sunat, mă simțeam atât de singur și de mizerabil, încât nu credeam că mai pot trăi o singură zi fără să te văd. Atunci când ți-am cerut să vii în Franța la mine, nu ți-am cerut să... stai cu mine. Ți-am cerut să te căsătorești cu mine.

Era sigură că bătaia inimii ei se oprise ochii ei se îngustară și nu era nici o îndoială cu privire la lumina din ei.

- După câte-mi amintesc, spuse ea foarte politicoasă, nu mi-ai cerut deloc așa ceva. Mi-ai ordonat. Mi-ai ordonat să zbor la tine. Pur și simplu să împachetez și să mă duc la tine.

- Am omis asta. Voiam să te rog. Nu intenționez să-ți comand, Halloran. Își dădu seama că dorea să-i ordone să-i răspundă imediat. Și totuși, se lupta cu mânia ce creștea în el, pentru a se menține perfect lucid.

- Atunci, roagă-mă acum. El o privi înlemnit.

- Haide. Roagă-mă.

- Halloran, vrei să te căsătorești cu mine? Ea zâmbi răutăcioasă.

- Nepoții noștri nu vor crede niciodată această propunere. E atât de tandră și de romantică.

- Răspunde-mi, la naiba. Ea râse și-și aruncă brațele în jurul gâtului lui.

- Oh, Drew, spuse ea lipită de gâtul lui. Bineînțeles că vreau.

- Vrei? Vrei cu adevărat? Brațele lui o înconjură, ținând-o strâns lipită de el, încântat s-o simtă, încântat să-i simtă aroma parfumului familiar, încântat de senzația buzelor lui pe părul ei.

- Credeam că te-am pierdut. Te iubesc, Halloran. Mai mult decât orice în lumea asta. Buzele lui le găsiră pe ale ei într-un sărut pasional și flămând. Dorința creștea în ea, aprinzând-o. Corpul ei era o masă de nervi încâlciți, care aștepta atingerea lui, dornic de eliberare.

El o îndepărtă și o scânteie cunoscută de mânie îi apărură în ochii negri.

- Să nu mai faci niciodată asta, Halloran. Auzi? Să nu-mi mai închizi niciodată telefonul. Aproape că înnebunisem. Promite-mi. Ea încuviință în mod solemn.

- Îți promit, Drew. De acum încolo, vom fi conectați - în mod permanent. Oricum - zâmbi ea drăcesc - nu-ți pot promite că n-o să ne certăm niciodată.

- Halloran, îmi place să mă cert cu tine. Ești cea mai bună certăreață pe care am cunoscut-o vreodată. El se lăsă pe un scaun, trăgând-o spre el. Adora felul în care trupul ei se potrivea cu al lui, moale cum numai o femeie putea fi, răspunzând într-un fel minunat la atingerea lui flămândă.

- Mai e o problemă, spuse ea. El încremeni.

- Care?

- Trebuie să-mi găsești un nume nou. Nu cred că oamenii vor înțelege de ce-ți numești soția "Halloran".

- Ce-ai zice de "dragă"? Ea chicoti.

- Prea tandru. Nu seamănă deloc cu tine.

- Sper că n-ai să insiști în mod prostesc pentru o nuntă mare, cu domnișoare de onoare și toate celelalte, nu-i așa? murmură el, buzele lui trecând ușor peste gâtul ei. Ea-și lăsa capul pe spate, pentru a-i face loc s-o sărute peste tot.

- Fără nuntă mare. Doar noi. Îi era greu să vorbească, în timp ce dorința creștea în ea, cerșind eliberarea. Își întinse gura pentru a fi sărutată. Ești mulțumit așa? murmură ea, lipită de buzele lui. Buzele lui se închiseră peste ale ei, purtând-o dincolo de realitate. El își băgă mâinile sub pulovărul ei, și-i mângâie pielea fină.

- Ne căsătorim în Carmel, cu Paddy ca martor? La auzul numelui tatălui ei, ea își ridică ușor capul.

- Drew, tu nu știi încă. El îi sărută vârful nasului.

- Ce să știu?

- Paddy și Maggie s-au căsătorit astăzi. Eu... le-am întrerupt fuga.

- Glumești. El își răsuci pe deget o șuvița din părul ei, adorând privirea din ochii ei.

- Și aveai dreptate în legătură cu Maggie. E o ființă atât de drăguță. În loc să se supere pe intruziunea mea, m-a invitat să fiu martorul lor. Au plecat într-o croazieră.

- Păcat că n-am putut să te gădesc mai repede. Am fi putut avea o nuntă dublă. Buzele lui trecură flămânde peste ale ei, apoi alunecară în căldura gâtului.

Lipit de pielea ei, el murmură:

- Am și eu o surpriză pentru tine.

- Ce anume? Ei îi plăcea sentimentul cald și delicios pe care i-l dădeau sărutările lui.

- S-a întâmplat că i-am povestit doamnei Dumas că voi rămâne în Franța. Ea și-a exprimat speranța că mă vei însoți și tu. Apoi mi-a spus că tu ai fost singura persoană pe care a cunoscut-o vreodată, care să le iubească vechile comori la fel de mult cum le iubesc ei. Vocea lui coborî. Kate simți o ușoară presiune în timp ce el o strângea mai tare.

- Cum ți-ar plăcea să cumpăr vechea clădire? Sunt sigur că familia Dumas va rămâne acolo. Nu au alte rude. Am putea fi familia lor adoptată.

- Oh, Drew. Crezi că vor fi de acord cu asta?

- Ei vor fi, dacă tu vei fi.

- Aș fi încântată. Oh, Drew, sunt îndrăgostită de acea căsuță.

Ea putea simți cum se împrăștie căldura în ea, făcând-o să ardă.

- Kate, gemu el lipit de pieptul ei. Trebuie să ne căsătorim imediat. Nu mai pot aștepta.

Își trecu din nou mâinile pe sub pulovărul ei și-i găsi rotunjimile sânilor.

Vocea lui era un mormăit încet.

- Mă întreb care este perioada prenuptială în Franța?

Degetele ei îi găsiră nasturii cămășii.

- N-are importanță. Cunosco o minunată casă veche, unde putem sta comod, în timp ce așteptăm.

SFARSIT